

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 39 / Hejmar 466 / Cotmeh 2020

Hamle ile komplo ve işbirlikçiliği yenelim

Özgürlüğü Sağlayalım

✓ Özgürlük Hareketimiz, 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi'ni başlatmıştır. Bu önemli bir mücadele hamlesidir. Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü koşullarda Kürdistan'ın sadece bir parçasında değil tamamında tüm demokrasi dinamiklerini harekete geçirerek, Kürt'ün mücadele gücünü ortaya çıkararak Kürt düşmanı güçlere karşı bir mücadele hamlesi geliştirilmiştir. Bu sadece Kürtlerin değil, Türkiye'deki demokrasi güçlerinin, Ortadoğu'daki halkların tecride, faşizme ve işgale karşı mücadelesidir. Bu yönüyle içerde ve dışarda sıkışan, zayıflayan, bu temelde de en azgın saldırılara yönelen faşizme böyle bir karşılık verilmiştir; zamanında verilmiştir. Böylelikle Kürt halkının bütün mücadele gücü harekete geçirilerek tecrit, faşizm ve işgaller sonlandırılmaya çalışılacaktır.

✓ Kürt halkı Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında, düşmanlarının nasıl bir hesap içinde olduğunu, Kürtlerin kazanımlarını nasıl ortadan kaldırmak istediğini görerek bu hamleye çok güçlü biçimde sahiplenmiştir. Avrupa, Rojava, Başûr ve Bakur halkı sahiplenmiştir.

✓ Bugün Önderliğe büyük bir sahiplenme vardır. Sadece Kürt halkı, Ortadoğu halkları değil, dünya halkları da sahiplenmektedir. Artık dünya halkları böyle bir Önderliğin esaret altında olmasını kabul etmiyor. Nitekim 10 Ekim Dünya Öcalan'a Özgürlük Günü'nde koronavirüs salgınının etkisine rağmen dünyanın her tarafında milyonlarca insan, halklar ayağa kalktı, Önderliği sahiplendi. Böyle bir Önderlik ve onun öngördüğü Demokratik Ulus, Demokratik Konfederalizm, kadın özgürlüğü ve ekolojik toplum yaklaşımı mutlaka kazanacaktır.

Cemil Bayık >2-7

Türkiye'de devlet gerçeği ve halkların birleşik devrim süreci

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan Yoldaş ile röportaj

Bir savaş var. Sömürgeci-soykırımcı sistem bizi yok etmek istiyor. Savaştan da öte imha altındayız. Yok edilmek isteniyoruz. Bize bir mezar bile verilmek istenmiyor. O halde böyle bir imhayı kırmak, varlık ve özgürlük mücadelesi yürütmek öyle pasif yöntemlerle, reformist tarzla; açıklama yaparak, 'barış istiyorum' demekle olmaz. Devrimci direniş olursa demokratik kitle eylemlerinin, barış istemlerinin bir anlamı olur. Ama devrimci-silahlı direniş olmazsa, her alanda faşizmden hesap soran eylemler gelişmezse bu tür isteklerin bir anlamı olmaz.

>19-27

Sorununuz bizi okumamak değil, bizi anlamamak, kavramamak ve uygulamamaktır

Rêber Apo'nun 10 Ocak 1994 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Kadro; siyaseti temelde özümseyen ve onu halka taşıyan köprüdür. Böyle olursa, o bir parti kadrosu, bir halk önderidir. Siyaseti kavramayı hem tanım düzeyinde hem halka uygulama düzeyinde, yine hem partiye kavuşturma anlamında hem onunla ifade etme anlamında böyle değerlendirmeliyiz, böyle değerlendirmelisiniz. Yoksa "siyaset güç sahibi olmaktır, halkı bastırmaktır, partiyi kandırmaktır" dediniz mi, bir siyasi alçak olursunuz veya siyaseti kullanan bir sahtekar olursunuz. Bunu burjuva politikacıları, entrikacılar yapar.

>16-18

"Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlesi özgürlüğün, demokrasinin, ekolojik yaşamın yollarını açacaktır

KJK Koordinasyonu

>11-13

Kendimizi ve özgür yaşamı inşa sorunlarımız

Xebat Andok >29-31

Özgürlüğü Sağlama Zamanı Hamlesi ve görevlerimiz

Helîn Ümit >14-15

Komployu yenmenin tarzı

'Güneşimizi Karartamazsınız' fedailiğinin tarzıdır

Cemal Amed >8-10

Özgürlüğü Sağlama Hamlesi'nde Avrupa sahası stratejik bir role sahiptir

> 28

Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en temel demokrasi gücü Kürt halkının özgürlük mücadelesidir

Türk devletinin içerdeki ve dışardaki savaşının Kürt halkını soykırıma uğratma üzerine kurulu olduğunu bir daha belirtmeliyiz. Bu açıdan da bizim ve demokrasi güçlerinin Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı yürüttüğü mücadele tarihsel bir mücadeledir. Bu mücadele sadece Kürt halkının geleceğini değil, Türkiye ve Ortadoğu halklarının geleceğini de belirleyecektir. Artık Türkiye halkları üzerine de, Ortadoğu halkları üzerine de yük olmuş bu zihniyetin, bu iktidarın alaşağı edilmesi gerekmektedir.

Cemil Bayık

Ortadoğu merkezli Üçüncü Dünya Savaşı sürerken en fazla tartışma yürütülen konulardan biri Türkiye'nin yürüttüğü politikalar. Eğer Üçüncü Dünya Savaşı Ortadoğu merkezli sürüyorsa kuşkusuz Türkiye'nin tartışılması doğaldır. Türkiye, Ortadoğu'da bulunan bir ülke olduğu gibi, yüz yıllarca Ortadoğu'ya tümüyle hakim olmuş bir devlet geleneğine sahiptir. Osmanlı imparatorluğu Avrupa'nın içlerine kadar ulaşmış olsa da esas olarak bir Ortadoğu imparatorluğuydu. Bu yönüyle Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nın Türkiye'yi etkilemesi anlaşılır bir durumdur.

Türkiye bu savaş sürecinde üç temel etkenden dolayı sürekli gündeme gelmektedir. Bunun en önemli etkeni kuşkusuz şu anda Ortadoğu'daki tüm gericiğin merkezinin Türkiye olmasıdır. Türkiye'nin siyasal, toplumsal ve kültürel yapısı Ortadoğu'daki gelişmeleri çok fazlasıyla olumsuz etkilemektedir. Ortadoğu'nun iç dinamikleri temelinde gelişmesi ve toplumsal karakterine uygun demokratik bir siyasal sisteme kavuşması önündeki en temel engel Türk devletidir. Türk devleti, Osmanlı imparatorluğu zamanından kalma gelenekler, alışkanlıklar sonucu Ortadoğu'ya şu veya bu biçimde müdahil olmaktadır. Müdahalelerde bulunarak Ortadoğu'daki gelişmelerin kendi kontrolü dışına çıkmasının önüne geçmek istemektedir. Türkiye'nin bu yönlü bir politika izlemesi Ortadoğu'daki gelişmeleri etkilemektedir. Dolayısıyla Ortadoğu'daki gelişmeleri değerlendirirken Türkiye'ye eli almadan değerlendirmek yanlış olur.

Kuşkusuz İran da benzer bir role sahiptir. Çünkü İran, daha Osmanlı imparatorluğu ortada yokken; iki bin yıldır bu coğrafyada etkilidir. Kesintisiz devlet geleneğini sürdüren en temel güç İran'dır. Onun da yarattığı alışkanlıklar,

kültür, politika ve dengeler var. Bu yönüyle İran'ın politikaları da Ortadoğu'daki gelişmeleri yakından ilgilendirmektedir. Ancak mevcut durumda Türk devletinin politikaları daha fazla etkilemektedir. Mevcut durumda Türk devleti, Ortadoğu'daki sorunların en temel kaynaklarından. Ortadoğu'daki sorunların çözümü kalmamasında belirleyici rol oynamaktadır. Ortadoğu'da halkların kardeşliğine dayalı demokratik bir sistemin gelişmesinin önünde en temel engel Türk devletidir. Bunda coğrafi konumu da önemli bir rol oynamaktadır.

Osmanlı zihniyeti, Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında kendini tekrar dışa vurmuştur

İkinci temel etken ise; Türkiye bir imparatorluk gücüydü ve Birinci Dünya Savaşı'nda dağılmıştı. Savaş sonunda şimdiki Türkiye sınırlarına sıkıştı. Aradan yüz yıl geçti. Yüz yıl aslında dünya tarihi ve ülkelerin tarihi açısından çok uzun bir süre değildir. Bu yönüyle Türk devlet anlayışında Osmanlı gibi büyük bir devlet olma, birçok yeri işgal edip hakim olma anlayışı köklü düzeyde vardır. Türkiye yönetici elitinde Osmanlı'dan kalma kültür temelinde büyük devlet olma arzusu, isteği vardır. Fırsatını bulduğunda başka toprakları işgal etmek ve büyük devlet olmak isteyen bir zihniyete sahiptir. Bu yönüyle Türk devleti Üçüncü Dünya Savaşı'nı kendisi için fırsat olarak görmektedir. 'Acaba Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında devletlerarası çelişkilerden yararlanarak, bölgede bir güç, bölgenin tarihini bilen bir güç olarak fırsatları değerlendirip sınırlarını genişletip, siyasal etkinliğini artırabilir miyim' yaklaşımıyla Ortadoğu'da süren bu savaşın içine girmiştir.

Libya'da kriz patlak verirken ilk başlarda 'Libya bizi ne ilgilendirir, Libya'da

bizim ne işimiz var' diyen Tayyip Erdoğan-AKP iktidarı, çok kısa bir süre sonra Türkiye'yi Libya'ya müdahale üssü haline getirmiştir. İzmir'deki NATO üssü Libya'ya karşı kullanılmıştır. Suriye'de de iç karışıklıklar ortaya çıktığında Suriye'de kısa sürede rejim değişimi olacağını, mevcut iktidarın yıkılacağını sanarak hemen Suriye iç savaşına müdahil olmuştur. Hatta ögle namazını Şam'da, Emevi Camii'nde kılma gibi söylemlerle Suriye'yi bir gün içinde işgal etme hayalleri içinde olduklarını dile getirmişlerdir. Öte yandan Suriye'de rejim yıkılır da Kürtler yararlanır kaygısıyla bu müdahaleyi erkenden yapmışlardır. Müdahaleyi erkenden yapmasının birinci nedeni; Suriye'nin çabuk yıkılacağını düşünüp eskiden beri ilişkide olduğu İhvan-ı Müslimin'le Suriye politikasında etkin olmak, ikincisi ise; Suriye rejimi yıkılırken Kürtlerin kazanım elde etmesini engellemektir. Türk devleti bu nedenle Ortadoğu savaşına müdahil olmuştur. Böylelikle Osmanlı imparatorluğu döneminde oluşan zihniyet ve anlayış kendisini Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında yeniden dışa vurmuştur.

Üçüncü temel etken ise; Türk devletinin Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek istemesidir. Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Türk devleti Kürtlerin tüm parçalarda örgütlü siyasi ve askeri güç haline geldiğini, bu durumun da Türk devletinin temel politikası olan Kürtleri soykırıma uğratıp Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme politikasını sekteye uğratıp tamamen başarısız kılacağını düşünerek bu savaşın içine girmiştir. Aslında birinci ve ikinci etkende saydığımız tüm nedenler esas olarak da Kürtleri soykırıma uğratma politikasını sürdürmek içindir. Çünkü; bu politikayı başarmaya ulaştırmadan, Kürtleri soykırıma uğratmadan birinci ve ikinci etkendeki amaçlarını, düşüncülerini ve

politikalarını hayata geçirmeleri mümkün değildir. Bu yönüyle Osmanlı imparatorluğu geleneğini sürdürmek, o arzularını gerçekleştirmek için Üçüncü Dünya Savaşı koşullarından yararlanıp Kürtleri soykırıma uğratmayı amaçlamışlardır. Bu yönüyle Türk devletini ve politikalarını değerlendirirken bu en temel etken gözden uzak tutmamalıdır.

Türk devletinin bütün politikalarının Kürt soykırımını tamamlamaya endeksli olduğunu görmek gerekiyor. Bütün adımlarını da bu temelde attığını görmek, buna göre politika belirlemek ve tutum ortaya koymak çok önemlidir. Türk devletinin Kürtleri soykırıma uğratıp Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme politikası anlaşılmasa, bu politikanın Türk devletinin tüm söylemlerini, ilişkilerini, tutumlarını belirlediği görülmeye izlediği diğer politikaları anlamak mümkün değildir. Çünkü; izlediği tüm diğer politikalar da Kürtlere karşı yürüttüğü bu savaşı başarıya ulaştırma ekseninde ortaya çıkmaktadır. Libya politikasını da, Doğu Akdeniz politikasını da, Kafkasya politikasını da en başta Kürt soykırımını tamamlama stratejisine hizmet etme temelinde yürüttüğünü görmek gerekmektedir. Böyle bakıldığında o zaman Libya'da, Ortadoğu'da ve Kafkasya'da yarattığı krizler daha anlaşılır hale gelir.

Türk devleti bütün politikalarını Kürt düşmanlığı üzerinden yürütmektedir

Türk devleti, yarattığı krizlerden sonra her zaman Kürt sorununu gündeme getirir. Kürt soykırımı konusunda tavizler alarak, bazı avantajlar elde ederek başka alanlarda taviz verme politikası yürütmektedir. Verdikleri tüm tavizlerin arkasında Kürt karşıtlığı, Kürtleri soykırıma uğratma amacı vardır. Bu yönüyle diğer

devletler de Türk devletini kendi politikaları konusunda kullanmak isterken, Türk devletinin bu zaafından yararlanmakta, bunu Kürtler konusunda taviz vererek gerçekleştirmektedirler. Hem Türk devleti açısından hem de Türk devletiyle ilişkili olan devletler açısından böyle bir kirli ilişki vardır. Tamamen Kürtlerin sırtından, Kürtlerin aleyhine bir ilişki biçimi sürdürmektedirler. Bu yönüyle Türkiye'nin diğer devletlerle ilişkisini ya da diğer devletlerin Türk devletine yaklaşımını değerlendirirken her zaman bu kirli anlayış ve kirli politika dikkate alınmalıdır. Bu temelde de söz konusu devletlere yaklaşım gösterilmelidir. Yani söz konusu devletlerin sözde söylediklerine değil, pratikte uyguladıkları bu politikaya göre yaklaşım ortaya konulmalıdır. Ancak bu politika doğru anlaşıldığında Kürtler, hem Türk devletine karşı hem de diğer güçlere karşı doğru politika belirleyip mücadele edebilir. Kürtler ve onların adına siyaset yürütenler açısından bu konunun anlaşılması, mücadeleyi geliştirmeleri ve başarılı olmaları açısından çok önemlidir.

Türk devleti bütün politikalarını Kürt düşmanlığı üzerinden yürütürken, aslında bu politika Türk devletinin bütün politikalarını bağlayan, işlemez hale getiren ve tıkatan bir etken haline gelmektedir. Türk devleti, Osmanlı zihniyetiyle Ortadoğu'ya hakim olma anlayışını Kürtleri soykırıma uğratarak gerçekleştirebileceğini düşünürken, bu politika aslında Türkiye'nin Kürtlerle ilişkisinde günümüz koşullarında kendini geliştirme ve etkili kılma imkanını da ortadan kaldırmaktadır. Aslında bu politika tarihsel olarak Kürt-Türk ilişkilerinin diyalektikliğine dayalı gelişmeyi de sabote etmektedir.

Türkler, tarih boyu ne zaman Kürtlerle ilişki içinde olmuşlarsa bu onlara büyük imkanlar sunmuş, gelişmeler ortaya çıkarmıştır. 1071'deki Türk-Kürt ilişkisi,

yine 1514'lerde İran'a karşı politikada Kürtleri kendi yanına alması Osmanlı imparatorluğunun doğu cephesini sağlamaya alıp güneye ve batıya yönelmesini sağlamıştır. Bu temelde Osmanlı, Ortadoğu'da etkin olmuş, yüzünü Avrupa'ya dönembilmiştir. Bu aslında Kürt-Türk ilişkisinin diyalektiğinin sonucudur. Osmanlı imparatorluğu dağılıp tüm Anadolu'yu kaybetme tehlikesi varken, Kürtlerle ilişki içinde mevcut Türkiye'yi koruyabilmiştir. Bütün bu süreçlerde Kürt inkarı yoktur. 1071'de zaten mümkün değildir. 1514'te de, sonrasında da yoktur. Yeni cumhuriyet kurulurken de Kürt inkarı yoktur. Kürtlerle tarihsel ilişkiye dayanarak bu başarılar elde edilmiştir. Şimdi ise Kürtler yok edilmek isteniyor. Kürt-Türk ilişkisi diyalektiğiyle kazandıklarını şimdi Kürt'ü yok ederek sağlanabileceğini sanıyorlar. Bu yaklaşım tarihsel, toplumsal gerçekliğe ters olduğundan Kürt'ü yok etmeye dayalı politika, Türkiye'yi bir çıkmaz içine koymuştur. Geçmişteki Kürtlerin varlığını tanıyarak yarattıkları gelişme, günümüzde de demokratik temelde Kürtlerin varlığını tanıyarak gerçekleşebilir. Günümüzün siyasal gerçekliği bunu gerektirmektedir.

19. yüzyılda ortaya çıkan ve 20. yüzyılda daha da kökleşen ulus devlet anlayışıyla Kürtleri yok etme politikası,

müddetçe sürdürülecektir. Bu gerçeğin tüm Kürtler tarafından bilinmesi gerekmektedir. Sadece Kürtler değil, Türkiye'nin demokrasi güçleri ve Türk devletinden zarar gören tüm halklar ve ülkeler de bu gerçeği bilerek ona göre politika geliştirip mücadele yürütmelidirler.

Türk devletinin Ortadoğu'da eski etkisini sürdürmesi mümkün değildir

Türk devletinin Suriye'den sonra Libya'ya müdahalesi düşmanlarını artırmıştır. Suriye'ye müdahale ettiği ilk dönemlerde Türkiye'nin temel müttefiki olan Suudi Arabistan ve çeşitli Arap ülkeleri tamamen Türkiye karşıtı bir hale geldiler. Mısır zaten daha önce İhvan-ı Müslimîn'e verdiği destekten dolayı Türkiye'yle karşı karşıyaydı; Libya politikasıyla tamamen Türkiye karşıtlığı ortaya çıktı. Bu aslında Arapların Türkiye karşıtlığıdır. Araplarda bir söz vardır; 'Mısır'sız savaş, Suriye'siz barış olmaz.' Yani Araplarda Mısır ve Suriye en temel aktörlerdir. Şimdi Türkiye bu ikisine de düşman olmuş durumda. Bu aslında Türkiye'nin sadece Araplarla ilişkisinde değil, birçok devletle ilişkisinde de sorun ortaya çıkarmaktadır. Çünkü; 20'den fazla Arap ülkesi bunların müttefiki-

yaklaşımı Arapların tümünde Türkiye'ye karşı bir tavır ortaya çıkarmıştır. Bu, Türk devletinin dış politikasını, Ortadoğu'daki geleceğini çok olumsuz yönde etkilemektedir.

Akdeniz kıyısındaki bütün ülkeler Türkiye'ye karşı tutum almışlardır

Artık Türk devletinin Ortadoğu'da eski etkisini sürdürmesi mümkün değildir. Çünkü Araplar şunu görmüştür ki; Türk devleti, Osmanlı'daki Ortadoğu'ya hakim olma geleneğini bırakmıyor. Türk devleti bu geleneği sürdürerek Osmanlı'yı yeni bir biçimde etkili hale getirmek istemektedir. Son yüz yılda Araplarda ulusal bilinçleri gelişen, ulusal örgütlenmeleri belli bir düzey kazanan, elde ettikleri ekonomik imkanlarla da toplumun gelişmesini sağlayan bir gerçeklik ortaya çıkmıştır. Bu da Türk devletinin mevcut politikasının artık Ortadoğu'da, Arap dünyasında duvara tosladığının açıkça göstergesidir. Zaten Doğu Akdeniz'de sadece Arapları değil, Yunanistan'ı, hatta İsrail'i karşısına alması, yine Avrupa'nın önemli devletlerini karşısında bulması Türk devletinin politika alanını daraltmıştır, daha da daraltacaktır. Türk devletinin bu dönemdeki yaklaşımları hiçbir biçimde unutulmayacaktır. Şu anda Erdoğan ve Bahçeli milliyetçi duygularla

nuçları ortaya çıkarmıştır.

Türkiye, Arap dünyasını tümünden kaybetme aşamasına gelmiştir

Bir taraftan Arap devletleri, bir taraftan Fransa ve Akdeniz'e kıyısı olan ülkeler, Türkiye'yle işbirliği yapan Libya'lı güçlere şu mesajı vermişlerdir; 'Türkiye'yle ilişki kurmak size fayda sağlamaz. Bu ilişki, sonunda sizlere kaybettirir; bu nedenle Türkiye'yle ilişkiyi bırakın!' Sarrac hükümetine ve oradaki işbirlikçi bazı kesimlere dayanarak Libya'nın tümüne hakim olmak istemişse de buna Arapların ve Avrupa devletlerinin müdahalesi, sonuçta Türk devletine Libya'da geri adım attırmıştır. Türkiye Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmuştur. Kendisine yeni düşmanlar edinmiştir. Arap dünyasını tümünden kaybetme durumu ortaya çıkmıştır. Her ne kadar hala Libya'da belirli ilişkiler sürse de, Libya politikasının götürdükleri etkilerinden daha fazladır. Kâr zarar dengesi değerlendirilirse, zarar kefesinin daha ağır bastığı ortadadır.

Öte yandan Türkiye Avrupa'yı da karşısına almıştır. Almanya her ne kadar Türkiye'yi desteklese de, Fransa olmadan Almanya, Avrupa Birliği'ni sürdürmez. Avrupa Birliği'ni şu anda en fazla sürdürmek isteyen de, Avrupa Birliği politikasından kazançlı çıkan da Almanya'dır. Ama Avrupa Birli-

Bu bakımdan Türkiye zaman içinde görüşmelerle yapacağı uzlaşmayı ve elde edeceği kazancı bile sabote etmiştir. Artık hiç kimse Türkiye'ye güvenmemektedir. Bu bakımdan Türkiye'yle yapacakları her anlaşmada Türkiye'ye karşı bir tedbir ortaya koyacaklardır. Türkiye'nin gelecekteki hamlesini, adımlarını, şantajlarını ve tehditlerini ortadan kaldırmak için şimdiden tedbirlerini alacaklardır. Nitekim Türkiye'yi frenleyecek ilişkiler, politikalar, kararlar almaktadırlar. Bu açıdan Türkiye'nin gerçekten de önemli kayıplar yaşadığını görmek gerekiyor.

Türkiye'nin, İslam'ı sapkın ideolojilerinin aracı haline getiren çeteleri her yere saldıran bir savaş gücü haline getirmesi, dünyada teşhir olduğu gibi çok büyük bir tepki ortaya çıkarmıştır. Türk devletinin çeteleri kullanma politikası dünya genelinde hem halklarda hem siyasi güçlerde hem de devletlerde büyük bir tepkiyle karşılanmaktadır. Türkiye'den bunun hesabı mutlaka sorulacak, Türkiye'ye bedel ödetelecektir. Çeteleri bu düzeyde sağda solda kullanan bir devlet dünyada hiçbir güç tarafından kabul görmeyecektir. Şimdiye kadar bazı devletler hedef haline getirildi. Bunlar açık yapıyordu. Ancak AKP-MHP faşizmi şimdi birçok gücü açıktan olmasa da kendisine karşı hale getirmiştir. Bu iktidar Türkiye'ye bir de bu

Artık Türk devletinin Ortadoğu'da eski etkisini sürdürmesi mümkün değildir. Çünkü; Araplar şunu görmüştür ki, Türk devleti, Osmanlı imparatorluğundaki Ortadoğu'ya hakim olma geleneğini bırakmıyor. Türk devleti tarafından bu gelenek sürdürülerek Osmanlı'nın yeni bir biçimde etkili hale getirilmek istenmesi söz konusudur. Son yüz yılda Araplarda ulusal bilinçleri gelişen, ulusal örgütlenmeleri belli bir düzey kazanan, elde ettikleri ekonomik imkanlarla da toplumun gelişmesini sağlayan bir gerçeklik ortaya çıkmıştır.

Bir taraftan Arap devletleri, bir taraftan Fransa ve Akdeniz'e kıyısı olan ülkeler, Türkiye'yle işbirliği yapan Libya'lı güçlere şu mesajı vermişlerdir; 'Türkiye'yle ilişki kurmak size fayda sağlamaz. Bu ilişki, sonunda sizlere kaybettirir; bu nedenle Türkiye'yle ilişkiyi bırakın!' Sarrac hükümetine ve oradaki işbirlikçi bazı kesimlere dayanarak Libya'ya hakim olmak istemişse de buna Arapların ve Avrupa devletlerinin müdahalesi, sonuçta Türk devletine Libya'da geri adım attırmıştır. Türkiye Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmuştur.

Türkiye'yi böyle bir çıkmaz içine sokmuştur. Bu aslında Türkiye'nin çıkmazıdır. Türk devleti böyle bir çıkmaz stratejiye kendisini saptığı için bütün politikaları da bundan dolayı kilitlenmektedir. Böylelikle politikada esnekliği kaybetmişlerdir. Öte yandan Kürtlerle kavga içinde, yine Türkiye'deki demokrasi güçleriyle kavga içinde yürüttükleri politikalar başarısızlığa ulaşmaktadır.

Gelinen aşamada Türk egemenlerinin bu mevcut politikayı bırakmaları, tarihsel olarak Kürt-Türk ilişkilerini demokratik bir temele kavuşturarak yeni bir Demokratik Türkiye gerçeği ortaya çıkarmaları mümkün değildir. Bu yönüyle yeni Kürt-Türk ilişkilerinin kurulması ancak ve ancak Türkiye'deki mevcut egemen zihniyetin halk güçleri ve demokratik güçler tarafından yıkılarak Kürt-Türk tarihsel ilişki diyalektiğinin demokratik temelde yeniden düzenlenmesiyle mümkündür. Bu yapılmadan da ne Türk devletinin içerdeki Kürt ve demokrasi düşmanı politikaları sonlandırılabilir ne de dışarda sürekli krizler yaratıp kendilerini çeşitli ülkelere pazarlayarak ayakta tutma politikasına son verilebilir. Bu açıdan Türk devletinin mevcut politikaları Türkiye demokratikleşmediği

leridir. Katar dışında Arap ülkelerin çoğunluğunun Türk devletine karşı olması, Türkiye'nin dış politikada büyük sıkıntılar yaşamasını beraberinde getirmiştir.

Arapları karşısına alan bir Türkiye'nin artık Ortadoğu'da istediği düzeyde etki yapması mümkün değildir. İlk dönemlerde demokratikleşme anlayışıyla Arap sokağına seslenen ve Arapları etkileyen AKP'nin şu anda etkisi DAİŞ'le ve çetelerle sınırlıdır. Fanatik İslamcılar, İslam'ı kendi sapkın amaçları için kullanan çevreler üzerinden Ortadoğu'da etkili olmak istemektedir. Kuşkusuz Araplarda İslamiyet çok önemlidir; temel inançsal, toplumsal kültür ve değerlerdir. Bu yönüyle İslam'la barışık olmayan hiçbir siyasi gücün Ortadoğu'da etkili olması mümkün değildir. Özellikle Araplar içinde etkili olması mümkün değildir. Türk devleti Müslüman ülke olma etkisini kullanmak istese de yanlış bir yaklaşım içinde olduğundan tepkiyle karşılanmaktadır. Türk devletinin işbirlikçisi haline gelmiş bazı siyasi eğilimler ve çeteler üzerinden Arap dünyasında etkili olma ya da Arapları yine egemenlik altında tutarak kendisini efendi, Arapları ise ikinci sınıf bir toplum olarak görme

toplumdaki şovenizmi körükleseler de ve böylelikle kendilerini Türkiye'yi yedi düvele karşı savunan siyasetçiler olarak gösterecekler de izlenen dış politika Türkiye'ye ne Osmanlı döneminde ne de cumhuriyet döneminde hiç kimsenin vermediği zararı vermektedir. Akdeniz kıyısındaki bütün ülkeler Türkiye'ye karşı tutum almışlardır.

İsrail artık kendisini Türkiye'ye dayandırarak Ortadoğu'da kalma değil de Araplarla barışarak Ortadoğu'da varlığını sürdürme politikasına yönelmiştir. Her ne kadar hala ABD ve çeşitli ekonomik güç odakları üzerinden Türkiye'yi tümünden bırakmasa da, yeni bir politikaya yöneldiği açıktır. İsrail, Araplarla ilişkilerini geliştirip artık bu ilişkiler temelinde varlığını güvenceye alabilirse, böyle bir siyasal denge ortaya çıkarsa İsrail'in Araplarla birlikte Türkiye'yi durdurma politikasına yönelceğini söyleyebiliriz. Her ne kadar Türkiye'nin geçmişinde Yahudilerin önemli bir etkisi, Yahudi kültürünün varlığı olsa da AKP-MHP iktidarının son yıllarda sadece Kürtlerin kökünü kazıma değil, Yahudilerin, farklı etnik ve dinsel toplulukların kökünü kazıma politikası İsrail'i giderek Türkiye'den uzaklaştırarak eski bağları ortadan kaldıran so-

ğinin sürdürülmesinin en temel ülkelerinin başında Fransa gelmektedir. Fransa olmadan Almanya'nın Avrupa birliğini sürdürmesi, Avrupa'da istediği amaçlara ulaşması mümkün değildir. Özellikle İngiltere'nin AB'den ayrılmasından sonra Avrupa Birliği'ni ayakta tutacak Almanya-Fransa ilişkileridir. Bu yönüyle Almanya Türkiye'yi desteklese de Fransa'yı gözetmek zorundadır. Bu açıdan da Türkiye, Doğu Akdeniz'de Almanya'nın tümünden desteğini alamamıştır. Bu konuda Libya'da, Doğu Akdeniz'de yalnız kalmıştır. Her ne kadar Almanya arabulucu olsa da, Türkiye'nin Libya ve Doğu Akdeniz'de zararlı çıktığı ve çıkacağı görülmektedir. Sürekli, 'sahada güçlü olan, masada güçlü olur' diyen AKP-MHP faşist iktidarı, artık hep masayı işaret etmektedir. Masada uzlaşım ancak uzlaşmayla sonuç alınır, yaklaşımına yönelmiştir. Çünkü; sahada izlediği politikalar ve dayatmalar iç kamuoyu açısından belki belirli bir artı getirip buna dayanarak iktidarını sürdürmeye çalışsa da, dışarda Türkiye'ye kaybettirmekten başka bir sonuç vermemektedir.

Şu açıktır ki; Araplar da, Avrupa ülkeleri de, İsrail de Türkiye'nin Doğu Akdeniz'de güçlenmesini istemeyecektir.

yönlü kaybettirmiştir. Bu açıdan Türkiye halkları da bu iktidarın Türkiye'ye çok yönlü kaybettirdiklerinin hesabını soracaktır. İktidarın, şovenizmi şahlandıran ayakta kalma politikasının karşılığı tersinden bir sonuç verecek, sonunu hızlandıracaktır.

Türkiye, demokratikleştiği takdirde büyük potansiyele sahip bir ülke olacakken bugün bu avantajını kaybetmiştir. Türk devleti şu anda hala bazı ekonomik ve siyasi imkanları kullanabilmektedir. Bunlar aslında AKP iktidarının ilk on yılındaki demokratikleşme propagandasının, Avrupa Birliği'ne girme söyleminin ortaya çıkardığı sonuçlardır. Eğer ekonomide, siyasal yaşamda, çeşitli konularda güçlü yanlarımız var, diyorsa bu süreçte elde ettiği kazançlardır. Şimdi bu iktidar o dönemde yarattığı ekonomik ve politik güç kaynaklarını bugünkü politikalarıyla eritmektedir. Bu yönüyle Türkiye'nin giderek daralacağı, demokratikleşme, Avrupa Birliği temelinde kullandığı avantajları bir daha bulamayacağı ortaya çıkmıştır. Faşist AKP-MHP iktidarının sonu yakındır. Çünkü bu iktidar, Türkiye için çıkmazdır. Türkiye artık bu çıkmazı ancak ve ancak demokratikleşme temelinde aşabile-

cektir. Bunun dışında Türkiye'nin mevcut girdaptan çıkma şansı yoktur. Bu durum demokrasi güçlerinin Türkiye'de etkili olma, Türkiye'yi demokratikleştirme zeminini güçlendirmiş, bu yönlü gelişme yaratma imkanlarını fazlasıyla artırmıştır. Belki Kürt halkı da, demokrasi güçleri de büyük zorluklar ve sıkıntılar çekmektedir. Ama AKP-MHP faşizmine karşı mevcut kararlı duruş sürdürülüp mücadeleye yükseltildiği takdirde, Türkiye'deki değişim de daha köklü olacaktır, her alanda köklü değişiklikler gerçekleşecektir. Daha önce tedrici olan gelişmeler AKP-MHP iktidarının yarattığı bu ortam sonrası köklü gelişmeler biçiminde kendisini ortaya koyacaktır. Tarihin bize öğrettiği de budur. Böyle zorlu ve sıkıntılı dönemler sonrası kendisini köklü değişikliklerle dışa vurmaktadır. Şimdi de Türkiye açısından böyle bir süreç içinde olduğumuz görülmektedir.

Türk devletinin Fransa'nın etki alanlarını sabote etmesi Fransa'yı tutum almaya zorlamıştır

Fransa'nın Türkiye'ye yaklaşımını birçok etken etkilemektedir. Fransa'nın bugün Türkiye'ye karşı bu kadar açık ve net tutum koyması sadece bir etkenden dolayı değildir. Türkiye öyle bir politika yürütüyor ki, Fransa'yla sadece bir yerde değil, birçok yerde karşı karşıya geliyor. Suriye'de zaten karşı karşıya geldiler. Libya'da karşı karşıya geldiler. Doğu Akdeniz Fransa'nın ilgi alanıdır. Fransa tarih boyu Suriye, Lübnan başta olmak üzere Doğu Akdeniz'le ilgilenmiştir. Mısır'la ilişkisi olmuştur. Fransa birkaç yüz yıldır Afrika'da önemli etkisi bulunan bir ülkedir. Türkiye şimdi Fransa'nın Afrika'daki çıkarlarına da saldırmaktadır. Mali'deki askeri darbenin arkasında olması da bunun en somut ifadesi olmuştur. Bu açıdan Türk devletinin tüm bu alanlarda Fransa'yı rahatsız edecek, Fransa'nın etki alanlarını sabote edecek yaklaşımlar içine girmesi Fransa'yı tutum almaya zorlamıştır. Aslında kapitalizmin dünyayı çıkar dünyasıdır. Bu nedenle çıkarları gereği herhangi bir devletin insanlık düşmanı, baskıcı, zulüm karakterini görmezlikten gelirler, geliyorlar, gelmekte. Türkiye Avrupa Birliği'ne aday üye ülkedir. Şu anda yaptığı uygulamaları Avrupa'ya üye olmak isteyen herhangi bir ülke yapsaydı, onunla ilişkiler tümünden koparlardı, ortak tutum takınırlardı. Türkiye her türlü adaletsizliği, haksızlığı, eşitsizliği, zulmü yaptığı halde, her türlü insanlık dışı uygulamalarda bulunduğu halde, Avrupa'yı rahatsız edecek söylemleri, tutumları sürekliştirdiği halde Türkiye'nin üzerine şiddetle gitmemeleri, çıkarlarının onların tutumunu nasıl etkilediğinin en açık kanıtıdır.

Özellikle Almanya bu konuda temel rol oynamaktadır. Aslında Almanya Türkiye'nin bütün suçlarının ortağıdır. Türkiye bir taraftan ABD'ye, diğer taraftan da Almanya'ya dayanarak içerde her türlü insanlık dışı politikayı uygulamaktadır. Türkiye'de uygulanan baskı, zulüm, insanlık dışı politikaları bırakalım Avrupa'ya üye olmak isteyen, Almanya'yla sıkı ilişkisi olan bir ülke yapsın, insan hakları konusunda herhangi bir taahhüt içine girmeyen bir ülke bile yapsaydı derhal tutum alırlardı. Ama Avrupa Birliği'ne üye olmak isteyen, Avrupa Konseyi üyesi, Avrupa'da birçok sözleşmeye imza atmış Türk devleti her türlü baskı ve zulmü yaptığı, dört dörtlük bir faşizm uyguladığı halde, Erdoğan Almanya'ya, "Nazi artığı, faşizm takipçileri" dediği halde Alman devleti Türk devletini destekleyerek Türkiye'deki faşizmi ayakta tutuyor.

Türk devleti, Almanya ilişkisini iyi

kullandığını, Almanya'ya dayanarak içerde ve dışarda politikalar yürüttüğünü düşünmektedir. Tabii bu Türkiye'deki egemen sınıfların düşünme tarzıdır. Kürt düşmanlığıyla gözleri kör olmuş egemen devlet zihniyetinin değerlendirmeleridir. Tam tersine Almanya ve başka bazı devletler Türkiye'nin bu po-

Uygurlık yaratan, tüm dünyayı besleyen Ortadoğu değerleri, bu sefer demokratik karakterde ayağa kalkarak yeniden uygarlığın öncüsü haline gelebilecektir. Bizler Ortadoğu ve Türkiye tarihini kapsamlı değerlendirdiğimizde, Kürt-Türk ilişkilerini, Ortadoğu'nun çok köklü insani, toplumsal, kültürel, hak, adalet değerlerini ele aldığımızda ortaya çıkacak sonucun kesinlikle demokratikleşme temelinde sadece Ortadoğu halkları üzerinde değil, dünya insanlığının üzerinde güneş gibi doğacağını görüyoruz.

litikalarına destek vererek, göz yumarak Türkiye'nin yanlıştı ısrar etmesini ve Türkiye'nin çıkmaz politika içinde debelenmesini teşvik ediyorlar. Çünkü; Türkiye üzerindeki politikalarını böyle yürütüyor, çıkarlarını böyle sağlıyorlar. Ancak Türkiye'de egemen sınıflar ise bunu kendileri için bir fırsat görüyor. Avrupa'yı, dünyayı susturuyoruz, demokrasi güçleri üzerinde istediğimiz baskıyı kuruyoruz, Kürtler üzerinde istediğimiz soykırım politikasını yürütüyoruz, diyerek bu politikasından kazançlı çıktığını düşünüyor. Yaklaşımları, anlayışları, zihniyetleri böyledir.

Ancak Türkiye'nin tarihsel toplumsal gerçekliğine bakıldığında, bugününü ve geleceğini nasıl etkileyeceği değerlendirildiğinde bu yaklaşımın Türkiye'nin bugününü ve geleceğini tehlikeye atan politika olduğu açıktır. Kürt düşmanlığıyla gözleri körelmiş bu iktidarın kendi zihniyetini ve bu zihniyete dayalı iktidarını sürdürmek için böyle bir çıkmaz politikada ısrar ettiği aşikardır.

Ancak bir daha vurgulayalım ki; bu zihniyet, politika ve uygulamalarla demokrasi güçleri ve Kürtler zulüm görebilir ve bir dönem acı çekebilirler. Ama bu zorluklar, sıkıntılar daha güzel gelişmelerin ortaya çıkmasını beraberinde getirecektir. Mücadele eden güçler, bizler, bu gerçeği çok rahatlıkla görüyoruz. Türk devletinin en zayıf dönemini yaşadığını, Türkiye'deki Kürt soykırımına dayanan zihniyetin içerde ve dışarda tüm dayanaklarının zayıfladığını, faşizme karşı kararlı duruş gösterildiğinde bu zihniyetin kırılacağını ve Türkiye'de yeni bir dönemin başlayacağını söyleyebiliriz. Bu yönlü bir gelişme sadece Türkiye ve Kürtler açısından değil, tüm Ortadoğu halkları açısından yeni bir tarih başlatacaktır. Böylelikle Ortadoğu kendi geçmiş değerlerine, dengelerine, kültürel, toplumsal ve siyasal yapısına uygun bir Ortadoğu gerçeği ortaya çıkaracaktır. Uygurlık yaratan, tüm dünyayı besleyen Ortadoğu değerleri, bu sefer demokratik karakterde ayağa kalkarak yeniden uygarlığın öncüsü haline gelebilecektir. Bizler Ortadoğu ve Türkiye tarihini kapsamlı değerlendirdiğimizde,

Kürt-Türk ilişkilerini, Ortadoğu'nun çok köklü insani toplumsal, kültürel, hak, adalet değerlerini ele aldığımızda ortaya çıkacak sonucun kesinlikle demokratikleşme temelinde sadece Ortadoğu halkları üzerinde değil, dünya insanlığının üzerinde güneş gibi doğacağını görüyoruz.

Rusya ve Türkiye Kafkasya ve Orta Asya üzerinde tarihsel bir çekişme ve çatışma içindedir

Kafkasya'da ortaya çıkan Ermeni-Azerbaycan çatışmasının çok aktörlü olduğu açıktır. Bu çatışmanın arkasında birçok güç bulunmaktadır. Rusya zaten Kafkasya üzerindeki tarihi hakimiyet etkisini sürdürmek istemektedir. Türkiye ise Azerbaycan üzerinden sadece Kafkasya'da değil, Orta Asya'da etkili olmak istemektedir. Bu yönüyle tarihi olarak Rusya ve Türkiye, Kafkasya ve Orta Asya üzerinde bir çekişme ve çatışma içindedir. Bu çekişme ve çatışma günlük değil, tarihseldir. Bu yönüyle Kafkasya'daki olayları değerlendirirken tarihsel olarak Türkiye'yle Rusya arasındaki çekişme ve çatışmayı da görmek gerekir. Zaman zaman kimi ortak tutumlar alsalar da bunlar geçici durumlardır. Tarihsel, toplumsal, coğrafik ve stratejik olarak bu iki gücün bu alanlarda konumlanmaları karıştırtır.

Kuşkusuz Türkiye'yle Ermeniler arasında tarihi bir düşmanlık vardır. Bunu yaratan Osmanlı imparatorluğu olmuştur, Türk devleti olmuştur. Ermeniler, Osmanlı imparatorluğu için 'Millet-i Saduka'dır, yani sadık millettir. Osmanlı'nın birçok önemli bürokrati Ermeni'dir. Ancak Osmanlı imparatorluğu kapitalistleşen Avrupa karşısında gerilerken, imparatorluğu korumak için ilk önce Osmanlıcılık, sonra İslamcılık, sonra da Türkçülük ideolojisine sarılmıştır. Osmanlıcılığın etkili olmadığı görülünce Türk-İslam senteziyle bir taraftan Türkçülük, diğer taraftan İslamcılıkla Osmanlı korunmaya çalışılmıştır.

Avrupa'da kapitalist modernitenin geliştiği bu süreç aynı zamanda Ermeni milliyetçiliğinin de geliştiği süreçtir. Ermenilerin zanaata yatkınlıkları, Batıyla ilişkileri erken dönemde Ermeni burjuva sınıfının ortaya çıkmasına yol açmıştır. Osmanlılar, Türk-İslam senteziyle yeni imparatorluğu şekillendirmek isterken Ermeniler de buna karşı milliyetçi duygularla Avrupa'da gelişen ulus devlet anlayışından etkilenip kendi ulus devletlerini kurmak istemişlerdir. Osmanlı imparatorluğu Birinci Dünya Savaşı koşullarından yararlanarak Ermenileri soykırıma uğratmıştır. Kuşkusuz bunda en büyük desteği de Almanya'dan görmüştür. Almanya'nın tarih içinde soykırımcılara destek verme sicili çok kabarıktır. Ermeni Soykırımı'na destek vermiş, Yahudi Soykırımı yapmış, şimdi de Kürt soykırımında Türk devletinin ortağı durumundadır. Karabağ'daki çatışma aslında Türk devletinin Ermenileri soykırıma uğratan zihniyetinin yeni bir pratiği olmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecinde bütün Sovyet Cumhuriyetleri gibi Ermenistan da bağımsız olmuştur. Bu süreçte daha önce de belli bir özerk yapısı olan, Azerilerin ve Ermenilerin

birlikte yaşadığı Dağlık Karabağ temel bir anlaşmazlık konusu haline gelmiştir. Azerbaycanlılar Karabağ etrafındaki Azeri yoğunluğunu da dikkate alarak orayı tümünden kendi toprakları haline getirmek istemişlerdir. Ermeniler de hem Karabağ'ın tarih içindeki özerk yapısına, yine belli bir Ermeni nüfusunun varlığına dayanarak orayı kendi kontrolüne almak istemektedir. Bu önemli bir gerilim kaynağı olarak şimdiye kadar devam ediyordu. Bu gerilim bugün Türkiye tarafından patlatılmıştır. Son saldırdı aslında Türkiye tarafından hazırlanmış ve Azerbaycan tarafından uygulamaya konulmuş bir saldırdır. Türk devleti Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü Ortadoğu koşullarında devletlerarası süren çelişkiden ve ABD'yle kurduğu ilişkiden dolayı Azerbaycan'ın böyle bir hamle yapmasının siyasi koşullarının olduğunu düşünmüştür.

Türkiye'nin Kafkasya ve Orta Asya'da etkili olması Rusya'nın kabul edebileceği bir şey değildir

Öte yandan Rusya'nın Kafkasya'da etkili olduğu, yeni Ermenistan cumhurbaşkanının da ABD ve Batı yanlısı olduğunu düşünen Türkiye, Rusya'nın da ses çıkarmayacağını hesaplayıp Azerbaycan'a böyle bir saldırı yaptırmıştır. Ancak bu hamlenin başarısı aynı zamanda Türkiye'nin Kafkasya'da etkisini artıracaktır. Fakat Türkiye'nin Kafkasya ve Orta Asya'da etkili olması Rusya'nın kabul edebileceği bir şey değildir. Mevcut Ermenistan iktidarı ne kadar Rusya'yla sorunlar yaşasa da Rusya, Türk devletinin Kafkasya'da etkili olmasını kabul edemez, etmesi mümkün değildir. Bu açıkça Rusya'ya meydan okumaktır. Rusya'nın egemenlik alanlarına doğrudan el atmaktır. Bu gerçeklik Türkiye'yi Rusya'yla karşı karşıya getirmiştir. Ya da Rusya, Türkiye'ye orada dur, demek zorunda kalmıştır. Zaten son Ermeni-Azerbaycan görüşmesinde Türk devleti

Rusya'nın büyük devlet olmasını sağlayan en temel etken Balkanlar ve Doğu Avrupa üzerinde etkisi, Kafkasya ve Orta Asya'daki varlığıdır. Buradaki etkilerini kaybettiği anda daha dar bir alana sıkışmış bir Rusya gerçeği ortaya çıkar. Böyle bir Rusya o dar alandaki egemenliğini bile kolay kolay sürdüremez. Ya da bu dar alanlardaki egemenliği onun artık büyük devlet olmasına, dünya siyasetinde etkili olmasına izin vermez. Bu yönüyle Rusya'yla Türkiye'nin eninde sonunda karşı karşıya geleceğini görmek gerekiyor.

bu sürece katılmak istemiş ancak Rusya buna izin vermemiştir. Rusya'nın diplomatik tarih bilinci o kadar zayıf değildir. Büyük devlet politikası olduğundan olaylara daha geniş perspektiften bakmaktadır. AKP iktidarı ise tersine, günlük ve fırsatçı bakmaktadır. Ama güncel, fırsatçı yaklaşımın tarihi bakıştan uzak olduğundan, birçok güçle karşı karşıya gelmesini ve sonunda kaybetmesini de beraberinde getirecektir.

Diplomaside ve siyasette en kötü

yaklaşım tarihsel toplumsal gerçeği, dünü ve geleceği düşünmeden, sadece bugünü düşünüp atılan adımlardır. Kuşkusuz anın verdiği imkanlar, ilişkiler ve ittifaklar önemlidir. Bu konuda tabii ki anın fırsatlarını, imkanlarını doğru değerlendirmeyenler de başarılı olamazlar. Ancak sadece an'a ve o günkü koşullara göre politika üretmek de başarı getirmez. Geçmiş, tarihsel toplumsal süreçleri ve anı iyi sentezleyenler tabii ki daha etkili ve başarılı sonuçlar alabilirler. Bu yönüyle Türkiye'yle Rusya'nın Kafkasya'da karşı karşıya geleceği açıktır. Ama burada da yine Türkiye sonuçta başka yerlerden taviz alarak orada Rusya'nın isteği doğrultusunda geri adımlar atacaktır. Ya da Rusya başka yerlerde bazı tavizler vererek Türkiye'yi Kafkasya'dan, bu alandan uzak tutmaya çalışacaktır. Tabii burada yine Kürtlerin dikkat etmesi gerekiyor. Çünkü; dünyada birçok güç Kürtlerin sırtından Türk devletinden tavizler almaktadır. Türk devleti de başka alanlarda taviz vererek Kürtler aleyhine sonuçlar elde etmeye çalışmaktadır. Bu yönüyle bu süreci yakından takip etmek, bu tür politikaları teşhir etmek ve ortaya çıkacak bu tür ilişkileri, politikaları boşa çıkaracak bir tutum, duruş ve mücadele içinde olmak gerekecektir.

Rusya için Ortadoğu, Suriye önemlidir. Ama Kafkaslarda güçlü olmadan, Orta Asya ve Balkanlardaki etkisini sürdürmeden Ortadoğu'da varlığının da bir anlamı kalmaz. Ortadoğu'daki varlığı ancak Kafkasya, Orta Asya, hatta İran üzerindeki etkisi temelinde bir anlam taşır. Yoksa sadece Suriye'de belirli bir etkide bulunması, belirli bir güç olması Rusya'yı büyük güç yapmaz. Kafkasya'dan uzaklaşmış, Orta Asya'da, Balkanlar'da etkisi zayıflamış bir Rusya, Ortadoğu'da ne kadar köprübaşlarını tutsa da bunun kendisi açısından sonuç vermeyeceğini bilir. Ya da bunu belirtelim; Rusya'nın büyük devlet olmasını sağlayan en temel etken Balkanlar ve Doğu Avrupa üzerinde etkisi, Kafkasya ve Orta Asya'daki varlığıdır. Buradaki etkilerini kaybettiği anda daha dar bir alana sıkışmış bir Rusya gerçeği ortaya çıkar. Böyle bir Rusya o dar alandaki egemenliğini bile kolay kolay sürdüremez. Ya da bu dar alanlardaki egemenliği onun artık büyük devlet olmasına, dünya siyasetinde etkili olmasına izin vermez. Bu yönüyle Rusya'yla Türkiye'nin eninde sonunda karşı karşıya geleceğini görmek gerekiyor. Türkiye'nin stratejik yönelimlerinde Balkanlar, Kafkasya, Orta Asya, Ortadoğu vardır. Balkanlar'da, Kafkasya'da, Orta Asya'da Rusya'nın Türkiye'yle karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdır. Türkiye'yle Rusya ilişkilerinin bugün Suriye'de görülen zaman zaman iyi ilişkiler biçiminde sürdürülen ya da ekonomik alanda S-400'lerde ve başka konularda iyi ilişkiler içinde olduğu görülen duruma bakılarak değerlendirme yapmak yanılgılara götürür. Türkiye ve Rusya'nın gerçek ilişki potansiyelinin ve bu potansiyelin geleceği, bugünkü görüntüsünden çok çok farklıdır. Bu gerçeğin de Rusya ve Türkiye üzerinde politika yapanlar tarafından dikkatlice değerlendirilerek görülmesi gerekir.

Rusya'nın gerçekten pragmatik olduğunu, tarih içinde böyle bir politik tarzının olduğunu, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte bu tarzın daha da tehlikeli, kaypak hale geldiğini de görmek gerekiyor. Bu açıdan Rus politikasının ne zaman ne yapacağını öngörmek zordur. Diğer güçlerin politikaları az çok öngörülebilir, hangi nedenlerle ilişki yürüttüğü çözülebilir. AB'nin, ABD'nin Türkiye ilişkileri anlaşılabilir, bu bakımdan bu ilişkilerin nasıl olacağı belli düzeyde öngörülebilir. Ancak Rusya'nın politikalarını öngörmek için dikkatle takip etmek, o kaypak karakterini bilerek, o

kaypaklığını ve kaypak zeminini de anlayarak Rusya'ya karşı politika ve tutum içinde olmak önemlidir.

ABD ve KDP Ortadoğu'da Önderlik çizgisinin güçlenmesini engellemeye çalışmaktadır

Türk devleti, KDP ve arkasındaki ABD, Kürt Özgürlük Hareketini etkisizleştirmek, zayıflatmak için birçok yönüyle ortak politika içindedir. Türk devleti 12 Eylül döneminde, 1990'lı yıllarda nasıl Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bir kök kazıma, tasfiye, soykırım saldırısı yürütmüşse şimdi de böyle bir saldırıyı yürütmektedir. Bunu da ABD ve Almanya başta olmak üzere çeşitli devletlerin ve KDP'nin desteğiyle yapmaktadır. Bu saldırıyı Kürt Özgürlük Hareketinin etkili olduğu tüm alanlara yöneltmişlerdir.

Diğer taraftan Önder Apo çizgisinde gerçekleşen Rojava Devrimi tasfiye edilmek istenmektedir. Zaten Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Spî gibi yerler işgal edilerek devrimin Suriye üzerindeki etkisinin sınırlandırılması amaçlanmıştır. Bunu sadece Türk devletinin bir saldırısı olarak görmemek gerekiyor. PKK'yi sınırlandırmak isteyen güçler bu saldırının da arkasındadır, ortağıdır. Bunların başında da ABD ve KDP gelmektedir. ABD ve KDP Ortadoğu'da Önderlik çizgisinin güçlenmesini istemeyen temel güçlerdir. ABD Önderlik çizgisinin güçlenmesini istemediği gibi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin tüm Ortadoğu'da yarattığı Kürt gücünü, dinamizmini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istiyor. PKK'yi tasfiye etme ama PKK'nin yarattığı değerleri de kendi çıkarları doğrultusunda kullanma politikası yürütmektedir. Bu yönüyle çok tehlikeli bir konumdadır. Bir taraftan tasfiye saldırısı yürütürken diğer taraftan da PKK'nin Kürdistan'da yarattığı çeşitli siyasal ve toplumsal güçleri birçok yönden etkileyerek PKK'den koparma ve kendi çıkarına, hizmetine koşturmak istemektedir. Böyle tehlikeli ve uğursuz bir politika yürütmektedir.

KDP de PKK'nin bütün Kürdistan'ın parçalarında güçlendiğini görerek PKK'nin tasfiye edilmesini, sınırlandırılmasını istemekte; bu temelde de hem Türkiye'yi hem de ABD'yi, PKK'yi zayıflatmak, etkisizleştirmek için kullanmaktadır. KDP kendine göre, eğer PKK tasfiye edilirse, PKK'nin ortaya çıkardığı çeşitli imkanların üzerine konacağını düşünmektedir. Böyle bir hamhayal içindedir. Düşman gerçeğini, Ortadoğu gerçeğini tanımayan, günlük politika üreten, bu nedenle de günlük politika, çıkar içinde rahatlıkla yönlendirilen bir KDP gerçeği vardır. Bu KDP gerçeği, mevcut durumda Kürt halkı için tehlikeli hale gelmiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesini her parçada zayıflatan ve Kürt halkının kazanımlarını tehlikeye koyan bir politik yaklaşım içindedir. Rojava'da bunu işgaller biçiminde yaptırırken, bir yönüyle de oradaki devrimi çizgisinden koparma, etkileme ve tasfiye etmeyi hedeflemektedir. Devrim çizgisini tasfiye edip orada yaratılan imkanların üzerine konmak istemektedir. KDP kuşkusuz burada Kürt halkının çıkarlarını, geleceğini düşünmüyor, tamamen kendi günlük çıkarlarını düşünerek yaklaşıyor. Ancak bu yaklaşımın bir gaflet olduğu, üzerinde hakimiyeti olan alanları bile kaybetmesiyle görüldü.

KDP, ABD, Türkiye Heftanîn, Xakûrkê işgal saldırılarıyla Özgürlük Hareketi'ni kuşatma, ezme ve tasfiye etme politikası yürütmektedir. Ancak Heftanîn'de istedikleri sonuçları alamadılar. Alsaldı daha geniş bir alanda işgallerini yürütecek, bu temelde gerilla alanlarını ele

geçirecek, Başûr ile Bakûre Kurdistan bağlantısını koparacak, diğer taraftan da KDP ve başka güçlerin baskısıyla Özgürlük Hareketine teslim olma dayatması yapılacaktı. Tabii ki bu tür planlar yapılabilir ama PKK de hiçbir zaman bu planlar karşısında direnişten vazgeçmez, mücadelesini büyütür. Zaten PKK, zor koşullarda direnmenin tarzına sahip bir harekettir. Koşullar, zorluklar ne olursa olsun sonuna kadar direnmenin adidir. Ancak PKK hiçbir dayatmayı kabul etmez. Bu tür yaklaşımlarla PKK üzerinde istedikleri sonucu

KDP, PKK'nin bütün Kürdistan'ın parçalarında güçlendiğini görerek PKK'nin tasfiye edilmesini istemekte; bu temelde de hem Türkiye'yi hem de ABD'yi, PKK'yi zayıflatmak, etkisizleştirmek için kullanmaktadır. KDP, eğer PKK tasfiye edilirse, PKK'nin ortaya çıkardığı çeşitli imkanların üzerine konacağını düşünmektedir. Böyle bir hamhayal içindedir. Düşman gerçeğini, Ortadoğu gerçeğini tanımayan, günlük politika üreten, bu nedenle de günlük politika, çıkar içinde rahatlıkla yönlendirilen bir KDP gerçeği vardır. Bu KDP gerçeği, mevcut durumda Kürt halkı için tehlikeli hale gelmiştir.

almaları mümkün değildir. Bunu Heftanîn'de de Xakûrkê'de de göstermiştir, göstermektedir, bulunduğu her alanda da gösterecektir. Bu tür saldırılar sadece direnişin büyümesini ve PKK'nin daha yaygın mücadele etmesini beraberinde getirecektir. Biz tüm bu saldırıları bir mücadele gerekçesi, mücadeleyi daha da geliştirme, boyutlandırma gerekçesi haline getiriyoruz, getireceğiz.

Şengal'de 3 Ağustos 2014 öncesine dönmek yeni fermanlarla karşılaşmaktır

ABD, Türk devleti ve KDP, Şengal'de de yeni bir saldırı başlatmışlardır. Orada Şengal halkını DAİŞ'e karşı koruyan ve soykırımı engelleyen güçlere karşı bir kompo tezgahladıkları görülmektedir. Soykırımı engelleyen HPG-YJA Star güçleri DAİŞ'e karşı direniş ortamında özyönetimin ve özsavunmanın gerçekleşmesine katkı sunmuşlar; Şengal'de bir özyönetim ve özsavunma gerçeği ortaya çıkarmışlardır. Bunlar gerçekleştikten sonra da HPG-YJA Star güçleri oradan çekilmiştir. Şu anda orada özyönetimi sağlayan Şengal halkıdır; özsavunma güçleri de Şengal halkının kendi çocuklarıdır. Şengal'in özerkliği ve özsavunması Şengal halkı için ana sütü gibi helaldir. Bu kadar ferman yasadıktan sonra, son fermanla Êzidîlik tümünden bitirilecekken bunun durdurulması yeni bir dönem başlatmıştır. Artık 3 Ağustos 2014 öncesine dönülemez. Öncesine dönmek yeni fermanlarla karşılaşmak anlamına gelir. Hatta kapitalist modernitenin bugün her yerde zayıf ve güçsüz etnik ve inanç topluluklarını tümünden yok ettiği bir gerçeklik varken, Şengal artık özyönetim ve özsavunmasına sahip olmadan inanç kimliğini sürdüremez. Bundan yoksun kalması durumunda zamana yayılmış biçimde soykırımla karşılaşacaktır. DAİŞ'in kısa

sürede yapmak istediği biraz daha zamana yayılmış biçimde gerçekleştirilecektir. Bu gerçeği gören Şengalliler özyönetimini ve özsavunmalarını oluşturmuşlardır. Bu onların en temel haklarıdır.

Özellikle Irak'ın ve KDP'nin Şengal'i terk edip DAİŞ'in soykırımıyla karşı karşıya bırakmasından sonra Şengal'in özerkliği ve özsavunması kaçınılmaz hale gelmiştir. Öte yandan Şengal'i DAİŞ'e karşı koruma direnişi süreciyle özyönetim ve özsavunma oluşturulmuştur. Şu anda Şengal'de en meşru güç, DAİŞ'e karşı savaş ortamında oluşturulmuş özyönetim ve özsavunma güçleridir. Ancak özellikle KDP buralarda hakim olmak için kendisini dayatmaktadır. Şengal'in devlet istediği, ayrılmak istediği yok. Bunu Irak da, herkes de bilir. Sadece özerkliğini ve özsavunmasını sağlayıp varlıklarını korumak istiyorlar. Irak'ın bir parçasının bölmeyi istemiyorlar. Bu yönüyle Irak'ın bu özerkliği reddetmesinin hiçbir haklı gerekçesi de olamaz. O halkın iradesini reddetmek, o halkın özsavunmasını reddetmek, orada mutlak hakim olmayı amaçlamaktır. Bu da Êzidîlerin iradesini kırıp, soykırıma uğratmak anlamına gelir.

Şengal'in özerkliğinin, özyönetiminin KDP'ye vereceği bir zarar var mıdır? Aksine Kürtlerin bu en eski inancı, Kürtlerin en fazla zulme uğramış topluluğunun varlığını sürdürmek için özyönetim ve özsavunmaya kavuşması; demokratik zihniyetle bakan, farklı inanç topluluklarını soykırıma uğratmak istemeyen bir anlayış açısından oradaki

özyönetim ve özsavunma sadece Kürtleri güçlendirir. Kürtlerin tarihsel, toplumsal, kültürel yaşamına büyük bir zenginlik katar. Ancak KDP'de iktidar hırsı, anlayışı o kadar derin ki, başka hiç bir gerçekliği görmüyor. Êzidîleri soykırımla karşı karşıya bırakmış, bunun özeleştirisini verip orada halkın özyönetimi ve özsavunmasını destekleyerek, bu özeleştiriyi pratikte de gerçekleştirip Êzidîlerle ilişkisini güçlendireceğine, Êzidîlerin iradesini tanımayarak bu halka düşmanlık yapmaktadır. Bağdat'la her konuda kavga eden, anlaşamayan, sorun yaşayan KDP, gidip Bağdat'la anlaşarak bu halkın iradesini kırmak istiyor. Özyönetimini ve özsavunmasını ortadan kaldırmak istiyor. Bu kabul edilebilir mi? Bunu hangi ahlâk, hangi vicdan kabul eder?

Peki böyle bir anlaşmayı kim dayatıyor? Türk devleti dayatıyor. Anlaşmanın 9 Ekim'de olması bile bu gerçekliğin somut kanıtıdır. 9 Ekim 2019'da saldırarak Girê Spî ve Serêkaniyê'yi işgal edenler, şimdi Şengal'de de benzer bir saldırı içindedirler. Açıkça; Önderliğe sempati duyulan her yerde böyle bir saldırı gerçekleştirmek istiyorlar. KDP de Türk devletinin Önderlik karıştığını, düşmanlığını görerek bundan yararlanıp Şengal'de yeniden hakim olmak istiyor. Bu yönüyle Şengal'deki saldırıları teşvik edip meşrulaştırıyor. Zaten Türkiye oraya saldırıyor, KDP de, 'orada yasa dışı güçler var, PKK var' diyor. Böyle bir mantık olabilir mi? PKK'nin varlığı Türk devletinin saldırılarını meşru kılar mı? Ya da böyle bir gerekçeyle saldırılmasının KDP tarafından meşru görülmesi kabul edilebilir mi? Bir Kürt partisinin Türk devletinin bu gerekçelerini kabul etmesini hangi Kürt kabul edebilir,

bu hangi anlayışa sığdırılabilir? Bu yönüyle Irak-KDP anlaşması aslında KDP'nin bir taraftan kendisinin, diğer taraftan Türk devletinin Irak'a yaptığı şantajlar sonucu ortaya çıkmıştır. Yine ABD üzerinden Irak'a yaptıkları şantajlar sonucudur. Irak da bu durumdan yararlanıp aynı KDP gibi yeniden Şengal'de, Şengal halkının iradesini tanımayan bir durum yaratmak istiyor. Irak belki çok gönüllü biçimde böyle bir anlaşmanın içine girmemiştir ama zihniyeti, yaklaşımı o halkın iradesini, özyönetimini ve özsavunmasını tanımadığından, Irak da KDP gibi Türk devletinin baskılarını, saldırılarını ABD'nin desteğini kullanarak kendisini orada hakim kılmak istiyor. Irak KDP'yi, KDP Irak'ı kullanarak orada hakim olmak istiyor. Yaşanan durum budur.

Şengal'de huzuru bozan Türk devleti ve KDP'dir

Şengal üzerindeki bu anlaşma çok kirlidir. Bu anlaşmanın temelleri Kazimî ve KDP'li dış ilişkileri bakanı Fuat Hüseyin'in ABD'ye gittiği zaman atıldı. Yine Neçirvan'ın Türkiye'ye gidişinde anlaşmanın çerçevesi belirlendi. Bir iki Avrupa ülkesi de güya Êzidîlerin yaşadığı Şengal'e istikrar getirme adına böyle bir kirli, çirkin anlaşmaya destek vermiştir. Bu anlaşma Şengal'e istikrar ve huzur getirme anlaşması değildir. Şengal'i çatışma ve savaş alanı haline getirme anlaşmasıdır. Şu anda orada huzur var. Huzuru bozan Türk devleti ve KDP'dir, onların yaklaşımları ve dayatmalarıdır. Yoksa orada halk Êzidîleriyle Araplarla Demokratik Özerk Yönetim altında kardeşçe yaşamak istiyor ve yaşıyorlar da. İçte gelişen bir huzursuzluk, bir gerilim yok. Bütün huzursuzlukları, saldırıları, istikrarsızlığı dış güçler, Türk devleti yaratıyor, KDP dayatmalarıyla yaratılıyor. ABD de bu güçleri destekleyerek bu istikrarsızlığa, bu saldırılara

Êzidî halkı, bu anlaşmaya başından karşı çıkmıştır. Bu anlaşmanın gayrimeşru olduğunu ilan etmiştir. Kendi iradesinin içinde olmadığı hiçbir anlaşmayı kabul etmeyeceğini, sonuna kadar direneceklerini ortaya koymuştur. Doğru ve meşru tutum budur. Irak'ın ve KDP'nin yaptığı anlaşma gayrimeşrudur. Dünyada destek verecek güç de yoktur. Özyönetim, özsavunma meşrudur, tüm dünya halklarının destekleyeceği bir güçtür. Bir saldırı durumunda sergilenecek direnişte, istisnalar dışında bütün dünya Êzidîlerin yanında olacaktır.

zemin oluyor. Bu yönüyle tüm uluslararası güçlerin de, demokratik kamuoyunun da, insan hakları kuruluşlarının da, yine BM'nin de bu gerçeği görerek Türk devletinin, KDP'nin oyununa gelmemeleri gerekiyor. ABD'nin baskılarına boyun eğmemeleri gerekiyor. Aksine orada Êzidîlerin kurduğu özyönetim ve özsavunmayı destekleyerek orada istikrarın kalıcı hale gelmesini sağlamaları gerekirdi. Esas olarak istikrarı bozan etkenlere karşı durulmalıdır. Orada istikrarı bozan oradaki özyönetim ve öz-

savunma değildir. Bunu herkesin görmesi gerekiyor. Gerçekleri görmek, ona göre hareket etmek yerine Türk devleti gibi Kürt düşmanı, KDP gibi iktidar hırsı dışında başka bir şey düşünmeyen güçlerin yönlendirme ve dayatmalarıyla oradaki özerkliğe ve özsavunmaya karşı bir planın içine hiç kimse girmemelidir.

Êzidî halkı zaten bu anlaşmaya başından karşı çıkmıştır. Bu anlaşmanın gayrimeşru olduğunu ilan etmiştir. Kendi iradesinin içinde olmadığı hiçbir bir anlaşmayı kabul etmeyeceğini, sonuna kadar direneceklerini ortaya koymuşlardır. Hem Şengal halkı hem Avrupa'daki Êzidî halkı ve kurumları bu tutumlarını ortaya koymuşlardır. Doğru ve meşru tutum budur. Irak'ın ve KDP'nin yaptığı anlaşma gayrimeşrudur. Dünyada destek verecek güç de yoktur. Özyönetim, özsavunma meşrudur, tüm dünya halklarının destekleyeceği bir güçtür. Bir saldırı durumunda sergilenen direnişte istisnalar dışında bütün dünya Êzidî halkının yanında olacaktır. KDP, Türkiye ve ABD açıkta kalacaktır.

Onların politikalarını, dayatmalarını kimse doğru ve meşru görmeyecektir. Bu yönüyle direnen özyönetim ve özsavunma kesinlikle kazanacaktır. Tarih boyu siyasetin temel konusu meşruiyettir. Meşruiyeti olmayan hiçbir siyasetin, hiçbir siyasi gücün geleceği yoktur. Şu anda dünyanın en meşru ve haklı gücü Êzidîlerdir, onların özyönetimleri ve özsavunma güçleridir. Êzidîlerin haklılığı ve meşruiyeti o kadar güçlüdür ki, bu haklılığa ve meşruiyete hiç kimse söz söyleyemez. Bu meşruiyete, haklılığa dayanarak direnen ve bunda kararlı olan güç kesinlikle kazanır; Türkiye, KDP ve arkasındaki güçler kaybeder. Aslında onlar kaybedecekleri bir anlaşma yapmışlardır. Bu anlaşmanın kazanma şansı yoktur. Eğer Êzidîler bu anlaşmaya karşı koydukları tutumu sürdürürlerse ve dünyadaki tüm Êzidîler de bunu desteklerse, bu tutum tüm demokrasi güçlerinin, halkların desteğini alır ve sonuçta da özyönetim ve özsavunma kazanır.

Irak devleti, Şengal'in anayasal çerçevede özerkliğini ve özsavunmasını kabul etmelidir

Biz kesinlikle Ezidîlerin özerk olmasını ve özsavunmaya kavuşmasını istiyoruz. Bunlar gerçekleşikten sonra orayı kimin yönettiği önemli değildir. Halk kimi desteklerse, kimi seçerse o güç oranın özyönetimini yürütür. Askeri güçler de, özsavunma güçleri de özyönetime bağlı olarak görevlerini yerine getirir. Önemli olan bu özyönetimin meşruluğunun, statüsünün, hukuki boyutunun kabul edilmesidir. Bizim tutumumuz, isteğimiz açık ve net olarak budur. Bu kabul edildikten sonra Ezidîlerin kendi içinde seçimini yapar, özerk kurumlarının yönetimlerini seçer, onlar da Ezidîleri yönetirler. Irak'la ilişkileri ne olacak, Başûrê Kurdistan'la ilişkileri nasıl olacak bunlar da anayasa ve yasalarla belirlenebilir. Êzidîler açısından önemli olan anayasal olarak Başûr'la, Irak'la ne kadar ilişkili olacağı değildir. Çünkü; bağımsız devlet kurma anlayışları yoktur. Onlar sadece özyönetimlerini, özerkliklerini istiyorlar. Bu sağlandıktan sonra Başûrê Kurdistan'la, Irak'la da ilişkileri olur. Bunlar zaten zorunlu olarak olacak durumlardır. Ama halkın iradesini reddederek, yok sayarak KDP ve Irak'ın hakim olma hedefinin kabul edilmesi mümkün değildir. 2014 3 Ağustos'unda gerçekleşen soykırım saldırısı artık böyle politikaların, yaklaşımların meşruiyetini ortadan kaldırmıştır. 2014 öncesine dönmek istemek aslında DAİŞ'e aynı zihniyete sahip olmaktır. Ya da DAİŞ'in

yapamadığını bu defa farklı biçimlerde yapmak istemektir.

Bu yönüyle tüm demokrasi güçlerinin ve Kürt halkının bu yanlış politikalara, bu anlaşmaya karşı durması gerekiyor. KDP'nin ve Irak'ın bu politikadan vazgeçmesi gerekiyor. Irak doğru bir yaklaşım gösterecekse, Şengal'in anayasal çerçevede özerkliğini ve özsavunmasını kabul etmelidir. Eğer KDP Şengal'le ilişkilerini sürdürmek istiyorsa, Şengal'i bırakıp DAİŞ'e teslim etmesinin, 5 bin Êzidi kadının tecavüzcülerin eline teslim edilmesinin, oranın işgal edilmesinin, Êzidilerin soykırımla karşı karşıya bırakılmasının özeleştirisini vermelidir. Pratikte de bu özeleştiriyi özyönetimi ve özsavunmayı kabul ederek göstermelidir. Bu yapıldığında Başûrê Kurdistan yönetimiyle, federasyonuyla Ezidixan arasında da demokratik bir ilişki olacaktır. Êzidiler, Başûrê Kurdistan'la ilişkilerinin olmasını, bu ilişkilerin kalıcı olmasını isteyeceklerdir. Bundan daha doğal bir durum olamaz. Ancak KDP'nin mevcut yaklaşımı bu ilişkilene zemine sunan, geliştiren değil de sabote eden bir tutum ve politika olmaktadır. Bu yönüyle de tüm Kürtlerin, Kürt aydınlarının, sanatçıla-

parayla, çeşitli güçlerle bu kampta bazı karışıklıklar yaratabilirler, bazı insanları etkileyebilirler. Ancak bu halkın yurtsever ve demokratik tutumunu kıramazlar. Şu anda Türk devletinin en fazla yaptığı baskıyla, zulümle, parayla kimi Kürtleri ajanlaştırmaktır. Şimdi KDP de benzer biçimde, Türkiye'nin Bakur'da yaptığını Mexmûr'da yapmaya çalışıyor. Yine her yerde olduğu gibi Türkiye'yle işbirliği içinde yapıyor. Bunlar gerçekten Kürt tarihi ve bir Kürt örgütü açısından kabul edilmeyecek tutumlardır. Zaten Kürtler tarafından kabul edilmemektedir. KDP hala, güçlüyüm, askeri gücüm var, Türk devletinin de gücü var, biz birleşsek karşımızda kim olursa olsun ezeriz, diyor. Yüz yıl öncesinden, yüz yıllar öncesinden kalan bir zihniyetle hareket ediyor. Hala kaba zor gücün her şeye kadir olduğunu sayıyor. Kuşkusuz güç hala günümüz dünyasında önemli bir etkidir. Ama bu güç haklı değilse, gayrimeşruysa ya da çok haksızsa ve hiçbir temeli yoksa, o güç sonunda kaybetmeye mahkumdur. Bu yönüyle dünyanın her yerinde de askeri gücü, ekonomik gücü ne olursa olsun tüm devletler, siyasi güçler meşruiyet ve haklılık ararlar. Şu veya bu düzeyde kendilerine meşruiyet kazandırmaya çalışırlar.

yıkıyor. Tabii ki bu halk, Türk devletine karşı olacaktır. Türk devletinin işbirlikçisi olan KDP'ye de karşı olacaktır. Öte yandan KDP bu halka birçok zulüm, baskı yaptı. Oradaki yurtseverlere saldırdı, katletti. Ertuş'ta nasıl saldırdığını Mexmûrlular unutmadı. Bu yönüyle zor, dayatma ve boyun eğmeye çalışma kabul edilecek bir durum değildir. Böyle bir politikanın geleceği de yoktur; iflah olmaz. Biz bu açıdan KDP'nin Mexmûr'a yönelik dayatma politikalarından vazgeçmesini istiyoruz. Bir Kürt partisi olarak yapması gereken orada ambargo, kuşatma değil, onlara imkanlar çerçevesinde destek olmaktır. Ama bu desteği de, teslim alma amacıyla değil, o halkın özgür ve demokratik yaşamını daha da güçlendirme biçiminde vermelidir. Yoksa teslim almak için yapılan her şey rüşvettir, şantajdır, tehdittir, baskının bir başka biçimidir. KDP'nin bu yol ve yöntemleri de bırakması gerekmektedir.

ENKS, Rojava devrimcilerinin kendileriyle görüşmelerine, gösterdiği büyüklüğe değer biçmeli

Rojava'da, Rojava devrimcileriyle KDP'ye bağlı ENKS arasında uzun süredir görüşmeler yapılmaktadır. Bu gö-

gerekiyor. Bu durum hem ENKS'yi geçmişteki olumsuz durumundan çıkaracaktır hem de ENKS üzerinden KDP'nin oradaki devrime karşı olumsuz yaklaşımını giderecektir. Bu en başta da onlar için büyük bir değeri ifade ediyor. Bu yönüyle Rojava devrimcileri gerçekten büyüklük gösteriyorlar. Kürt birliği adına, Kürtlük adına hiç kimsenin gösteremeyeceği anlayışı gösteriyorlar. Bunun değerini ENKS'nin de KDP'nin de bilmesi gerekiyor. Yoksa tarihe Türkiye'nin işbirlikçileri olarak, çetelerin işbirlikçileri olarak geçmek, Efrîn'i, Serêkaniyê'yi ve Girê Spî'yi işgal edenlerin işbirlikçileri ve müttefikleri olarak geçmek kadar zül, kötü bir şey olamaz.

Tabii ki Rojava'da demokrasi olmalı, tüm farklı zihniyetler, siyasi görüşler orada örgütlenebilmeli. Halk orada güç olmalı. Gerçek ve örnek bir demokrasi olmalı. Kürtler parasıyla, puluyla, askeri gücüyle veya başka maddi şeylerle Ortadoğu'da dünyada örnek olamazlar. Kürtler demokrasi ve özgürlük anlayışlarıyla bütün Ortadoğu'ya, dünyaya örnek olabilirler. Bu temelde büyük kazanabilirler. Askeri ve para gücüyle kazanılmayacak şeyleri bu zihniyetle kazanabilirler. Bundan daha değerli bir şey olabilir mi? Bu yönüyle Rojava'da bir şeyleri paylaşmak

kadınların hakkının, hukukunun, iradesinin geriletilmesi temeline olamaz, olmamalıdır. Biz kesinlikle ENKS'nin Rojava Devrimi, Rojava'daki özerk yönetim ve sistem içinde yer almasını istiyoruz. Ama bu iktidar paylaşımı biçiminde olamaz, olmamalıdır. Bu halkın iradesini yok saymak olur. Orada komünler, mahalle meclisleri, yerel meclisler var, yerel demokrasi var. Yerel demokrasi halkın, tabanın demokrasisidir. Bundan vazgeçilsin, yetki ve karar üstte birilerine verilsin, üstte birileri iktidar olsun, bu da paylaşılmalı! Böyle olamaz. Bu, Rojava Devrimi'ni tasfiye, oradaki demokrasiyi tasfiye etmektir. Ancak temel ilkelere dokunmadan, kadın devrimi karakterini, topluma, tabana dayalı demokratik devrim karakterini, halkın irade olduğu demokratik sistem anlayışı değişmeden, böyle bir sistem içinde uzlaşarak her siyasi güç şehirde de, kasabada da genel yönetim içinde yer alabilir, yer almalıdır.

Sözleşme vardır, bu sözleşme temelinde herkes yönetimde yer alabilir, irade olabilir. Bugün sözleşme temelinde yönetim gücü şu siyasi partinin, şu siyasi anlayışın olabilir, bu sözleşme

Tüm demokrasi güçlerinin ve Kürt halkının Irak ve KDP arasındaki anlaşmaya karşı durması, KDP'nin ve Irak'ın bu politikadan vazgeçmesi gerekiyor. Irak doğru bir yaklaşım gösterecekse, Şengal'in anayasal çerçevede özerkliğini ve özsavunmasını kabul etmelidir. Eğer KDP Şengal'le ilişkisini sürdürmek istiyorsa, Şengal'i bırakıp DAİŞ'e teslim etmesinin, 5 bin Êzidi kadının, tecavüzcülerin eline teslim edilmesinin, Êzidilerin soykırımla karşı karşıya bırakılmasının özeleştirisini vermelidir. Pratikte de bu özeleştiriyi özyönetimi ve özsavunmayı kabul ederek göstermelidir.

Kuşkusuz ENKS'nin Türkiye'den ve çetelerden koparılacak Rojava'daki devrimcilerle belirli bir uzlaşma içine girmeleri bütün Kürtlerin isteyeceği bir durumdur. Rojava devrimcileri gerçekten büyüklük gösteriyorlar. Kürt birliği adına, Kürtlük adına hiç kimsenin gösteremeyeceği anlayışı gösteriyorlar. Bunun değerini ENKS ve KDP'nin bilmesi gerekiyor. Yoksa tarihe Türkiye'nin, çetelerin işbirlikçileri olarak geçmek, Efrîn'i, Serêkaniyê'yi ve Girê Spî'yi işgal edenlerin işbirlikçileri ve müttefikleri olarak geçmek kadar zül, kötü bir şey olamaz.

rının, yazarlarının, siyasetçilerin KDP'nin bu tutumuna karşı çıkması gerekmektedir.

Irak, KDP ve Türkiye, Mexmûr'da da Şengal benzeri bir anlaşma yapmaya çalışıyorlar

Irak, KDP ve Türkiye'nin Şengal'de olduğu gibi Mexmûr üzerinde de benzer bir anlaşma yapmaya çalıştıkları, Mexmûr Kampı'nı ya dağıtma ya da orada gerçekleşen özyönetime, Mexmûr halkının kendi kendini yönetme gerçeğine son verip çeşitli güçlerin yönetimi altına koyma planları yaptıkları duyulmaktadır. Anlaşıyor ki, özgür Kürt'e her yerde saldırı var. Özgür Kürt, demokratik Kürt istenmiyor. İşbirlikçi olunmadığı takdirde o Kürt'e yaşam hakkı tanınmak istenmiyor. Kürtler böyle bir saldırıyla karşı karşıyadır. Ancak saldırganlar kendilerini ne kadar güçlü hissederse hissetsinler, halkların iradesi günümüzde bütün engelleri aşacak düzeydedir. Saldırganların konumu zayıf, demokratik toplum gerçeğiyle donanan özgür Kürt ise güçlüdür.

Mexmûr halkı on beş bine yakın nüfusa sahip bir mülteci kampıdır. Bu kamp Botan yurtseverliğinin sembolü gibidir. Bu yönüyle baskıyla, zulümle,

Mexmûr'a saldırmanın, kampı dağıtmanın hangi meşruiyeti var? Bir mülteci kampı Önder Apo'ya sempati duyuyorsa, KDP tarafından düşman mı ilan edilecektir? Türk devletinin düşmanlığını alıyoruz. KDP niye düşman görüyor? İlla bizi sevecek, diyor. Tüm Kürtler seni niye sevsin? Kürtler özgürlüğü, demokrasiyi nerede görüyorsa ona yaklaşıyor. Şengalliler 3 Ağustos'u unutabilirler mi? 3 Ağustos'u yaratan KDP'nin yeniden Şengal'e hakim olmasını isteyebilirler mi? Tabii ki 3 Ağustos'ta kendini kurtaran zihniyete sempati duyacaklardır. Önderliğe sempati duyacaklardır. Çünkü; Önder Apo sürekli Êzidileri savunmuştur, korumasını istemiştir. Önderlik tüm Kürtlerin önderi olduğu gibi, Êzidilerin de önderidir, hatta en fazla da Êzidilerin önderidir. Önder Apo'dan daha fazla Êzidileri savunan ne kişi gösterilebilir, ne de bir siyasi güç gösterilebilir.

Mexmûr açısından da benzer bir durum geçerlidir. Mexmûr halkıyla manevi bağ kuran, sürekli ilgilenen Önderliktir. Bu yönüyle Mexmûr'a yönelik de bazı oyunlar, planlar olabilir. Ancak Mexmûr halkı yıllarca bu oyunları bozduğu gibi, bundan sonra da bozacaktır. İçlerinden bazı işbirlikçiler çıkabilir. Fakat onlar bu halkın iradesini belirleyemezler, etkileyemezler. Çünkü; o halk Türk devletini tanıyor; Türk devleti köylerini yaktı yıktı. Şimdi de Botan'ın coğrafyasını yakıp

rüşmeleri biz de basından takip ediyoruz. Bazı bilgiler de alıyoruz. Anlaşmanın ilk adımlarının atıldığı söyleniyor. Bu yönüyle iyimser değerlendirmeler gelmektedir. Ancak son süreçte bazı konularda anlaşmanın yapılamadığı, farklı düşüncelerin ortaya çıktığı yönünde bilgiler de alıyoruz.

Kuşkusuz ENKS'nin Türkiye'den ve çetelerden koparılacak Rojava'daki devrimcilerle ortaklaşmaları, belirli bir uzlaşma içine girmeleri bütün Kürtlerin isteyeceği bir durumdur. Çünkü; Kürt tarihinin en büyük devrimlerinden olan Rojava Devrimi'ne düşmanlık yapan Türk devletiyle ilişki kurmak, çetelerle ilişki içinde olmak, onların Rojava Devrimi'ne saldırılarının parçası olmak kadar kabul edilmeyecek bir durum olamaz. Şimdiye kadar gösterilen tutumlar gerçekten de ihaneti ifade ediyordu. Başka türlü tanımlanamaz. Rojava Devrimi'ni boğmak isteyen Türkiye'nin merkezinde oturmak, Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Spî'yi işgal eden çetelerle ilişki içinde olmak başka nasıl değerlendirilebilir? Bırakalım siyasetçiyi, herhangi sıradan bir insan bile bunun kabul edilemez olduğunu açıkça ortaya koyar. Rojava devrimcileri aslında onları bu durumdan kurtarmaya çalışıyor, ellerini tutup kaldırmaya çalışıyor. Bu çok anlamlıdır. ENKS'nin buna büyük değer biçmesi gerekiyor. KDP'nin de buna büyük değer vermesi

değil, demokratik ve özgür bir ülke yaratmak için çaba göstermelidir. İttifak mı olacak; Türkiye'ye karşı, Suriye'ye karşı, başka güçlere karşı özerkliği savunmanın ittifakı ve birliği olmalı. Kürt birliği böyle anlam kazanır. Zaten böyle olursa Kürt birliği olur. Kürtlerin özgürlüğünü, demokrasisini, hakkını savunuyorsa o doğru birliktir. Bu yönüyle ENKS'yle Rojava devrimci güçleri bir araya gelmeli, oradaki demokrasiyi güçlendirmeli, Türkiye'ye ve Suriye rejimine karşı ya da oradaki Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamına düşman olan her güce karşı ortak tutum takınmalıdır. Bu en temel anlaşma değil midir? En temel paydalarda buluşmak değil midir? Yoksa kimin ne kadar iktidar olacağı, nereye ne kadar el koyacağı gibi yaklaşımlar Kürt birliği ve yurtseverliği olmaz.

Demokrasi içinde herkes orada kendisini ifade etmelidir. Gerçek ve örnek bir demokrasi olmalıdır. Zaten Rojava Devrimi kadın devrimi olarak gerçekleşti ve dünyaya örnek oldu. Bu devam etmelidir, bundan kesinlikle geri adım atılmamalıdır. Bu sadece bazı Kürtlerin kazanımı değildir, tüm Kürtlerin, tüm insanlığın kazanımıdır. Bu yönüyle orada eşit temsilden, kadının siyasette ve toplumsal yaşamdaki etkinliğinden geri adım atılabilir mi? Bundan vazgeçilemez. İlişki, uzlaşma, anlaşma

temelinde yarın başka bir gücün yönetiminde olabilir. Önemli olan demokratik toplumsal anlayışta ve tam yerel demokrasiyi sağlamış olan o sözleşmeyi ve o sözleşme temelinde yönetim olmayı kabul etmektir. Birlik bu temelde olmalı, uzlaşma burada olmalı. Uzlaşma burada olduktan sonra bugün PYD'liler yönetimde olur, yarın başka bir siyasi güç olur ya da ENKS'li bir siyasi güç yönetimde olur. Önemli olan demokratik sözleşmenin korunması, herkesin bu sözleşmeye göre halkın desteğini alması ve böyle yönetmesidir. Bütün yönetim kademeleri seçimle gelmelidir. Biz bütün yönetim organlarının seçimle geldiği, yerel demokrasinin olduğu bir uzlaşmayı destekleriz. Yüzde 50-yüzde 50 olarak toplumun iradesini hiçe sayarak yukarıda iktidarı paylaşalım demek olmaz. Bu halkın iradesine saygısızlık olur. Yine dışardan bir askeri güç örgütleyip oraya dayatmak kabul edilemez bir durumdur. Bu tür kabul edilmeyecek yaklaşımlar olmadığı takdirde biz oradaki yapılacak uzlaşmanın, çeşitli örgütler arasındaki birliğin doğru olacağına, hem Kürtleri hem tüm siyasi güçleri hem de oradaki özerk yönetimin her türlü dış güce karşı savunmasını güçlendireceğine inanıyoruz.

Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en temel demokrasi gücü Kürt halkının özgürlük mücadelesidir

Türk devletinin içerdeki ve dışardaki savaşının Kürt halkını soykırıma uğratma üzerine kurulu olduğunu bir daha belirtmeliyiz. Bu açıdan da bizim ve demokrasi güçlerinin Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı yürüttüğü mücadele tarihsel bir mücadeledir. Bu mücadele sadece Kürt halkının geleceğini değil, Türkiye ve Ortadoğu halklarının geleceğini de belirleyecektir. Artık Türkiye halkları üzerine de, Ortadoğu halkları üzerine de yük olmuş bu zihniyetin, bu iktidarın alaşağı edilmesi gerekmektedir. AKP iktidarı sadece ve sadece şovenizmi şahlandırarak iktidarda kalmaya çalışmaktadır. Bunun dışında başka türlü iktidarda kalma şansı yoktur. Bu açıdan içte de baskı ve saldırıları yürütecek, dışta da her türlü yol ve yöntemle başvurarak içe yönelik şovenizmi ayakta tutacaktır. Bu iktidar artık kendini tüketene kadar bu yolda ısrar edecektir. Çünkü; demokratik temelde iktidarı bırakma anlayışı ve yaklaşımı da yoktur. Öte yandan o kadar suçlar işlemiştir ki, hesap vermekten korkmaktadır. Türkiye'nin bütün imkanlarına el koymuş, kendi yandaşlarına peşkeş çekmiştir. Böyle bir rant imkanını da

ülkede söz konusu iktidar ancak savaşla, saldırıyla kalabilir. Bunu Kürt halkından her gün onlarçasını tutuklayarak, demokratik siyasetçiler üzerinde baskı kurarak, bırakalım örgütlü demokratik güçleri, tek tek bireyler üstünde baskı yaparak, Türkiye tarihinde her zaman demokratikleşme ve örgütlü toplum açısından önemli yerleri olmuş Tabipler Birliği, Barolar Birliği, Odalar Birliği gibi örgütleri yoğun bir baskı altına alarak gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Zaten işçi sendikalarını önemli oranda etkisizleştirmiştir. Faşist iktidar kendisine karşı direnecek toplum da, birey de bırakmak istemiyor. Bu yönüyle de dünyada hiç kimsenin aklının almayacağı düzeyde baskıcı yol ve yöntemlere başvuruyor. Çünkü; başka türlü ayakta kalma şansı kalmamıştır.

Önder Apo'nun Türkiye siyasetinde çözüm gücü olduğunu herkes biliyor

AKP-MHP faşizmi Kürt halkına düşmanlığını Önder Apo'ya düşmanlık olarak sürdürüyor. Kürt bireyine, toplumuna, demokrasi güçlerine bu kadar saldıran tabii ki Kürt halkının Önderliğine daha fazla saldırıp baskı altına alacaktır. Şu anda da İmralı'da yoğun bir psikolojik savaş yürütülmektedir. Önder Apo üze-

yorlar. Dindar kesimler üzerinde oyunlar oynamaya çalışılıyor, baskı altına almaya çalışıyorlar. Özellikle AKP tabanını kaybederken bu tabanın HDP'ye kaymaması için her türlü özel savaş yöntemlerini kullanıyorlar. Yine HDP'ye önemli düzeyde oy veren, HDP'yi destekleyen Aleviler içinde sorunlar yaratılmaya çalışılıyor. Sadece tutuklamalarla, baskılarla değil, özel ve psikolojik savaşla, dezenformasyonla, kara propaganda, yalan yanlış haberler yaparak HDP yıpratılmaya çalışılıyor. Önder Apo ve Hareketimiz de yıpratılmaya çalışılıyor. Tamamen yalana dolana ve psikolojik savaşa dayalı çeşitli örgütlü güçlerin ve bireylerin kafasını karıştırma yönlü bir savaş yürütülüyor.

Kürt halkı bu tür şeylerle yeni karşılaşmıyor. Kürt halkı gerçekten özel savaş konusunda tecrübe kazanmış, bilinçli, Türk devletini, düşmanını tanıyan, düşmanın Kürt halkı, Kürt siyasi güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketi üzerinde ne biçim oyunlar oynadığını gören bir halktır. Bu halk son zamanlardaki baskılarla bu iktidarın tamamen Kürt düşmanı olduğunu çok çok iyi görmüştür. Kürt halkı bu baskılar karşısında yılmaktan çok, daha da netleşmektedir. Ancak Kürt halkının bu öfkesini, tepkisini engellemek için de baskıyı sürükleyip sürükleyip. Yine Kürt halkının tepkisini engellemek, önlemek açısından yoğun ajanlaştırma faaliyeti

ve dışarda sıkışan, zayıflayan, bu temelde de en azgın saldırılara yönelen faşizme böyle bir karşılık verilmiştir; zamanında verilmiştir. Böylelikle Kürt halkının bütün mücadele gücü harekete geçirilerek tecrit, faşizm ve işgaller sonlandırılmaya çalışılacaktır.

Kürt halkı Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürt düşmanlarının nasıl bir hesap içinde olduğunu, Kürtlerin kazanımlarını nasıl ortadan kaldırmak istediğini görerek bu hamleye çok güçlü biçimde sahiplenmiştir. Avrupa, Rojava, Başur ve Bakur halkı sahiplenmiştir. Bakur'da bütün baskılara rağmen halkımız faşizme karşı direnmektedir. Tecride ve faşizme karşı direnme, adaleti ve özgürlüğü sağlama konusunda toplumda güçlü bir irade ve tepki ortaya çıkmıştır. Kürt kadınları Kürdistan'ın bütün parçalarında bu hamleye büyük bir coşkuyla katılmakta ve öncülük etmektedir. Kürt kadınının özgürlükçü ve devrimci karakteri ve Önder Apo'ya bağlılığı bu hamle sürecinde bir kez daha kendini göstermiştir. Halkımızın kadınlar ve gençler başta olmak üzere tecride, faşizme ve işgale karşı büyük bir öfkesi ortaya çıkmıştır. Halkımız Kürdistan'ın bütün parçalarında AKP-MHP faşizmine ve onun işgal saldırılarına karşı tutumunu açıkça ortaya koymuştur. Halkın tepkisinde ve öfkesinde bir sorun olmadığı bir daha görülmüştür. Ancak

mücadelesi karşısında faşizm çöktürülecektir. Bu faşizm, karşısındaki direnişin zayıflığından dolayı ayakta kalıyor. Ama başlattığımız hamle sürüklenilerek sürdürüldüğünde, AKP-MHP iktidarı amacına ulaşamayacağından çöküşü yaşayacaktır.

Ancak amaçlarına ulaşmasının ne iç ne de dış koşulları vardır. Böyle bir iktidarın kazanma şansı yoktur. Bu açıdan toplumların sorunlarını ağırlaştıran bu iktidar gidecek, sadece Türkiye'nin değil, Ortadoğu halklarının çözümünü de getirecek bir Demokratik Türkiye gerçeği ortaya çıkarılacaktır. Mevcut iktidarın yenilgisi sadece Türkiye'deki faşist güçlerin yenilgisi değil, tüm Ortadoğu'daki gericiğin yenilgisi olacaktır. Çetecilik, DAİŞ, El Kaide gibi zihniyete sahip güçlerin hepsi yenilgiye uğrayacaktır. Türk devletine dayanarak ayakta kalan bütün gerici yönetimler yıkılacaktır. Bu yönüyle önümüzdeki yıl faşizme karşı mücadelede çok önemli bir yıl olacaktır.

Partimiz PKK'nın yeni bir kuruluş yılı dönümüne giriyoruz. 43. Parti yılı gerçekten de mücadelemizin çok kritik bir yılı olacaktır. Biz bu yılda mücadeleyle sadece Türkiye'yi demokratikleştirme değil, Önderliğimizi özgürleştirmeyi de hedefliyoruz. Bugün Önderliğe büyük

Bugün Önderliğe büyük bir sahiplenme vardır. Sadece Kürt halkı, Ortadoğu halkları değil, dünya halkları da sahiplenmektedir. Artık dünya halkları böyle bir Önderliğin esaret altında olmasını kabul etmiyor. Nitekim 10 Ekim Dünya Öcalan'a Özgürlük Günü'nde koronavirüs salgınının etkisine rağmen dünyanın her tarafında milyonlarca insan, halklar ayağa kalktı, Önderliği sahiplendi. Böyle bir Önderlik ve onun öngördüğü Demokratik Ulus, Demokratik Konfederalizm, kadın özgürlüğü ve ekolojik toplum yaklaşımı mutlaka kazanacaktır.

bırakmak istememektedir. Bu yönüyle Türkiye'deki siyasi mücadelenin sert geçeceği açıktır.

Faşist iktidarın saldırısının birinci hedefi; Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en temel demokrasi gücü olan Kürt halkıdır, Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. Yine demokrasi güçleridir. Demokrasi güçlerini ayakta tutan da Kürt halkının mücadelesidir. Bu yönüyle Türk devleti ve mevcut AKP iktidarı her türlü özel ve kirlili savaş yöntemlerini kullanarak Özgürlük Hareketini etkisizleştirmek, demokrasi güçlerini tümünden susturmak istemektedir. Bu yönüyle mücadelenin sert geçeceği, Türk devletinin her türlü yol ve yöntemi kullanacağı açıktır. Bu açıdan faşizme karşı iradeli duruş çok önemlidir. Mücadele iradesini ortaya koymak çok önemlidir. İradeli duruş ve bu temelde gelişecek mücadele bu faşizmi kırmaya uğratacaktır. Faşizm kısa sürede sonuç almak istemektedir. Bu nedenle baskılar ve zulüm şiddetlidir. Çünkü; kısa sürede sonuç almazsa ayakta kalamayacağını biliyor. Bu yönüyle kısa sürede zulmü olabildiğince artırıp sonuç almaya çalışmaktadır. Böyle bir faşist iktidara karşı karşıyayız.

AKP-MHP faşist ittifakı Türkiye tarihinin en zayıf iktidarıdır, meşruiyeti ve haklılığı kalmamıştır. En faşist ülkelerde belli düzeyde kalan adalet gibi en temel değeri bile yerle bir etmiştir. Böyle bir

rindeki tecrit tamamen işkence sistemi haline getirilmiştir. Sadece tecrit uygulanmamaktadır. Önder Apo üzerinde her türlü psikolojik savaş, baskı uygulanmaktadır. Zaten ne ailesiyle ne de avukatlarıyla görüşürülüyor. Öte yandan Önder Apo'nun toplum üzerinde, siyasi güçler üzerinde, demokrasi güçleri üzerindeki etkisini ve itibarını kırmak için çeşitli yol ve yöntemlere başvurdıkları görülüyor. Önder Apo'nun Türkiye siyasetinde çözüm gücü olduğunu herkes biliyor. Önder Apo'nun Türkiye'nin sorunlarını çözeceği konusunda genel bir kanaat var. Şimdi Türk devleti bu kanaati tersine çevirmeye, Kürtlerde ve Kürt siyaseti içinde, 'Önder Apo çözüm gücü değildir, çözüm iradesi' yoktur gibi anlayışları yaymaya, bu tür anlayışları çeşitli kesimlere kabul ettirmeye çalışıyor. Kuşkusuz kimse inanmıyor. Ama bu tür yol ve yöntemlere, oyunlara başvurdıkları görülüyor.

Yine HDP üzerinde yoğun baskı uygulanıyor. HDP içerisindeki bileşenler arasında sorun çıkarılmak isteniyor. Bir taraftan niye Kürt partisi değil, denilerek kimi Kürt kesimleri HDP'den uzaklaştırılmaya çalışıyorlar, diğer taraftan da Türkiye partisi olunmuyor, denilerek Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük güçleri HDP'den uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Kürt kadınlarıyla Türkiye kadınlarının buluşmasını önlemeye çalış-

ıçine giriyor. Baskıyla, parayla ve çeşitli imkanlarla insanları ajanlaştırp toplumun örgütlülüğünü ve mücadelesini engellemeye çalışıyor. Herhalde dünya tarihinde şu andaki AKP-MHP iktidarı kadar ajanlaştırma konusunda bireylere, toplumlara baskı yapan, böyle bir ajanlaştırma sistemi kuran iktidar görülmemiştir. Ortadoğu devletlerinde bu yönlü örgütlenme ve eğilimler vardır. Ama Türk devleti Ortadoğu'daki bütün bu eğilimlerden öte Kürt toplumuna yönelik her türlü özel savaş uygulamaktadır. Bir taraftan ajanlaştırma, bir taraftan uyuşturucu ve fuhuşu yaygınlaştırma, diğer taraftan da özel savaş elemanlarını Kürt kadınlarına musallat ederek Kürt kadınları şahsında Kürt'ün özgürlük iradesini kırma gibi saldırılarını artırmış bulunuyor.

İşte tüm bunlara karşı Özgürlük Hareketimiz, 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi'ni başlatmıştır. Bu önemli bir mücadele hamlesidir. Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü koşullarda Kürdistan'ın sadece bir parçasında değil tamamında tüm demokrasi dinamiklerini harekete geçirerek, Kürt'ün mücadele gücünü ortaya çıkararak Kürt düşmanı güçlere karşı bir mücadele hamlesi geliştirilmiştir. Bu sadece Kürtlerin değil, Türkiye'deki demokrasi güçlerinin, Ortadoğu'daki halkların tecride, faşizme ve işgale karşı mücadelesidir. Bu yönüyle içerde

halkın özgürlük iradesini ve öfkesini örgütleyecek öncülükte sorunlar bulunmaktadır. Faşizm, baskıları sürüklenilerek bütün örgütlenme kanallarını önlemeye, böylelikle iktidarını ayakta tutmaya çalışmaktadır. Ama meşruiyetini yitirmiş, çıplak zorla iktidarda kalmış bir AKP-MHP faşizmi vardır. Bu düzeyde çıplak zorla ayakta kalmış bir iktidarın varlığını sürdürmesi zordur. Bir iktidar ne kadar çıplak zorla ayakta kalıyorsa o kadar güçsüz demektir. Bu bakımdan içerde ve dışarda savaş politikasının sonuna gelmiştir. Dışarda toslamıştır, içerde de toslayacaktır. Bu yönüyle Özgürlüğü Sağlama Hamlesi'nin gelişerek, sürüklenilerek AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratacağı şimdiden görülmektedir.

Her türlü saldırıya rağmen gerilla büyük bir direniş göstermektedir. Hef-tanın'de Türk devletinin amaçlarını boşa çıkarmıştır. Türk devletinin her taraftaki saldırılarına karşı gerilla direnmektedir, ayaktadır. Düşmanın tekniğine karşı yeni taktikler ve hareket tarzıyla bu tekniği de boşa çıkaracaktır. Bu yönlü önemli adımlar atılmıştır. Önümüzdeki dönemde Türk devletinin sadece tekniğe dayalı yürüttüğü savaşı da boşa çıkarılacaktır. Zaten orduyu, askerî savaşa sürmüyor. Bu yönüyle de hem gerillanın karşısında hem de bu faşizme karşı gençlerin, kadınların, tüm halkımızın

bir sahiplenme vardır. Sadece Kürt halkı, Ortadoğu halkları değil, dünya halkları da sahiplenmektedir. Artık dünya halkları böyle bir Önderliğin esaret altında olmasını kabul etmiyor. Nitekim 10 Ekim Dünya Öcalan'a Özgürlük Günü'nde koronavirüs salgınının etkisine rağmen dünyanın her tarafında milyonlarca insan, halklar ayağa kalktı, Önderliği sahiplendi. Böyle bir Önderlik ve onun öngördüğü Demokratik Ulus, Demokratik Konfederalizm, kadın özgürlük, ekolojik toplum yaklaşımı mutlaka kazanacaktır. Bu yönüyle biz başlattığımız hamleyi önümüzdeki dönemde daha da güçlendirip geliştireceğiz. Gerilla zaten bu hamlede rolünü oynuyor, daha da oynayacaktır. Bunu önümüzdeki süreçte daha da iyi göreceğiz. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere, Kürdistan'ın dört parçasındaki halkımızın mücadele ve özgürlük gücü, Kürt'ün birliğine dayalı işgalleri sonlandırma, faşizmi yıkmaya gücü mutlaka sonuç alacaktır. Bu temelde 43. Parti yılında Önder Apo'yu özgürleştirme, Kürdistan'ı özgürleştirme, bu temelde de Türkiye'yi ve Ortadoğu'yu demokratikleştirme yılı haline getirmek için büyük bir mücadele içinde olacağız.

Komployu yenmenin tarzı Güneşimizi Karartamazsınız fedailiğinin tarzıdır

Cemal Amed

9 Ekim 1998'de Önder Apo'nun Suriye'den çıkarılmasıyla uygulamaya konan, 15 Şubat 1999'da Kenya'dan kaçırılıp İmralı işkence ve tecrit sistemine alınmasıyla farklı bir boyuta taşınan Uluslararası Büyük Komplo ve buna karşı geliştirilen tarihi direnişin 22 yılını tamamlamış, 23. yılına girmiş bulunuyoruz.

23. yılına giren 9 Ekim Komplosu'nu bu yıl halkımız ve dostları, kadın ve gençlik öncülüğünde Cenga Heftanın tarihi direnişi ve Hareketimizin başlatmış olduğu 'Tecride, İşgale, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesiyle Kürdistan'ın tüm parçalarında, Ortadoğu ve dünyanın bir çok alanında büyük bir öfke ile protesto etmiş, 10 Ekim Dünya Öcalan'a Özgürlük Günü'nde Önder Apo'nun özgürlüğü temelinde büyük bir mücadele düzeyini açığa çıkarmıştır. HPG ve YJA-STAR gerillalarının kahramanca direnişi ile birlikte 9 ve 10 Ekim tarihlerinde Kürdistan'dan Avrupa'ya, Rusya'dan İngiltere'ye kadar alanlara çıkan Kürdistan halkı ve dostları Hareketimizin başlatmış olduğu Özgürlük Hamlesinin mutlaka başarıya ulaşacağını da en büyük kanıtı olmuştur.

9 Ekim Komplosu'yla başlayan süreç, insanlık tarihinin en kirlî, en sinsî saldırısı olduğu kadar buna karşı yürütülen mücadeleyi de günümüzde insanlık tarihinin en anlamlı ve en kapsamlı direnişlerinden başlıcası düzeyine taşımıştır.

Uluslararası Komplo ve buna karşı yürütülen direniş, halk olarak varlık ve özgürlüğümüzü belirlemek kadar Ortadoğu ve dünyadaki gelişmelere de yön veren en temel tarihsel olgu ve olayların başında geliyor. Nasıl bir dünyada, hangi insanlık durumunu yaşıyoruz, bu dünya ve insanlık durumu içinde halk olarak, bölge insanları olarak yerimiz, konumumuz nedir, dost kimdir, düşman kimdir, yaşam ve özgürlük nedir, düşkünlük, teslimiyet ve ihanet nedir, devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nın temel nedenleri nedir, hangi güç neyi temsil ediyor, buna karşı ezilen halklar, toplumlar, devrimci ve demokratlar ne yapmalı, nasıl tutum almalı gibi onlarca hayati sorunun netleştirilmesinde Uluslararası Komplo ve buna karşı yürütülen tarihsel direniş büyük aydınlatıcı rol oynamaya devam ediyor.

Bu yönüyle 9 Ekim Komplosu ve buna karşı yürütülen büyük mücadele, Zerdüş öğretisinde yaşamın ve insanlığın en temel diyalektiği ve mücadelesi olarak çözümlenen iyi ile kötünün savaşımı niteliği taşıyor. Hiç kuşkusuz Komplo, karanlığın dolayısıyla sinsiliğin, çirkinliğin, lanetin, sömürünün, katliam ve düşkünlüğün ifadesi olurken, buna karşı direniş de aydınlığın yani onurlu ve kutsal olanın, iyi, doğru ve güzel yaşamın, özgürlüğün temsili oluyor.

Tarihin en büyük komplosu

Erkek egemenlikli iktidarcı devlet aklı komplocudur. Erkeğin kadın, şehrin köy, devletin toplum ve doğa üzerindeki tahakkümü ve sömürüsünde kurnaz, komplocu düşüncesi şekillenmiş en temel ideolojik aygıt olurken, askeri zor buna bağlı geliştirilmiştir. Ana kadın eksensiz gelişen

22 yıldır Uluslararası Komplo'ya ve komplonun en temel sonucu olan İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı Önder Apo öncülüğünde PKK ve Kürdistan halkı ile birlikte dostları 'Güneşimizi Karartamazsınız' direnişçiliğinin sürdürülmesi temelinde olağanüstü bir mücadele yürütüyor. Bu mücadelenin yirmi binden fazla kahraman şehidi bulunuyor. Kahraman şehitlerimizin bu mücadele çizgisinde Kürdistan halkı en ağır bedelleri ödeyerek, büyük fedakarlıklarla her türlü acıya katlanarak Komployu sonuçsuz bıraktığı gibi bölgemiz ve insanlık için onurlu ve özgür yaşamın büyük imkan ve olanaklarını yaratıyor.

toplumsal zeka anlam ve dolayısıyla özgürlük üretirken, erkek egemen aklı kurnazlık, kölelik ve iktidar üretmiştir. Komploculuk, kurnaz iktidar zekasının yönetim tarzı haline gelmiştir. Tarih bir yönüyle bilgiler ile kurnaz ve komplocuların zihniyet savaşları olurken, buna bağlı olarak da diğer yönüyle ahlaki-politik toplumsal güçlerle devlet ve iktidar güçleri arasındaki savaşımın tarihidir.

Bilimcilik, dincilik, cinsiyetçilik ve milliyetçilikle kapitalist modernite dolayısıyla liberalizm zihniyeti en inceltirilmiş fakat bir o kadar da en kirlî ve vahşî komplocu zihniyettir.

Kapitalist modernite sistemi, azami kâr uğruna beş yüzyıldır tüm insanlığı ve doğamızı tanınamaz hale getirdiği gibi, özellikle de son iki yüzyıldır Kürdistan ve Ortadoğu kültürü üzerinde egemenlik kurmak ve sömürgeleştirmek için dünya savaşları, katliamlar, soykırımlar da dahil her türlü insanlık suçunu işlemekle kalmamış, üstelik bütün yaptıklarını 'medenileşme', 'demokratikleşme', 'ölgürleşme' olarak her türlü yol ve yöntemi kullanarak beyinleri ve ruhları da işgal edercesine işlemeye çalışmıştır.

Ortadoğu kültürü üzerinde egemenlik kurarak sömürgeleştirmek ve böylelikle bir dünya sistemi haline gelmek için Arap halkını yirmi ikiye, Kürdistan'ı dörde parçalamak ve soykırıma tabi tutmak Batı kapitalist modernite sisteminin Ortadoğu'ya ve insanlığa yönelik en temel komplosudur. Türk devletinin bir soykırım makinesi gibi kurgulanış

ve kuruluşu, bu komplonun en başlıca sonuçlarından biridir.

Kürdistan'ın dörde parçalanarak soykırıma ve asimilasyona tabi tutulması, bunun için Türk, Arap, Fars egemen milliyetçi, faşist yönetimlerinin oluşturulması, kapitalist modernite sisteminin Ortadoğu üzerinde egemenlik kurma ve sömürgeleştirme çabalarının merkezinde yer almıştır.

İki dünya savaşıyla tam olarak sonuca götürülemeyen bu süreç, Önder Apo'ya yönelik 9 Ekim'de geliştirilen Uluslararası Komplo'yla Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeni bir aşamasının fitilini ateşleyerek tamamlanmak istenmiştir. Bu anlamıyla komplo, Ortadoğu ve Kürdistan halkına yönelik iki yüzyıldır geliştirilen kompoların devamı ve toplamı olarak, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla oluşan yeni dünya durumuna, başını ABD'nin çektiği dünya kapitalist modernite sisteminin Ortadoğu'dan başlayarak müdahale etmesinin merkezinde yer almıştır.

Kapitalist modernite sistemi Komplo'nun da sorumlusudur

Komployla Önder Apo'nun imha edilerek PKK'nin tasfiye edilmesi ve Kürdistan halkına yönelik iki yüz yıllık soykırımın sonuca götürülmesi amaçlanmıştır. ABD'nin başını çektiği dünya sisteminin Önder Apo şahsında Kürdistan halkına yönelik bu yönlü düşmanlığın temel nedeni, Irak'tan başla-

yarak Ortadoğu'yu yeniden paylaşma savaşında bu sistemin en güçlü karakolunun faşist, sömürgeci, soykırımcı Türk devleti olmasından dolayıdır. 20. yüzyılın başlarında İngiltere, nasıl ki gelişen 17 Ekim Devrimi'nin önünü keşip Ortadoğu'daki demokratik, sosyalist gelişmelerin tasfiye edilerek ulus devlet milliyetçilikleri temelinde kapitalist modernite sisteminin uyduları ve sömürgeleri haline getirmede en etkili işbirlikçisi olarak Türk ulus devletinin kuruluşuna öncülük etmiş, dolayısıyla Kürdistan halkına yönelik soykırım sistemine öncülük etmişse, ABD de bugün benzer bir rol üstlenmiştir. ABD, Üçüncü Dünya Savaşı ile Ortadoğu'da egemenliğini kurmak ve daha fazla sömürmek için soykırımcı Türk devletine ihtiyaç duymuş, bu nedenle Önder Apo şahsında PKK ve Kürdistan halkının imha ve tasfiye edilmesini planlayıp uygulamaya çalışmıştır.

Uluslararası Komplo'yla, 'İlmlî İslam Projesi' adı altında faşist Erdoğan'ın hazırlanarak Türkiye'de iktidara getirilmesi, aynı planlamanın sonucudur. Önder Apo'ya yönelik komplo 9 Ekim'de uygulamaya konmuş, 1999 Mart'ında Fetullah Gülen Amerika'ya çekilmiş, Gülen'le ittifak içinde 2001 yılında AKP kurulmuş ve 2002 yılında da AKP iktidara getirilmiştir. Kısa bir süre cezaevine konularak parlatılan faşist şef Erdoğan 2003 yılında başbakan olduğunda ilk işi kendisini 'Büyük Ortadoğu Projesinin' eşbaşkanı olarak ilan etmesi olmuştur. Eşbaşkanlığını kendisi ilan etmiş olsa

da esas olarak ABD tarafından Ortadoğu'ya müdahalenin gardiyanı ve tetikçisi olarak hazırlanmış ve iktidara getirilmiştir.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte tarihin ve ideolojilerin sonunu ilan edip, dünya kapitalist sistemini ve onun hegemonik gücü olarak ABD'nin kendisini dünyanın tek hakim sistemi ve lideri olarak ilan etmesiyle, AKP ve faşist şefin 'İlmlî İslam Projesi'yle Ortadoğu'ya model ülke olarak hazırlanması ve sunulması aynı küresel planlama ve projenin sonucudur. ABD, Ortadoğu'dan başlayarak yeni dünya nizamını kurma ve dünyanın tek hakim imparatorluğu olma hesaplarını, AKP ve faşist şefi Erdoğan iktidarını bölgesel alt hegemonik savaş gücü olarak planlamasıyla iç içe yapmıştır. Bu nedenle 1990'larla birlikte dünya imparatorluğu hayali peşinde koşan ABD'nin, bu hayalini ve projesini hayata geçirmek için Ortadoğu'daki en büyük çabası, Kürdistan Devrimi'nin gelişimi karşısında çöküşü yaşayan TC'yi yeniden dizayn etmek olmuştur. Bu temelde Önder Apo'ya yönelik Uluslararası Komplo'yla birlikte AKP ve faşist şefini, 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesini de aşan bir müdahale tarzıyla iktidara getirmiştir.

Kürt soykırımını planlayan ve yürüten küresel kapitalist modernite sistemi, Önder Apo'ya yönelik Uluslararası Komplo'nun da sorumlusudur. Tüm bu gelişmelere ABD öncülük etmekle birlikte esas olarak Uluslararası Komplo'yu ABD ile birlikte İngiltere ve İsrail kararlaştırmış, Yunanistan, Rusya, Kenya yönetimleri ile birlikte Hüsnü Mübarek yönetimindeki Mısır aktif rol oynamıştır. ABD, komployu sonuca götürmek için herkesten yardım almaya çalışmış, bu konuda her türlü kirlî ilişki ve pazarlıkları geliştirmiştir.

17 Eylül 1998 tarihinde Washington'da dönemin ABD Dışişleri Bakanı M. Albright ile KDP ve YNK arasında PKK'yi 'terör örgütü' olarak ilan eden ve PKK'nin Başûrê Kurdistan'dan çıkmasını isteyen bir anlaşma imzalanmış, bu şekilde bu güçler de komploya dahil edilmişlerdir.

Komplo ne kadar büyükse, ona karşı direniş de o kadar görkem

yaklaşımı 'Güneşimizi Karartamazsınız' direnişi temelinde boşa çıkarılınca komplo, yine insanlık tarihinin en ağır İmralı işkence ve tecrit sistemi ile Önder Apo şahsında Kürdistan ve Ortadoğu halklarına yönelik sürdürülmeye çalışılmaktadır.

22 yıldır Uluslararası Komplo'ya ve kompionun en temel sonucu olan İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı Önder Apo öncülüğünde PKK ve Kürdistan halkı ile birlikte dostları 'Güneşimizi Karartamazsınız' direnişçiliğinin sürdürülmesi temelinde olağanüstü bir mücadele yürütüyor. Bu mücadelenin yirmi binden fazla kahraman şehidi bulunuyor. Kahraman şehitlerimiz bu mücadele çizgisinde Kürdistan halkı en ağır bedelleri ödeyerek, büyük fedakarlıklarla her türlü acıya katlanarak Komplo'yu sonuçsuz bıraktığı gibi bölgemiz ve insanlık için onurlu ve özgür yaşamın büyük imkan ve olanaklarını yaratıyor.

Bu temelde Halit Oral, Selamet Menteş, Aynur Artan, Bülent Bayram yoldaşlar şahsında 'Güneşimizi Karartamazsınız' şiarıyla 23. yılına giren görkemli direnişin kahraman şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anarak anılarına bağlılık sözümüzü yineliyoruz.

Düşman yönelimleri ne kadar büyük olursa ona karşı direnişin de o düzeyde görkemli olması, Önder Apo'nun PKK ve halkımıza kazandırdığı en temel özelliktir. Kompionun büyüklüğü, onu yenmenin ve başarmanın tarzını da belirlemiştir. 'Güneşimizi Karartamazsınız' direnişçiliği, bütün dünya birleşse de özgür yaşam anlayışının ve yürüyüşünün engellenemeyeceğinin en çarpıcı ifadesi olarak komplo'yu parçalamış, zayıflatmış ve tümünden yenilgi aşamasına getirmiştir.

'Güneşimizi Karartamazsınız' direnişçiliği, 14 Temmuz direniş ruhuyla Zilan fedailiğini birleştiren halkadır

9 Ekim 1998 tarihinde uygulamaya konan Uluslararası Komplo'yu ilk önce ve en derinden hissederek 'Güneşimizi Karartamazsınız' şiarıyla tarihi direniş geliştiren Elbistan Cezaevinde bulunan Halit Oral arkadaş olmuştur. Halit Oral arkadaş 9 Ekim 1998'de Komplo'ya karşı bedenini ateşe vererek Önderlik etrafında ateşten çember oluşturan sürece öncülük etmiştir.

Kompionun başarısız kılınarak tümünden yenilgi aşamasına getirilmesinde 'Güneşimizi Karartamazsınız' direnişçiliğini bu denli etkili kılan Diyarbakır Zindanı'nda açığa çıkan direniş ruhuyla Zilan fedailiğinin gücüdür. Zindanda PKK şahsında Kürdistan halkına dayatılan teslimiyet ve ihanet ile Önder Apo'ya yönelik Komplo ve saldırılardan hesap sorarak onu başarısız kılmak PKK gerçekliğinin özüdür.

Bu tarz Apocu militanlığı ve dolayısıyla insandaki muazzam yaratıcı gücü açığa çıkaran gerçekliği, Halit Oral arkadaş, mektubunda manifesto niteliğinde çok çarpıcı olarak ifade etmiştir:

"Değerli Başkanım;

'Keşke canımızdan başka verecek bir şeylerimiz olsaydı!' (Zilan). Son dönemlerde size yapılan saldırıları bir türlü hazmedemiyorum. Hazmetmekten ziyade, sessiz kalmayı ihanet olarak görüyorum. Özellikle de büyük komutan ve tanrımız Zilan yoldaşa ve diğer tüm şehitlerimize ihanettir, sessiz kalmak.

Size ve halkımıza yapılan saldırılar, insanlığa yapılan saldırılardır. Kendi cephemden bu saldırılara bir cevap olmak, şehitlerimize ve size ihanet etmemek, görevimizi yerine getirmek, büyük bir onur verecektir bana. Şimdiye

kadar çağrılarınıza cevap olamadım. Bu eylemimle çağrınıza cevap olabilirsem ne mutlu bana.

Öfkem, kinim ve intikamım büyüktür. Ancak bunu zindanda düşmana karşı kusamıyorum. Bu eylemimle, size olan bağlılığımı bir kez daha göstermek istiyorum. Ve bu eylemimle düşmana olan kinimi, öfkemi ve nefretimi kusmak istiyorum. Ve yine ondan intikamımı almak istiyorum."

Kadrosal olarak yaşadığımız anlayış ve irade zayıflığının ve buna bağlı dar ve tutucu özelliklerimizi aşamamanın temelinde Önderlik gerçekliğine Zilan çizgisinde katılmayı ve düşmanla bu temelde mücadele etmeyi güçlü gerçekleştiremiyor olmamız belirleyicidir. Kendine göre bir katılım ve kendine göre bir PKK'lilik Önderlik gerçekliğine doğru katılımı engellediği gibi, Komplo'ya karşı yürütülen büyük direniş ve mücadeleyi tümünden sonuca götürmeyi de zayıf bırakıyor. Komplo'yu 23. yılında parçalayarak tümünden yenmek için bu yönlü ya-

lesinin en çarpıcı ve en yoğunlaşmış sürecini ifade ediyor.

Önder Apo bu durumu, "Küresel kapitalist modernite güçlerinin benden bu denli rahatsız olmalarının nedeni, ağızından çıkan Marksizm, sosyalizm değerlendirmeleri değildir; yaşam biçimimdir. Yaşamımla temsil ettiğim kültür ve değerleri tehlikeli buluyorlar. Kendi kültür ve yaşam tarzlarına çok güveniyorlar. Kimsenin kolay kolay bunun dışına çıkamayacağını düşünüyorlar" tarzında kapsamlı çözümlemiştir. Uluslararası Komplo'ya tasfiye edilmek istenen bu kültürel değerler ve özgür yaşam çizgisi, paradigma değişimiyle Kürdistan ve Ortadoğu toplumsal kültürünün canlanması ve özgür yaşam yürüyüşüne dönüşerek komplo'yu ve komplocu zihniyeti parçalamıştır.

Birey olarak insanı tarihsel toplumsal gerçekliğinden koparıp devletin vatandaş yapmak, liberal zihniyetin en temel ve en öncelikli çabası olmuştur. Top-

özgür yaşam bilincine, tarzına ulaşmak mümkün olmuyor.

Bu nedenle Önder Apo, 'Ben kimim' sorusunun cevabını ararken karşısına çıkan maskeli uygarlık tanrılarını 'Sen kimsin' diye sorgulama irade ve cesaretini göstererek Kürtlüğün tarihsel anlamını açığa çıkarmıştır.

Bu tarz yaklaşım Önderlik çıkış ve PKK'nin şekillenmesinde de en belirleyici özelliktir. 1970'lerde 'Kürdistan sömürgeci' belirlenmesi, Önder Apo ve PKK'yi diğer ilkel milliyetçi, reformist örgütlerden farklı kılan temel husustur. Kürdistan sömürgeci, demek hem kendi varoluş gerçekliğini, tarihsel-toplumsal durumunu hem de bu varoluşu sömürgeleştiren düşman gerçekliğini diyalektik bütünlük içinde kavramak, ifadeye kavuşturmak anlamına geliyor. Tarihsel-toplumsal gerçekliği bu bütünlük içinde anlamak büyük bir bilinç olduğu kadar her türlü bedel ödemeyi göze alacak irade ve cesareti de ifade ediyor. Bu nedenle Önder Apo, PKK'nin çıkışını

dolayısıyla Önder Apo ve şehitler gerçekliğinde PKK'ye doğru temelde katılmanın tarzı olmasından dolayıdır. Önderliği doğru anlama ve katılmanın ancak komployla mücadele içinde gerçekleşebileceğinin çizgisidir. Bu büyük direnişe rağmen Uluslararası Komplo'yu tümünden yenilgiye uğrattı Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlayamamış olmamız, kadrosal olarak bu tarz katılım ve mücadelede yaşadığımız yetersizliklerden dolayıdır. Haraketimizin başlattığı 'Tecide, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi'nin başarısı için bu yetersizliklerimizi aşarak Önderliğe ve halkımıza karşı borcumuzu ödemeye çalışmak en temel görev ve sorumluluğumuz olmaktadır.

Komplo parçalanıp komplocular yenildikçe daha fazla batıyorlar

Birinci Dünya Savaşı'ndan büyük 17 Ekim Devrimi'nin gelişmesinden hareketle, devamı niteliğindeki Üçüncü Dünya Savaşı'ndan Kürdistan Devrimi'nin bir Ortadoğu Devrimi olarak gelişimini engellemek, 22 yıldır küresel kapitalist sistemin Uluslararası Komplo'yu yürütmedeki temel amacıdır. Bu amacı gerçekleştirmek için parçalanmış komplo saldırısını yürütmeye çalıştıkça krizleri daha da büyüyor ve Ortadoğu'yu kan gölüne çeviriyorlar. Tüm bunlara rağmen Kürdistan Devrimi'nin bir Ortadoğu devrimi olarak gelişmesini engellemeleri mümkün olmuyor.

Ortadoğu'da yürüten savaş, ginen aşamada bütün insanlığın ve dünyanın geleceğini belirleyecek düzeye varmıştır. Komplo'nun büyük oradan boşa çıkarılması ile birlikte 'Büyük Ortadoğu' ve 'Yeni Dünya Düzeni' projeleri ve siyaseti yerle bir olmuş, günümüzde artık sahipleri tarafından bile ağıza alınamaz olmuştur. Bu nedenle bu sistemin ve Komplo'nun öncü gücü ABD, kendi içinde olduğu kadar tüm dünyada Vietnam Savaşı'ndan daha ağır itibar kaybını yaşamış, insanlık vicdanında mahkum olmuştur.

Buna karşı Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Ulus'a dayalı Demokratik Konfederalizm çizgisi, Ortadoğu ve Dünya Demokratik Konfederalizm modeli olarak kapitalist modernite sistemine karşı insanlığın gerçek mücadelesi ve kurtuluş çizgisi haline gelmiştir. Komplo'ya karşı mücadeleyle oluşturulan bu çizgi, Önder Apo'yu Kürt Halk Önderliğinden, Ortadoğu ve Dünya Demokratik Konfederalizm Önderliğine taşımış, tüm ezilen insanlıkla bütünlüştürmüştür.

Komployla Önder Apo'ya dünyada bir karış toprak parçası bırakmayıp tarihin en ağır işkence ve tecrit sistemine alanlardan Önder Apo büyük hesap sormuş, paradigma değişimi ve görkemli direnişle özgürlük için mücadele edilen tüm alanlarda ezilen insanlıkla buluşmuştur.

Önder Apo bugün düşünceleriyle, Komplo öncesinden çok daha güçlü Rojava'da ve Suriye'dedir. Kürdistan'ın bütün parçalarında, Ortadoğu'da olduğu kadar her zamankinden daha fazla başta kadınlar ve emekçiler olmak üzere dünyanın her yerinde direnen insanlıklardır.

Yine ABD'nin Komplo'yu AKP eliyle sürdürüp PKK'yi tasfiye etme siyaseti iflas etmiştir. İlmli İslam çizg

ve insanlık devrimi düzeyini yakalamış, PKK'yi bu devrimsel gelişmenin öncü gücü haline getirmiştir. PKK, Üçüncü Dünya Savaşı'nda, Demokratik Ulus ve Demokratik Konfederalizm anlayışına dayalı üçüncü çizginin güncel siyasetinin, savaşının ve örgütlüğünün gelişmesinde öncülük düzeyinde Kürdistan Devrimi ile Ortadoğu devrimini birleştirmiş ve bunun öncü gücü olarak gerilla mücadelesiyle tüm tasfiye ve imha saldırılarına karşı yenilmez olduğunu göstermiştir.

Rojava Devrimi tüm yaşanan saldırı ve zorluklara, yine Önder Apo'nun düşüncelerinin çok az bir kısmının henüz hayata geçirilmiş olmasına ve bundan kaynaklı yaşadığı yetersizliklere rağmen tüm Ortadoğu ve insanlık için model haline gelmiştir. Çöleştirilen Ortadoğu ve dünyanın vahası olma niteliğindedir. Tüm Kürdistan halkı kadar başta Arap halkı olmak üzere bölgenin tüm ezilen halkları ve ilerici insanlık bu vahanın, özgürlük alanının kurutulmasına izin vermeyecektir.

Rojava ve Kürdistan'daki devrimsel gelişmelerin Ortadoğu ve tüm dünyada açığa çıkarmış olduğu bu büyük gücü ve desteği çok iyi bilen ve gören ABD, Kürt düşmanlığını ve karşıtlığını Komployu güncelleyerek yürütmeye çalışıyor. Bir yandan Rojava Devrimi'ni KDP çizgisine çekerek tasfiye etme, diğer yandan KDP eliyle PKK'yi Başûr'dan çıkarma adına Türk özel savaş rejimini Kürt soykırımını sürdürmeye teşvik etmek, ABD'nin güncel siyasetini ifade ediyor.

Türk özel savaş rejimi ve AKP-MHP-Ergenekon faşizmi komplonun en zayıf halkasıdır

Uluslararası Komplo'da Türk özel savaş rejimine biçilen rol gardiyanlık rolü olmuştur. Komplo parçalanıp etkisiz kılındıkça Komplo'yu gerçekleştiren güçler AKP-MHP-Ergenekon faşizmini komplonun tetikçisi olarak Kürdistan ve Ortadoğu halklarına yönelik bir katliam makinesi haline getirerek sonuç almaya çalışıyorlar.

Türk egemen güçlerinin sınırsız Kürt düşmanlıkları, faşizmi insanlık tarihinin gördüğü en katliamcı temelde geliştirilmelerine neden oluyor. Kürt varlığını Türk uluslaşması içinde eritmek, Kürdistan'ı Türklüğün yayılma alanı haline getirmek bu düşmanlığın ve faşizmin esasını oluşturuyor. Kürt soykırımını tamamlayıp, Kürdistan'ı Türklüğün yayılma alanı haline getirmeden Turan ve Kızıl Elma ülküsüne ulaşacakları görüşü, bu ırkçı ve soykırımcı zihniyetin en temel yaklaşımını ifade ediyor.

Bu nedenle Türk özel savaş rejimi, Kürdistan, Ortadoğu, Akdeniz ve Kafkasya'yı savaş alanına çevirerek insanlığın en büyük baş belası haline gelmiş bulunuyor.

2014'te planlanıp, 2015'te uygulamaya konan 'Çöktürme Eylem Planı', sonuç alınamayan komployu, inkar, imha ve soykırım çizgisinde sürdürme yaklaşımının sonucunda oluşturularak uygulamaya konmuştur. Bundan hiç kuşku duymamak gerekiyor.

ABD'nin Hareketimizin üç yöneticisi arkadaş şahsında Hareketimize yönelik aldığı imha kararı, bir yandan Türk devletinin çeteleriyle birlikte önce Efrin, sonra Girê Spî ve Serêkanîyê'yi işgali, diğer yandan Rojava Devrimi'ne KDP çizgisini dayatarak tasfiye etmeye yönelik siyaseti, Mexmûr ve Şengal'e yönelik saldırılar, günümüzde Şengal özerk yönetimine son vermeye yönelik saldırılar, Başûr'un işgal edilerek PKK'nin Başûr'dan çıkarılmasına yönelik TC-KDP ittifakının sağlanması, Xakûrkê, Heftanîn başta olmak üzere

bütün Medya Savunma Alanları'na yönelik imha saldırıları, Bakur ve Türkiye'de halkımıza ve Türkiye'li demokratik güçlere yönelik baskı, teslim alma ve en kirli özel savaş yöntemlerinin geliştirilmesi; Suriye, Libya, Akdeniz ve Kızıl Kürdistan olarak da bilinen Dağlık Karabağ'a yönelik saldırıların tüm ABD'nin direkt ya da dolaylı öncülüğü ve desteği sonucunda gerçekleştirilen saldırılardır. Bu bakımdan Ortadoğu'da düzenini kuran ABD, Türk özel savaş rejimi eliyle Kürdistan ve Ortadoğu'yu kan gölüne çevirerek intikamını almaya çalışıyor.

Trump'un 'Kürtleri sevmiyorum' ve 'PKK, DAİŞ'ten daha tehlikelidir' söylemleri bu öfkenin itirafı oluyor. Kendisini muktedir görenlerin, himayesi altındaki kibirlilik ve sahte teveccühüne yerine öfke ve tepkilerini almak, direnmenin ve devrimciliğin şanı ve onurundan sayılıyor. Önder Apo, PKK ve Kürdistan halkı bunu fazlasıyla hak ediyor.

'Çöktürme Eylem Planı'nın ABD'nin Ortadoğu siyasetinde önceliklerinin değişmesiyle oluşan ve Kürt varlığıyla özgürlüğüne son vermeye amaçlayan bir soykırım planlaması olduğu günümüzde daha net anlaşılıyor.

Ulus devletleri restore etmede sonuçsuz kalan ABD, Rojava Devrimi ve Arap halkı başta olmak üzere bölge

let milliyetçiliğinin bileşiminin gayri meşru ürünü oluyor. İttihat Terrakicilik bu bileşimin en kristalize hali olarak Hitler ve Mussolini faşizmine esin kaynağı olduğu kadar DAİŞ, El-Nusra, El-Kaide gibi onlarca faşist çete örgütlenmesine de model olmuştur. Bu nedenle klasik Marksizm'in "Finans kapitalin en gerici, en bağınaz ve en emperyalist unsurlarının açık zorba diktatörlüğü" tanımı günümüzde dar kalıyor. Önder Apo'nun eserlerini bu yönüyle de daha fazla inceleyerek günümüz faşizmini daha iyi anlayarak etkili mücadele etmemiz gerekiyor.

Dünya kapitalist modernite sisteminin Ortadoğu'daki en güçlü kalesi faşist, sömürgeci, soykırımcı Türk devletidir. Yarım yüzyıllık mücadeleyle çok zayıflamış, yıkımın eşiğine getirilmiştir. Bu nedenle dünya kapitalist modernite sisteminin en stratejik ama aynı zamanda en zayıf halkasıdır. AKP-MHP-Ergenekon ittifakı bu soykırım sisteminin son iktidaridir. AKP-MHP-Ergenekon ittifakı dışında başka alternatifleri yoktur. Destekleri bu nedendir. AKP-MHP-Ergenekon faşizminin yıkılışı, 200 yıldır başta Kürdistan halkı olmak üzere, Ortadoğu mazlum halklarına dayatılan soykırımın, baskı ve sömürünün büyük yenilgisi olacaktır. Ortadoğu'da yenilen küresel kapitalist sistem, tüm dünyada da yenilmiş olacaktır.

Ulus devletleri restore etmede sonuçsuz kalan ABD, Rojava Devrimi ve Arap halkı başta olmak üzere bölge halklarının isyanıyla birlikte Ortadoğu'da gelişen devrimlerin tasfiyesini en temel önceliği haline getirmiştir. DAİŞ yenilgisi ve Rojava Devrimi'nin bir bölge ve insanlık devrimi olarak gelişim karakteri, ABD'nin 2015'ten itibaren güncel siyasetindeki değişikliğinin temel nedenidir. Türk özel savaş rejiminin 'Çöktürme Eylem Planı' ile Rojava ve Başûr'u işgal ederek Kürt soykırımını sonuca götürme planlaması, ABD'nin bu politikasının temel sonucudur.

halklarının isyanıyla birlikte Ortadoğu'da gelişen devrimlerin tasfiyesini en temel önceliği haline getirmiştir. DAİŞ yenilgisi ve Rojava Devrimi'nin bir bölge ve insanlık devrimi olarak gelişim karakteri, ABD'nin 2015'ten itibaren güncel siyasetindeki değişikliğinin temel nedenidir. Türk özel savaş rejiminin 'Çöktürme Eylem Planı' ile Rojava ve Başûr'u işgal ederek Kürt soykırımını sonuca götürme planlaması, ABD'nin bu politikasının temel sonucudur.

7 Haziran 2015 seçimleriyle AKP ve faşist şefi Erdoğan iktidardan düşmüştür. İmralı'da Önder Apo ile çözüm süreci adı altında PKK ve Kürdistan Devrimi'nin tasfiyesine yönelik geliştirilen özel savaş siyaseti, Önder Apo'nun dahiyane yaklaşımıyla etkisiz kılındığı gibi, AKP ve faşist şefini de iktidardan düşürmüştür. Erdoğan'ın özel savaş siyaseti ile PKK'nin tasfiyesinin mümkün olmadığı açığa çıkınca, 7 Haziran akşamı faşist Bahçeli eliyle gerçekleştirilen darbe ile AKP-MHP-Ergenekon ittifakıyla 'Çöktürme Eylem Planı' uygulamaya konulmuştur. AKP-MHP-Ergenekon ittifakı, beyaz, kara ve yeşil faşizmin ittifakı olarak yüz yıllık siyasetin yenilgisinin de ifadesidir. Yüz yıl önce yenilmiş İttihat ve Terrakicilikle günümüzde sonuç almaya çalışmak, Türk özel savaş rejiminin mücadelemiz karşısındaki çaresizliğinin en somut ifadesi olduğu kadar, geline aşamada içte olduğu kadar bölgede ve dünyada da büyük bir teşhir ve tecrit olma durumuna da yolaçmıştır.

Türk-İslam sentezi olarak formüleleştirilip, Turancılık, Kızıl Elmacılık, Ergenekonculuk şeklinde de adlandırılan İttihat ve Terrakicilik, beş bin yıllık Ortadoğu erkek egemenlikli despotik iktidar ve devlet geleneği ile Batı kapitalist modernitesinin ulus dev-

Bu nedenle Özgürlük Hamlemiz, AKP-MHP-Ergenekon faşizmini yıkmayı, Komplo'yu tümten yenilgiye uğratmak açısından en öncelikli görev olarak belirlemiştir. En zayıf ve en stratejik halden mücadeleyi geliştirerek sonuç almaya kilitlenmek, bunu tüm Kürdistan parçalarında ve yurtdışında olduğu kadar, Türkiye ve Ortadoğu genelinde devrimci, demokrat, emekçi güçlerle ve başta kadınlar olmak üzere tüm ezilen halkların ortak mücadelesine dönüştürmek, en temel görev ve sorumluluğumuz olmaktadır.

Günümüz KDP siyasetinin Kürtlükle hiçbir ilgisi kalmamıştır

Kürdistan ve Ortadoğu halklarına yönelik geliştirilen Uluslararası Komplo içinde yer alıp, PKK karşıtlığı temelinde Kürdistan'da iktidar olmanın büyük yanılgısı ve sonuçları günümüzde çok daha fazla açığa çıkmış ve netleşmiştir.

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik müdahalesinden ve Önder Apo'ya yönelik komplosundan çıkar sağlama anlayışı, geline aşamada KDP'yi Kürdistan halkını katliam ve soykırıma tabi tutan faşist, sömürgeci ve soykırımcı Türk devletinin ve onun kirli iktidarının en büyük destekçisi konumuna getirmiştir. Bu destek, ABD'nin günümüzde çıplak zor dışında Uluslararası Komplo'yu yürütmeye en etkili ve en kirli siyasetidir.

Kürdistan'ın 30'da biri bile olmayan bir parçasında -ki DAİŞ'in 2014'teki saldırısında bu parçayı da bırakıp kaçmaya çalışırken HPG ve YJA-STAR gerillasının direnişiyle bundan vazgeçmişlerdir- iktidar olmak için bütün Kürdistan halkına yönelik geliştirilen soykırım siyasetine ortak olmak, Kürt egemen işbirlikçiliği ve teslimiyetçiliğinin varmış olduğu düzeyi ifade ediyor.

Parça için bütünü feda etmeye kalkmak, parçaya da ihanet etmek anlamına geliyor. Başûrê Kurdistan'lı bir yurtseverin, "Başûr yönetiminin siyasetini işgalci Türk devleti belirliyor" ifadesi, KDP'nin tüm Kürdistan'da olduğu kadar Başûr'da da teşhir ve tecrit olduğunu ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla PKK'yi Başûr'dan çıkarmaya çalışmak, gerillaya yönelik saldırılarda rol oynamak, Rojava Devrimi'ne düşmanlık yapmak, Şengal Özerk Yönetimi'ni dağıtmaya, Mexmûr halkına yönelik tecrit ve baskı uygulamaya çalışmak, Başûr'u Türk ordusunun, MIT'inin, çetelerinin karargahı haline getirmek, KDP adı altında Türk özel savaş rejiminin siyaseti oluyor.

KDP, Saddam sömürgeciliğine ve faşizmine karşı mücadele ederken Kürtlük adına kendine göre bir değeri temsil ettiğini söyleyebilirdi. Fakat Kürdistan halkını Saddam faşizminden ve katliamcılığın daha kapsamlı bir soykırıma tabi tutan AKP-MHP-Ergenekon faşizmini destekleyerek Kürtlükten ve insanlık değerlerinden söz etmesi büyük bir aldatmaca olduğu kadar, Saddam'a karşı direnen Başûrê Kurdistan halkına da en büyük ihanettir. Bu durum ilkel milliyetçiliğin, halkın büyük bedeller ödeyerek mücadeleyle açığa çıkardığı özgürlük değerleri üzerinden iktidar olma zihniyet ve siya-

lunuyor. Bunlardan birincisi; Ortadoğu'nun yeniden paylaşılması için Saddam örneğinde olduğu gibi ulus devletlerin restore edilmesi, bunun başarısı için de Kürdistan Devrimi başta olmak üzere bölgede gelişebilecek devrimlerin tasfiyesi ikinci temel hedef oluyor. İkinci hedef başarısızlığından, temel amaç olan Ortadoğu'nun yeniden paylaşılması, yeni dengelerin oluşturulması ve bunun önünde engel olan devlet yapılarının restorasyonu sonuçsuz kalıyor. Bu nedenle ikinci hedef, birincisinin önüne geçiyor. Yani Ortadoğu'nun paylaşılması için ulus devletlerin restorasyonu önceliği yerine, gelişen devrimlerin tasfiyesi geçiyor. Bu durum elbette küresel, bölgesel ve yerel iktidar-devlet güçleri arasındaki çatışmaların son bulduğu anlamına gelmiyor. Tersine giderek daha fazla derinleşiyor. Derinleşen bu paylaşım savaşında Önderlik çizgisinin ve Kürdistan Devrimi'nin gelişimini engellemek, ABD'nin en öncelikli siyaseti oluyor. Önder Apo'nun üçüncü çizgi mücadelesi dediği temel husus bu oluyor.

Ortadoğu ulus devletlerinin, milliyetçiliklerini ve faşizmini yaratan kapitalist modernite sisteminin ve onun hegemonik güçlerinin Ortadoğu'da gelişen savaşa çözüm üretmeleri mümkün değildir. Kendi zihniyet ve siyasetlerinin sonuçlarıyla uğraşmak, 500 yıllık kapitalist modernite kriz ve kaosunun Ortadoğu gerçekliğinde yürüyen savaşla daha da derinleşmesinden başka bir sonuç yaratamayacağı geline aşamada anlaşılması gereken en temel hususların başında geliyor.

Uluslararası Komplo temelinde birleşmiş olan güçler, şu an Ortadoğu paylaşımında daha büyük payı almak için yoğun bir mücadele yürütüyorlar. Bu durum günümüzde Uluslararası Komplo'yu bütünlük içinde yürütemelerinin ve komplonun parçalanarak en zayıf duruma getirilmiş olmasının da göstergesi oluyor. Bu mücadelenin devletlerarası bir savaş aşamasına girmemesi, Üçüncü Dünya Savaşı'nı Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndan ayıran temel özellik oluyor.

Kürt soykırımını sonuca götürmek ve Ortadoğu'yu yeniden paylaşmak nasıl ki Uluslararası Komplo'nun temel amacı ise bunun tümten yenilmesi küresel kapitalist sistemin 200 yıllık Kürdistan ve Ortadoğu zihniyet ve siyasetinin yenilgisi olacaktır. Bu nedenle Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü ile Ortadoğu'da yürüyen paylaşım savaşınının birebir ilişkisini çok iyi görmek ve bu savaştan çıkışın biricik yolu olarak tüm mücadelemizi bu alanda yoğunlaştırmak gerekmektedir.

Dolayısıyla Hareketimizin başlattığı 'Özgürlüğü Sağlama Hamlesi' Kürdistan halkının olduğu kadar Türkiye ve Ortadoğu halklarıyla tüm ilerici insanlığın Üçüncü Dünya Savaşı'na karşı devrimci-demokratik tutumunu ve birlikte mücadele çizgisini oluşturuyor. Faşist, sömürgeci, soykırımcı AKP-MHP-Ergenekon iktidarını yerle bir ederek Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak, hamlemizin en öncelikli hedefini oluşturuyor. Bu durum, Kürdistan Devrimi ile Ortadoğu devrimini ve kadınlar öncülüğündeki insanlık devrimini birleştiriyor. Parti militan ve kadroları, sempatizanları, yurtsever halkı ve dostlarıyla birlikte bu mücadele düzeyini yakalamanın büyük onurunu ve özgürlük değerini, yüksek bir sorumlulukla mücadele ederek Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüyle yaşamak, 'Güneşimizi Karartamazsınız' şehitlerinin de bizlere talimatı oluyor.

“Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı” Hamlesi özgürlüğün, demokrasinin, ekolojik yaşamın yollarını açacaktır

KJK Koordinasyonu

Kapitalist modernist sistem, Türk devleti, Önderliğimizi tecrit altında tutarak kadınlar, halklar, özünde tüm insanlık açısından alternatif özgür yaşamın yollarını tamamen kapatmak istiyor. Kürt kadınlarının özel bir imha konsepti ile karşı karşıya bırakılmasının sebebi de budur. Önderliğimizin özgür yaşam anlayışını, tarzını ve özgür kişiliğin nasıl geliştirileceğini en çok kavrayan da Kürt kadınlarıdır. Bu nedenle hedeflenmektedirler.

KJK olarak “Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı” sloganı ile KCK’nin “Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı” Hamlesine paralel bir hamle başlattık. KJK-KCK hamlelerinin birlikte yürütülmesi, özgürlük mücadelemizi derinleştirecek, güçlendirecektir. Geliştirdiğimiz hamle ile salt faşizme karşı çıkma, direnişi yükseltme değil, aynı zamanda özgür Kürdistan’ın inşasına giden yolları da oluşturma çabası içerisindedir. Dolayısıyla temel mücadele gündemlerimizi belirlemek ve topyekûn olarak ona kilitlenmek, mücadele etmek başarımızın garantisi olacaktır.

Dikkat edilirse faşist Türk devleti KJK ve KCK hamlelerinin ilanları sonrası büyük bir telaş ve korkuya kapılmıştır. Hamlelerin halkımızda, kadınlarda, özgürlük ve demokrasi güçlerinde yarattığı heyecanı ve desteği görmüş, bunu kırmak, umutsuzluğu, mücadelesizliği, inançsızlığı geliştirmek amacıyla Qers belediyesine el koyma, Heftan’indeki saldırıları arttırma, Şengal Özerk Yönetimi’nin tasfiyesine bir biçimde öncülük etme politikalarını izlemiştir. Ancak bu çabaları nafi edilemez. İradeli, iddialı duruşumuz ve devrimci planlamalarımızı hayata geçirmemizle birlikte güçlü sonuçları kesinlikle elde edeceğiz.

Kürt kadınları özgürlük mücadelesi ile evrensel kadın mücadelesine öncülük etme gücü ve potansiyeline sahiptir

KCK ve KJK hamlelerinin birbirine paralel biçimde yürütülmesinin hedefleri

çok yönlüdür. Bunun tarihsel olduğu kadar çok acil yerine getirilmesi gereken güncel sebepleri de bulunmaktadır.

Kürdistan toprakları, insanlığın kadın öncülüğünde toplumsallaştığı bir coğrafyadır. Anaerki kültürle kendini yaratmış bir halk gerçekliğimiz vardır. Egemen erkek zihniyeti, kadınların köleştirilmesi sonucu tüm toplumu denetim altına alabildi. Mezopotamya halklarının ataerki sistem içine alınması kadınların özgürlük damarlarının kesilmesiyle mümkün olabildi.

Bu tarihsel minval üzerinden yaşadığımız süreç değerlendirildiği zaman bile neden özgürlük hamlelerimizin birbirini güçlendirmesi, ortaklaşması gerektiği anlaşılabilir. Kürt halkına dayatılan inkâr, imha, soykırım saldırıları, kadınların köleştirilmesi sonucunda geliştirildi. Bu nedenle kadın özgürlük mücadelemiz gelişmeden halkımız özgürleşemez. Kürt ulusal kimliği ve özgür kadın kimliğinin birlikte var oluş biçimleri bölgedeki diğer halklardan farklıdır. Kürt toplumsallığında anaerki karakterin güçlü olması, yine bu karakterin insanlığın kök hücrelerini temsil etmesinden dolayı, bölge halklarını da direk bu temelde etkileme, durumu söz konusudur.

Bu nedenle KJK-KCK hamleleri sadece Kürdistanı hamleler değil, aynı zamanda evrensel boyutlarıyla geliştirilmek istenen hamlelerdir. Kapitalist modernist sisteme karşı dünyadaki özgürlük ve demokrasi güçleri ile ortak mücadeleyi ve bunun öncülüğünü yapmayı da kapsamaktadır.

Kürt halkının yukarıda açıkladığımız tarihsel dokusu, günümüzdeki parçalanmışlığı, yerel ve evrensel gündemleri birlikte ele alan, çözen, mücadele eden

bir yaklaşımı zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla Önderimiz Abdullah Öcalan’ın dünyada eşi benzeri olmayan bir tecrit altında tutulması yine Kürdistan topraklarının faşist ve işgalci Türk rejiminin vahşi uygulamalarına sahne olması sadece Kürtleri, Kürt kadınlarını ilgilendirmektedir. Kapitalist modernite sistemi ve Türk devleti, Önderliğimizi tecrit altında tutarak kadınlar, halklar, özünde tüm insanlık açısından alternatif özgür yaşamın yollarını tamamen kapatmak istiyor. Kürt kadınlarının özel bir imha konsepti ile karşı karşıya bırakılmasının sebebi de budur. Önderliğimizin özgür yaşam anlayışını, tarzını ve özgür kişiliğin nasıl geliştirileceğini en çok kavrayan da Kürt kadınlarıdır. Bu nedenle yoğun saldırı altındadırlar. Kürt kadınları, özgürlük mücadelesi ile evrensel kadın mücadelesine öncülük etme gücü ve potansiyeline sahiptir. Bunu zaten kendi mücadele tarihlerinde binlerce kez ispatlamışlardır.

İnsanlığın yaşadığı krizler ancak bütünlüklü bir tarzda ele alınarak çözülebilir

Kürt kadınına yönelik geliştirilen saldırılar özünde halkımıza ve bölgedeki halkların birlikte eşit ve özgürce yaşam tutkularına karşı gerçekleştirilmektedir. Kadın düşmanlığı temelinde özgürlük düşmanlığı yapılmaktadır. Kürtler üzerinde kurumsallaştırılmak istenen faşist rejim politikaları özünde Ortadoğu halklarının tümü için reva görülmektedir. Kapitalist sistem Ortadoğu’da faşist, despotik, otoriter rejimleri iş başına getirerek halkları ve kadınları daha fazla kısıt altına alarak sömürmenin,

kendi sömürgeci sistemini korumanın ve güçlendirmenin hesapları içindedir. ABD’nin öncülük ettiği kapitalist modernite sistemi Türk devletini bu amaçları için vurucu güç olarak kullanmaktadır. Dolayısıyla kadınların, Kürtlerin kaderi aynı zamanda tüm bölgeyi ve insanlığın kurtuluşunu birebir ilgilendirmektedir. Bu nedenle KCK-KJK hamlelerinin etkin ve aktif bir şekilde yürütülmesi mücadelemizin başarısı için olduğu kadar tüm dünya kadınlarının, halklarının, insanlığın kurtuluşu açısından da stratejik bir öneme sahiptir.

Önderliğimiz 22 yıldan beri en ağır koşullarda İmralı işkence sisteminde esir olarak tutulmaktadır. Dolayısıyla mücadele hamlelerimizin birinci gündemi Önderliğimizin özgürlüğüdür. İmralı zindanında çok ağır tecrit ve izolasyon koşullarında tutulması asla kabul edilemez. Önder Apo düşünceleri, mücadele duruşu ve direnişi ile artık dost ve düşman tarafından tanınmaktadır. İnsanlığın özgürleşmesi açısından düşünsel ve pratik katkıları, öncülüğü bilinmektedir. Önderliğimizin bu yönü anlaşıldıkça dünyadaki özgürlük ve demokrasi güçlerinin sahiplenme düzeyi de gelişmektedir. Bu temelde Önderliğimizin özgürlüğü için evrensel çapta mücadele yürütme KCK-KJK hamlelerinin birinci hedefi olmaktadır. Aynı şekilde Kürdistan’ın faşizm ve işgalden kurtarılması, ülkemizi özgürleştirmek, savunmak, özgür yaşamı inşa etmek de hamlelerimizin başat çalışması olmaktadır.

KJK olarak geliştirdiğimiz “Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı” Hamlemizin halkların özgürleşmesi yanında, dünya kadınlarının özgürleşme mücadelesinde de

tarihi bir yeri ve anlamı olacaktır.

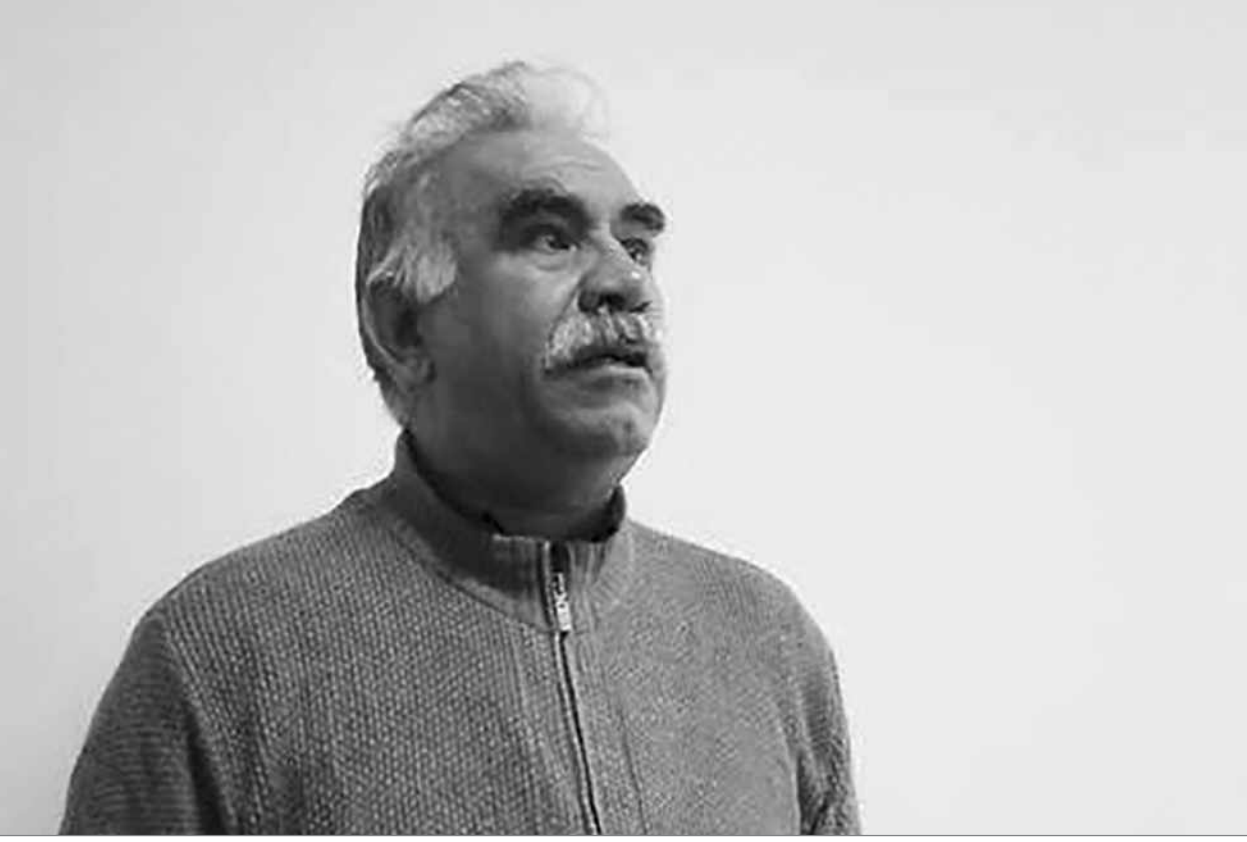
Bilindiği gibi kadın cinsi üzerinden geliştirilen sömürü politikalarının yerle bir edilmesi, toplumsal cinsiyetçiliğin aşılması temel bir problemimizdir. Bununla birlikte bizim mücadelemiz sadece kadın cinsinin kurtuluşunu içermiyor. Kadınların özgürlüğü temelinde toplumsal özgürleşmeyi, kurtuluşu da ifade ediyor. Biz sadece kadın sorunlarının çözümünden değil, kadınların köleştirilmesi temelinde oluşan tüm toplumsal, siyasi, ekonomik, ekolojik sorunların çözümünden de kendimizi sorumlu görmekteyiz.

İnsanlığın yaşadığı sorunlar, krizler ancak bütünlüklü bir tarzda ele alınarak çözülebilir. İnsanlık sorunları bir bütünlük arz ediyorsa, çözümün de bütünlüklü olması doğası gereğidir.

Tarihte Mezopotamyalı kadınların gerilemesi ile dünya kadınları da gerilemiştir

Kadın etrafında düğümlenmiş sorunlar, kadın cinsinin yaşadığı sorunlar sınıf, ulus, doğa çelişkilerinin de temelini oluşturmaktadır. Özgürleşmek isteyen kadınlar olarak örgütlü kimliğimizle yaşama dair tüm sorunların çözümünde de öncülük yapmak durumundayız.

İnsanlığın, yaşamın anlamını eşitsizlik, adaletsizlik, maddiyatçılık, doğal felaketler, hastalıklar nedeniyle en fazla sorguladığı bir yüzyılın içindeyiz. Küresel hegemonik güçler tüketime ve kâra dayalı sistemlerini derinleştirip, yaygınlaştırdıkça bu sorgulama düzeyi de yükselmektedir. Emperyalizm, insanlığın büyük bir gelişme yaşadığının, uzay çağına, okyanusların derinliklerine, insan

hücrelerinin kopyalanmasına kadar büyük buluşlar, keşifler yaptığının propagandasını yapıyor. İnsanlığın ölümsüzlük, ebedilik arayışlarının arifesinde olduğunu iddia ediyor. Oysa ki, toplumların günlük somut yaşamda yaşadıkları ise tam tersine kıyamet alametlerini çağırıştırıyor.

günlük yaşam içinde erkeğin kölesi oldukça, halkımız da devletlerin, hanedanlıkların kölesi haline getirilmiştir. Sosyolojik ve psikolojik açılardan da bakıldığında kadınların özgürlükler anlamında gerilemesi, halkımızın da gerilemesine yol açmıştır. Mezopotamya

mına da bu konuda öncülük yapan, diğer devletlere bu yönü ile örnek olan bir duruşu temsil ediyor. Türk devleti nasıl ki dünyanın dört bir tarafına DAİŞ çetelerini ihraç ediyorsa, aynı şekilde kadın düşmanlığını da ihraç ediyor. İşte en son Polonya devleti de İstanbul

değildir. Aralarında ideolojik bağ ve gönül bağı vardır.

AKP-MHP faşist iktidarının Kürt kadınlarının kazanımlarını teker teker elinden alması, kadın siyasetçilerin hapis cezalarına çarptırılması, eşbaşkanlık sistemine yapılan saldırılar, kadın kurumlarının kapatılması, küçük yaşta evliliklerin meşrulaştırılması, Kürt kadınlarına yönelik uzman çavuşların tecavüzleri, Kürtçenin yasaklanması, Rojava kadın devrimine saldırılar, Efrîn'de kadınlara yapılan saldırılar gibi daha bir çok sayabileceğimiz uygulamanın geliştirilmesinin kaynağı kadın düşmanı, soykırımcı politikalarıdır. Kürt kadınlarının iradesi kırılmak, özgürlük mücadelesi bütünüyle tasfiye edilmek istenmektedir. Türk devleti, Kürt kadınlarına karşı geliştirdiği düşmanlık politikalarını Ortadoğu'lu kadınlara yönelik de yaygınlaştırmak istemekte, bu konuda diğer devletleri teşvik etmekte ve öncülüğünü yapmaktadır. Dolayısıyla KJK'nin faşist AKP-MHP iktidarını hedeflemesi ve bu saldırılara karşı, "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" adı ile bir hamle geliştirmesi, bunu Ortadoğu ve dünya kadınları ile paylaşması daha da anlamlı olmuştur. Kadın kırımına karşı Kürdistan'da, Ortadoğu'da, dünyada özgür kadını ve toplumu savunma zamanıdır. Bu anlamıyla özsavunmanın geliştirilmesi kadınlar ve halkımız için temel bir ihtiyaç olmaktadır. Tecride, işgale, faşizme karşı özsavunmamızı güçlü geliştirmeliyiz. Kadın özgürlük hamlemizin, özsavunma anlayışını geliştirme temelinde bilinçlenme, örgütlenme, eğitim, yeni yaşamı inşa etme gibi çok kapsamlı boyutları vardır. Bütün alanlardaki kadın örgütlerimiz de kendi özgünlüklerine göre bu çalışmaları bir yandan KCK hamlesine öncülük ederek gerçekleştirirken diğer yandan bölge kadınlarına da öncülük ederek, ortaklaşarak geliştirecek, bu çalışmaları birlikte götürmenin iradesi, kapasitesi ve planlamaları hayata geçirilecektir.

karşı da özgür kadınlığı ve özgür toplumu savunma perspektifinin öncülüğü de pratikleşmektedir. KJK hamlesini böylesine derinlikli bir anlayış içinde geliştiriyoruz. AKP-MHP faşizmine karşı tüm kadınlar ve toplum olarak bütünlüklü bir direniş ve çalışma içinde olursak kesinlikle başarılı oluruz.

Önderliğimiz, savaştan bir kadın ve halk gerçekliği yarattı

"Önder Apo'nun özgürlüğü kadınların özgürlüğüdür" sloganımız ve perspektifimiz bir hakikatin dile getirilişidir. Kürt kadınları olarak Önderliğimizin, kadınların özgürleşmesi için yürüttüğü çalışmalarını bilmekte ve yaşamaktayız. Önderliğimizin, "Kadınların özgürlüğü, toplumun özgürlüğüdür" belirlemesi sadece teorik bir belirleme değildir. Bu belirlemeyi pratiğe geçirerek somutlaştırma çalışmalarını yürütmüştür. Diğer devrimlerde, sosyalist, komünist hatta liberal partilerde aynı tespitler yapılsa bile erkek egemenlikli yaşam kalıplarından kopuş yaşanmamış, kadınların ikinci cins olma konumu aşılamamıştır. Toplumsal cinsiyetçi yaşam biçimi, kadın köleliği aşılamadığı gibi kapitalist sistemin bile gerisinde bir kadın yaklaşımı sergilenmiştir. Bugün Rusya'da, reel sosyalist blokta yer almış ülkelerin yaşam gerçeğine ve buradaki demokrasi ve kadınların durumuna bakıldığında bu çok net görülmektedir. Dolayısıyla Önderliğimiz kadın özgürlüğünün geliştirilmesi için özgür kadın militanlığını ve öncülüğünü yarattı. Kadın Özgürlük Hareketi'nin temel gelişim noktası özgür militanlığın yaratılmasıdır. Kişilik çözümlemeleridir. Önderliğimiz egemen erkekliği, köle kadınlığı asla kabul etmedi. PKK safları içinde bunu temel bir ilke, bir çizgi olarak ortaya koydu.

Özgürlük mücadelesini kendi kişiliğinden başlatarak parti kadrolarında, halkımızda geliştirmeyi sürekli temel bir çalışma olarak ele aldı. Önderliğimiz sömürgeciliğin yarattığı yaşam düzeni

Mücadele hamlelerimizin birinci gündemi Önderliğimizin özgürlüğüdür. İmralı zindanında çok ağır koşullarda, tecrit ve izolasyon koşullarında tutulması asla kabul edilemez. Önder Apo, düşünceleri, mücadele duruşu ve direnişi ile artık dost ve düşman güçler tarafından tanınmaktadır. İnsanlığın özgürleşmesi açısından düşünsel ve pratik katkıları, öncülüğü bilinmektedir. Önderliğimizin bu yönü anlaşıldıkça dünyadaki özgürlük ve demokrasi güçlerinin sahiplenme düzeyi de gelişmektedir.

İnsanlığın büyük emekle ulaştığı buluş ve keşiflerin yarattığı nimetler bir grup hegemon güç tarafından kullanılıyor. Bu hegemon kesimler her türlü konfor içinde yaşarken dünya nüfusunun büyük çoğunluğu yoksulluk, sefalet, işsizlik, evsizlik ile mücadele ediyor, sağlıksız koşullarda yaşamını sürdürüyor. Yoksul çoğunluğun içinde kadınlar yoksulların yoksulu, işsizlerin işsizi, ötekileştirilen insanlığın ötekileri konumunda, sömürgeleştirilmiş toplumun sömürgesi olarak yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bu bağlamda cins çelişkisi bağrında ulus, sınıf, doğa çelişkisini de taşıyor. "En alta olanlar çelişkilerin tümünü birlikte en zorlu biçimde yaşarlar" ilkesi kadınlarda vücut buluyor. Bu yanıyla tüm toplumsal çelişkileri ataerkil tarih boyunca en şiddetli bir şekilde yaşayan kesim kadınlar oluyor. Dolayısıyla biz kadınlar hem kendi özgürlük sorunlarımıza çözüm bulacak hem de toplumsal özgürlük mücadelesine en önde fedaice öncülük edeceğiz.

Oysa ki insanlığın toplumsallaşmaya, yani insanlaşmaya başlama sürecinde yaşananlar devletçi ve iktidarcı toplumların tam tersineydi. Kadınlar, tüm kötülüklerin, acıların kaynağı; toplumu, erkeği düşürme aracı olarak görülmüyordu. Tam tersine, kadınlar emeği ile hak ettiği değer temelinde yücelik ve kutsallık düzeyinde ele alınmaktaydı. Ve insanlık kadın akli, emeği ile toplumsallaşıyor, değerlerine değer katıyordu. İnsanın toplumsallaşmasının başında kadın öncülüğünde bin bir icat ve buluşun gerçekleştiği, adaletli, eşitlikçi bir yaşam anlayışı söz konusuydu. Bu da Mezopotamya topraklarında, Kürdistan'da başlamıştı. Kürt halkı insanlık tarihinin en eski halkı olarak böylesi bir hakikate sahiptir. Anaerkil karakterin güçlü olduğu bir halk gerçekliğimiz var. Özelde Kürt halkında baş aşağıya gidiş, kadınların baş aşağıya gidişi ile doğru orantılıdır. Kadın,

kadınların gerilemesi ile dünya kadınları da gerilemiştir. Çünkü; toplumun kök hücreleri bu topraklardadır.

Günümüzü anlamak açısından bu tarihsel perspektifin derinliğinin farkında olmak, tüm çalışmaları yürütürken bu bilinçle yaklaşmak önemlidir. Kadın özgürlük mücadelesinin gelişimi ile ancak toplumsal özgürlük mücadelesi gelişebilir. Önder Apo bu tarihsel perspektifi ortaya çıkarmış ve bunu pratikleştirmişti. Kadın özgürlüğüne öncelik tanımıştır. Bunun için de Özgürlük Mücadelesi'nde kadınları özne olarak görmüş, böyle eğitmiş ve mücadele mantığını da buna göre oluşturmuştur. Kadınların kendi tarihini, ülkelerini, cins kimliğini tanımasını, örgütlenmesini sağlamış ve bu temelde yeni bir yaşamın inşasını da geliştirmek istemiştir. Ancak bilinçlenen, irade kazanan, örgütlenen, yurtseverlik ilkesini esas alan kadınlarla Kürdistan Devrimi'nin gerçekleştireceğini belirtmiştir. Kürdistan toplumunda kadınlar dirildikçe toplum dirilmektedir. KJK hamlesinin "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" sloganı ile geliştirilmesinin tarihsel ve güncel yönleri bu temelde açıklanabilir.

Kadın kırımına karşı Kürdistan'da, Ortadoğu'da, dünyada özgür kadını ve toplumu savunma zamanıdır

KJK hamlemiz güncel olarak dünyada, Ortadoğu'da, Kürdistan'da devletçi, cinsiyetçi zihniyet ve egemen erkekliğin saldırılarını yoğunlaştırdığı, çok boyutlu kadın kırımının, toplum kırımının geliştiği ve bunların özel devlet politikalarına dönüştüğü bir dönemde başlatıldı. Kadınlara dönük sistematik bir düşmanlık politikası yürütülüyor. AKP-MHP iktidarı, aslında dünyanın diğer ülkelerinde geliştirilen kadın kırı-

Sözleşmesi'nden çıkmanın arayışları içinde diğer bazı devletlerle ortak çalışmak istediğini, bu yönlü çalışmalar yaptığını açıkladı. İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılmasını en fazla hem iç hem dış politikada gündeme koyan faşist Erdoğan'dı.

Yine Kürt halkına karşı geliştirdiği soykırım ve özel savaş politikalarını en fazla da Kürt kadınlarına karşı açtığı savaşla yürütmek istiyor. Türkiye tarihine bakıldığında önceki hükümetlerden farklı olarak faşist AKP-MHP iktidarının Kürt kadınlarına yönelik çok özel bir saldırı ve düşmanlık politikası olduğu görülmüyor. Bu konuda AKP politikası ile DAİŞ'in politikası aynıdır. İdeolojik birlik temelinde hareket ediyorlar. Sorun sadece bazı maddi, ekonomik çıkarlar

Kadın hareketimiz 42 yılı aşan bir mücadele birikimi ile dünyanın dört bir yanındaki çalışmalarını sürdürmektedir. Kadın çalışmalarımız, kadın partileşmemiz, ordulaşmamız, genç kadın örgütüllüklerimiz ile büyüyüp geliyor. Rojava Devrimi, Jineoloji, özsavunma, eşbaşkanlık sistemi ve kadın özgürlük çizgisinin yaşamın tüm boyutlarında bir sisteme dönüştürülmesi ile tarihte ilkler yaşanıyor. Bu hamle ile aslında dünyadaki egemen erkek sistemine

ve mantığına karşı büyük bir mücadele vererek savaştan bir kadın ve halk gerçekliği yarattı. Bu temelde verili düzene, bunun yaşam kalıplarına, ilişkilere karşı açtığı büyük bir savaş söz konusudur. Bu savaşı öncelikle bireylerin duygularında, düşüncelerinde yaşaması ve aşması gerektiğini belirtti. Özgür bireyin ve özgür bireylerden oluşan örgütlenmelerin mücadele yöntemini geliştirdi. Bu yönüyle Kürt insanının ruhsal ve düşünsel dünyasında büyük bir değişim

ve dönüşüm sağlayarak Kürt Rönesansı'nın yolunu açtı, geliştirdi.

Kürt kadınları açısından bakıldığında Önderliğimiz Abdullah Öcalan tarihin karanlıklarında yitip gitmiş olan kadını kendi küllerinden yeniden yaratmıştır. İşte bu kendi küllerinden yeniden doğan kadın, kadınlar devrime öncülük etmektedir. Bu da bir iltir. Kürdistan Devrimi'nde kadınların nitel ve nicel olarak öncülük etmesi, beraberinde kendi özgün sistemini geliştirmeyi de getirmiştir. Denilebilir ki, bu özgün sistem yaşamın hemen hemen tüm boyutlarında yansımaları bulmuştur. Eşbaşkanlık sistemi sadece bu açıdan bile ele alındığında tarihidir. İlk kez kadınlar öncülüğünde devrimlerin inşası söz konusudur. Kadın devrimi kavramımız ve bunun Rojava'da uygulanması, yine Kürtlerin olduğu her yerde uygulanması gerçekliği vardır. Önderliğimizin cinsiyetçiliğe, milliyetçiliğe, dinciliğe karşı olması doğasında enternasyonalist ve evrensel karakterini de açığa çıkarmaktadır.

Yine Önderliğimiz sadece Kürt kadınları ile değil Türk, Arap, Ermeni, Alman kadınları ile de ilgilenmiş, onlarla da derin bir yoldaşlık ve sevgi bağı kurmuş bir önderliktir. Bu yönü ile de aslında ilk kez bir devrim liderinin başka halklardan kadınlarla bu denli yakın ilgilenmesi, eğitmesi ve derin bir yoldaşlık geliştirmesi durumu söz konusudur. Önderliğimiz bir kadına yaklaşıırken onu kendi halk gerçekliğinden koparmamakla birlikte kadın sorunlarının evrensel karakterine uygun olarak da bir yaklaşım göstermiştir. Bir kadının özgürleşmesini tüm kadınlığın özgürleşmesi olarak ele almıştır. Yine eğittiği kadınlar hangi bölgeden, hangi ulustan ise o kadının özgürleşmesi şahsında o halkın da özgürlüğünün geliştiğine inanmıştır. Her Türk kadının gelişmesini, özgürleşmesini, bağımsızlaşmasını aynı zamanda Türk halkının da özgürleşmesi olarak ele almıştır.

Günümüzde Kürdistan Devrimi'nin Ortadoğu'da pratikleşme düzeyi ile Önderliğimizin dünyadaki halklar ve kadınlar açısından nasıl bir öncülük hakikatine sahip olduğu giderek daha fazla ortaya çıkıyor. Önderliğimizin bu yönü artık daha fazla bilinir, tanınır oldu. Bu yönü ile Önderliğimizin özgürlüğü kadınların özgürlüğüdür. Önderliğimizin özgürleşmesi ile kadınların, halkların özgürleşmesinde çok daha büyük adımlar atılacaktır. Beş bin yıllık egemen erkekliğe karşı daha büyük mücadeleler yürütülecektir. Bu anlamı ile Önderliğimizin özgürlüğü tüm kadınların da özgürlüğü anlamına gelmektedir.

Kürt kadınlarının şahsında, özgürleşmek isteyen kadınlara savaş açıldı

2020 yılı itibarı ile küresel sistemin kadın politikalarının çok daha vahşileştiği bir dönemdeyiz. Kürdistan'da ise çok daha özel bir kadın kırım gerçeği ile karşı karşıya kaldık. Hem Kadın Özgürlük Hareketimizin öncülerine hem de büyük bir özgürlük potansiyeli haline gelmiş olan Kürt kadınlarına karşı büyük bir savaş açıldı. Kürt kadınlarının şahsında özgürleşmek isteyen kadınlara savaş açıldı. Günümüzde Kürt kadınları bilinçleri, özgürleşme düzeyleri, direnişleri ile kendilerini güçlü bir biçimde ortaya koymuşlardır. Ortadoğu'nun en geri kalmış halklarından biri olarak görülen Kürt halkının Önder Apo öncülüğünde geliştirdiği 42 yıllık bir parti mücadelesi sonunda olağanüstü bir şekilde gelişip büyüyen bir özgür kadın gerçekliği vardır. YPJ'nin DAİŞ'e karşı yürüttüğü mücadele, di-

reniş hareketimizin özgür kadın yüzünü çok güçlü biçimde dünyaya tanıttı. Bu yönü ile Kürt kadınları dünyada bir umut oldu. Kürt kadınlarının DAİŞ ve TC devleti karşısındaki duruşları, kahramanlıkları kapitalist modernite çağının, egemen erkekliğin kadınlar hakkında söylediği "yapamazlar, edemezler" yalanlarını, maskelerini düşürdü. Kadınların en zor saha olan askerlikte, gerillada bile büyük başarı kazanmaları, komutanlık yapmaları, savaşta öncü olmaları yaşamın diğer alanlarına ilişkin de erkek yalanlarını bir bir ortaya çıkardı. Dolayısıyla KJK hamlemiz egemen erkek sistemin yalanlarını ortaya çıkarmayı hedeflediği gibi bunu daha fazla görünür kılmaya ve buna karşı mücadeleyi sürdürmeye devam edecektir.

Kürt kadınlarına karşı planlı bir soykırım söz konusudur

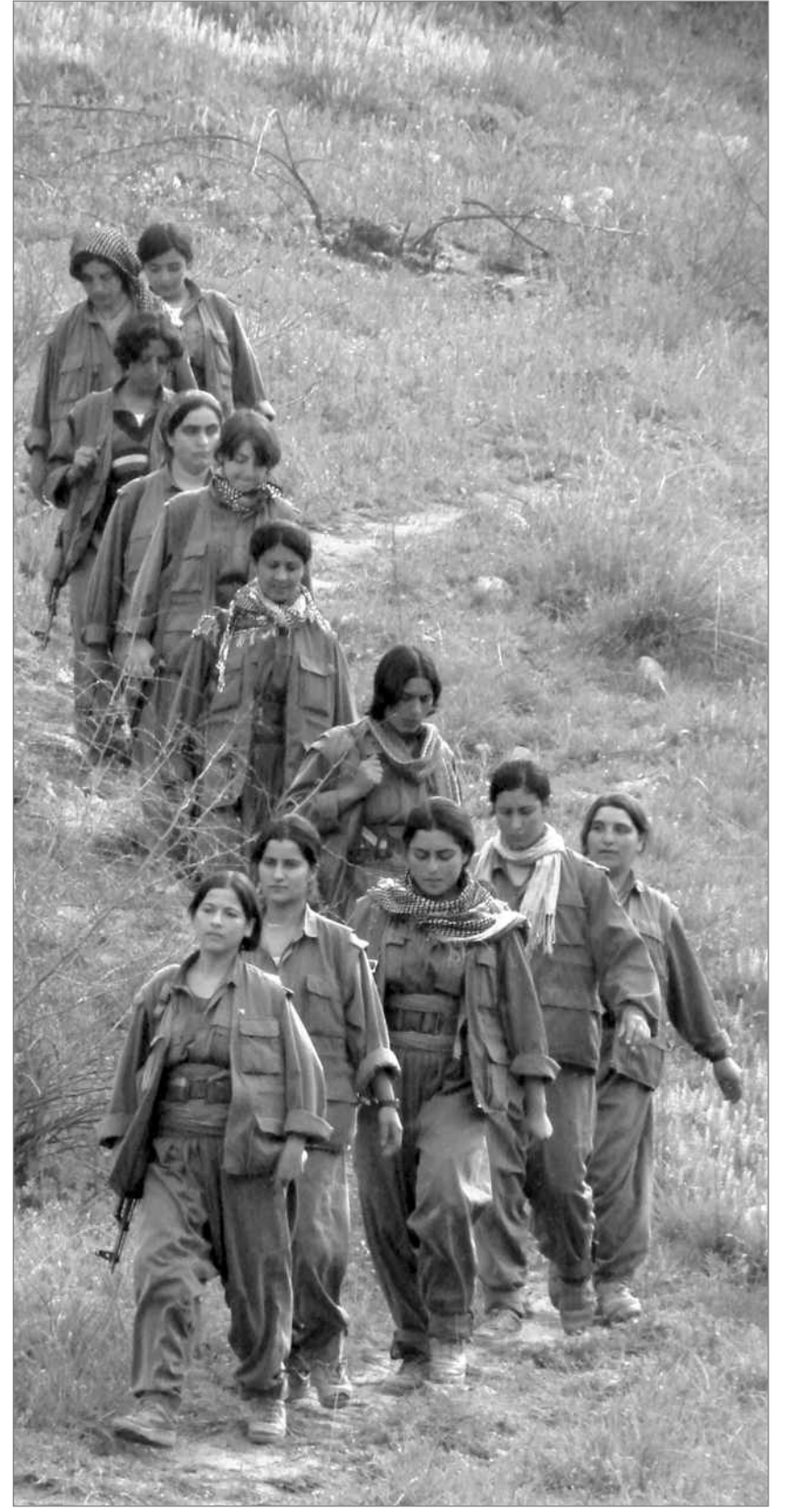
Erkek egemen zihniyetin en tecavüzücü, zorba ve çirkin yüzü Kürt kadınlarına karşı Şengal'de, Efrin'de ve yine Bakurê Kurdistan'daki uygulamalarda kendini gösteriyor. Bütün dünyada olup bitene çok kabaca bir gözle bakılsa bile kadın düşmanlığı konusunda en azgın, faşist devletin Türk devleti olduğu görülür. Elbet bunun sebepleri vardır. Kürt kadınlarının 21. yüzyılı bir kadın özgürlük yüzü yapma iddiası vardır. Aslında Şengal, Efrin saldırıları bu iddiaya karşı yapılmıştır. Kürt kadınlarına karşı planlı ve sistematik olarak geliştirilen bir soykırım gerçekliği söz konusudur. Bilindiği gibi bu saldırılar küresel hegemonik sistemden bağımsız değildir. Küresel hegemon sistemin TC devletinin uygulamaları karşısında ses çıkarması bir yana, bu politikalarda ön açıcı olduğu, teşvik ettiği anlaşılabilir bir durumdur. Ortadoğu'da bir kadın devrimi, halkların birliği, eşitliği, özgürlüğü çerçevesinde bir gelişme istenmiyor. Kargaşa içinde, halkların birbiri ile savaştığı, çözümsüz, kadının bir mülk olarak kullanılmaya devam edildiği bir sistem, emperyalizmin daha fazla işine gelmektedir. Bu nedenle de Özgürlük Hareketimizi sürekli daraltmaya, sınırlamaya çalışan bir küresel sistem ve ulus devletler gerçekliği ile karşı-

delesisi açısından büyük, yaşamsal gelişmelerdir. Dikkat edilirse, kadın haklarından bahsetmiyoruz. Kadınlar açısından yeni bir yaşamın somut uygulamaları geliştirildi.

Tam da burada Rojava, Şengal, Heftanin'deki kadın direnişlerinin arkasındaki düşünsel, ruhsal, ideolojiye, yaşam perspektifine, Önder Apo hakikatine bakmak gerekiyor. Önder Apo'nun yaratmak istediği özgür kadın ve erkekliğin anlaşılması gerekiyor. Bu ideoloji olmadan, bu özgürlük arayışı olmadan kadın direnişi de, halkımızın direnişi de gelişemezdi. Özgür kadın modelinin yaratılması ile özgür yaşamın, farklı bir yaşam modelinin, özgür ve eşit yaşamın yolları aralandı. Dolayısıyla Kürt kadınlarının yürüttüğü savaş ve direnişi sadece kaba boyutlarda değerlendirmek gerekir. Kadın direnişimizin bölgede dünyada yarattığı çok büyük gelişmeler söz konusudur. Bu anlamıyla kadın direnişlerinin özünü daha fazla anlamak, kavramak gerekir. Maalesef halen de kadın direnişlerinin insanlığın özgürleşmesindeki anlamı pek kavranamamıştır.

Kadınlar da, toplum da egemen erkek sistemin kurbanlarıdır

KJK hamlesi ile birlikte Ortadoğu ve dünya kadınları ile çok daha güçlü ortak örgütlenmeleri geliştireceğimize inanıyoruz. Kürt Kadın Hareketinin bölge ve dünyadaki kadın hareketleri ile yıllara dayanan bir ortaklaşması, ittifak ve çalışmaları söz konusudur. Kadın Hareketi olarak dünyanın her tarafındaki kadın çalışmalarına kongre ve konferanslarına üye olma durumumuz var. Bugün dünyadaki kadın hareketleri içinde en fazla tanınan, bilinen, dikkate alınan bir hareket durumundayız. Koronavirüs sürecinden kaynaklı pratik çalışmalarda aksamalar olsa bile, çeşitli biçimlerde ortaklaşmalar sürdürülmektedir. Dünyada küresel hegemonik sisteme, erkek iktidarına karşı müthiş bir öfke söz konusudur. Bugün dünyadaki sorunların temel kaynağı erkek egemen iktidarlardır. Bunca savaş, felaket, yoksulluk ve acıların tümü egemen erkek zihniyetinin ve onun uygulamalarının sonucudur. Kadınlar da, toplum da

alanamaz. Karşımızdaki küresel sistemin insanlık açısından yarattığı sorunlar çok daha farklı içerikleri de bağrında taşımaktadır. İnsanın insan üzerindeki sömürü mantığı, zihniyeti ve uygulamaları bitirilmeden, insanın yol açtığı

dınlarının direniş damarları kesilmek isteniyor ve Kürt kadınları şahsında halkımızın, halkların ve insanlığın tüm direniş ve özgürlük umutları kırılmak, teslim alınmak isteniyor.

Böylesi bir hakikatle karşı karşıyayız. "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlemiz ile birlikte egemen erkek sistemin kadınlar üzerindeki soykırım politikalarına karşı ortak bir mücadele yürüteceğiz.

Ortadoğu'da kadınlar üzerinde uygulanan devlet politikaları var. Kadına yönelik şiddet, kadınların temel yaşam haklarına dahi sahip olamaması, kadınları ekonomik, siyasi ve yaşamın her yanında erkeğe bağlayan gelenekler, yasalar var. Küçük yaşta evlilik, çok eşlilik, kadın sünneti temel sorunların başında gelenlerdir. Kadınların kaçırılması, tecavüz olayları var. Türkiye'de İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılmasına karşı verilen mücadeleler var. Yani Ortadoğu'da kadın devriminin geliştirilmesi temelinde yürüteceğimiz ortak çalışmalar olacaktır.

Dünya kadınları açısından da aynı gündemler söz konusudur. Kadına yönelik şiddet, eşitsiz yaklaşımlar, kürtaj gibi temel konular var. Dünyada kadın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi açısından çok önemli gelişmeler var. Dünyada ve Ortadoğu'da kadın örgütlerinin ortak mücadelesinin en güçlü olacağı bir dönemdeyiz.

21. yüzyılı bir kadın yüzü yapma, Önderliğimizle birlikte özgür yaşama umudu, inancı, iddia ve kararlılığıyla yürüme yaklaşımını Kürt Kadın Hareketi olarak sürdüreceğiz ve başaracağız.

"Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlemiz aynı zamanda evrensel bir içerik taşımaktadır. Bunun için bölgedeki Arap, Türk, Fars, Ermeni, Süryani, Çerkez, Rum, hangi inançtan olursa olsun kadınlarla birlikte yürüteceğimiz çalışmaları daha planlı ve örgütlü bir duruma getireceğiz. Bu anlamda ortak eğitim, eylem, örgütlülükler geliştirme planlamasındayız. Bu da KJK hamlesinin temel ayaklarından biri olacaktır.

karşıyayız. Buna karşı her alanda büyük bir direniş söz konusudur. Şengal'de, Rojava'da, Efrin'de yine günümüzde Heftanin'deki kadın direnişinde bu somut görülmektedir. Bu direnişler içerisinde Kürt kadınlarının kahramanca ve fedaiye direnişi insanlık tarihinde eş benzeri görülmemiş bir olaydır. Bu direnişlerle birlikte sadece Kürt kadınlarının değil aynı zamanda dünya kadınlarının tarihinde de çok büyük bir özgürlük dönemi açılmıştır.

Kadın Özgürlük Hareketi olarak 42 yıllık mücadele tarihimize çok büyük kazanımları sığdırdık. 2011 yılında başlayan süreçten bu yana Rojava'da, Şengal'de, Bakurê Kurdistan'da, Heftanin'de yaşanan direnişlerle birlikte her bir yılda neredeyse yüzülli sığdıran gelişmeler yaşadık. Kürdistan'da Jineoloji, kadın ordulaşması ve komutanlaşması, eşbaşkanlık sistemi, siyasette kadınların etkinliği toplumsal alanların tüm boyutlarına kadınların akın etmesi, Kadın Özgürlük Müca-

egemen erkek sistemin kurbanları durumundalar. Dolayısıyla dünyada çok ciddi bir kadın muhalefeti söz konusudur. Mevcut düzene itirazların her yanında kadınları görmek mümkündür.

"Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlemiz aynı zamanda evrensel bir içerik taşımaktadır. Bunun için bölgedeki Arap, Türk, Fars, Ermeni, Süryani, Çerkez, Rum, hangi inançtan olursa olsun kadınlarla birlikte yürüteceğimiz çalışmaları daha planlı ve örgütlü bir duruma getireceğiz. Bu anlamda ortak eğitim, eylem, örgütlülükler geliştirme planlamasındayız. Bu da KJK hamlesinin temel ayaklarından biri olacaktır.

Dünyada ve Ortadoğu'da kadın örgütlerinin ortak mücadelesinin en güçlü olacağı bir dönemdeyiz

21. yüzyılı bir kadın yüzü yapma iddiamız var. İçinde bulunduğumuz çağ salt sınıf, ulus çelişkileri ile ele

doğal felaketler, doğa kıyımları, Covid 19 türündeki hastalıklarla baş etmek imkânsızdır. Kadın özgürleşmesini başat hale getirmeden doğru ve yeterli bir özgürlük mücadelesinin her alanda geliştirilmesi mümkün değildir. Bu konuda dünya genelinde büyük bir farkındalık olduğunu söyleyebiliriz. Bu farkındalıkta Apocu Kadın Hareketimizin çok büyük bir emeği, çabası ve verdiği bedeller olmuştur. Ayrıca Kürt Özgürlük Mücadelesi de temel özgürlük ve direniş kaynağıdır. Özgür Kadın Hareketimiz halkların birlikte, özgür ve eşit yaşamasının da temel dinamiği olmakta, bu yönüyle de halkların özgürleşmesine ilham kaynağı olmakta ve özgürlük mücadelesine öncülük etmektedir. Dolayısıyla AKP-MHP faşist iktidarının özel bir şekilde Kürt kadınlarını hedeflemesinin ideolojik yanını çok iyi görmemiz gerekir. Fiziki imhalarla, soykırım politikaları, tecavüzler, işkence ve zindana atma, fuhuşa, ajanlığa bulaştırma yöntemleri ile Kürt ka-

Özgürlüğü Sağlama Zamanı Hamlesi ve görevlerimiz

Hêlîn Ümit

Hamle çerçevesinde geliştirilecek eylemler, yoğunlaşmalar ve çalışmalar somut hedeflere dönüktür. Çünkü; faşizm ve işgalcilik somuttur. Onun da bir söylemi ve eylemi vardır. Bu nedenlerle Önderlik ve PKK düşmanlarını doğru tanıyarak güçlü yanıtlar üretebilmeliyiz. Önder Apo'nun kadrosu olmak, militanı olmak demek, hep olağanüstü bir yürüyüşün içinde olmak demektir. Önder Apo'nun halkı ve yurtsever olmak da normal bir halk gibi yaşamamak demektir. Savaşan bir halk gerçekliğinin bir parçası olduğu bilinciyle çalışmak ve yaşamak demektir.

“Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı” Hamlesi Kürt halkının özgürlük mücadelesinin çok önemli bir dönüm noktasını ifade etmektedir. Aktif olarak kırk yılı aşkın bir süredir her cephede mücadele yürüten Kürt halkı bu süre içerisinde sadece kendi var oluşunu yeniden tanımlamadı, bir bütün olarak dünya halklarına da kendi varlığını tanıttı, uluslararası güçlerle çelişki ve çatışma içinde ezilen insanlığa bir umut, ses, duruş olmayı başardı.

43. yılına girecek olan PKK öncülüğündeki varlık ve özgürlük savaşı, kendisini hep hamlesel çıkışlar temelinde örgütleyerek günümüze kadar getirdi. Zaten PKK'nin kendisi, inkar ve imha ile karşı karşıya bırakılmış, bu coğrafyanın en kadim, en mazlum halkının var olma temelindeki hamlesel çıkışıdır. Önder Apo'nun önderliğinde yürütülen bu mücadelenin her günü soluk soluğa, dur durak bilmeyen, en zor ve imkansız koşullarda yürümenin adı oldu. Bu anlamda içinde bulunduğumuz ve sonuç alana kadar sürdürme kararlılığında olduğumuz bu tarihsel hamlenin 43 yıllık birikimin bir sonucu olduğunu unutmamak gerekir. Bu hamlesel çıkış içinde bulunduğumuz dönemin konjonktürel özelliklerini taşıdığı kadar tarihsel özellikler de taşımaktadır.

Tarihsel olarak Kürt sorunu, özünde Avrupa modernitesinin yaratmış olduğu bir sorundur. Günümüzde yaşadığımız sorunlar, TC devletinin faşizan saldırıları, Kürt soykırım politikası, özünü bu tarihsel gerçeklikten almaktadır. Dile getirdiğimiz bu durum mücadelemizin zorluk derecesini de ortaya koymaktadır. Dolayısıyla içerisinden geçtiğimiz konjonktürel süreç, çok riskli, ağır saldırıların, kompoların, ayak oyunlarının yoğunlaştığı bir süreçtir. Önder Apo gerek geçmişte ve gerekse de İmralı'da bu duruma sıkça dikkat çekmiştir. Bizler de kadro ve yurtseverler olarak Önderliğimizin dikkat çektiği ve uyardığı konularda duyarlı olma ve üzerimize düşeni yerine getirme zorunluluğumuz vardır. Hareketimizin başlatmış olduğu hamleyi bu bilinç ve duyarlılıkla yürütmek gerektiği de açıktır. Hamlenin tarihsel ve güncel önemi anlaşıldığı taktirde başta Avrupa sahası olmak üzere tüm mücadele sahalarının pozisyonu anlaşılır olacaktır.

Bu hamlede, başta Avrupa olmak üzere yurt dışında yaşayan halkımıza önemli sorumluluklar ve görevler düşmektedir. Her ne kadar başta Bakurê Kurdistan olmak üzere parça parça soykırımcı sömürgeciliğin pençesinde varlık ve özgürlük savaşı yürüten alanların stratejik rolünden bahsetsek de, mücadele tarihimiz boyunca Avrupa sahasının mücadelemize yaptığı öncülük değerinden, emeğinden, eylem-

liliğinden hiçbir şey kaybetmeden sürmektedir. Bu hamle döneminde de Avrupa'daki kadro ve yurtseverlerimiz büyük roller düşmektedir.

Avrupa'da yaşayan halkımız her ne kadar soykırımcı, sömürgeci, faşist güçlerle güncel olarak direk mücadele halinde olmasa da, bu güçlerin zulmünden kaçarak oralara kadar gitmişlerdir. Devletin şiddetini, işkencesini iyi bilmektedirler. Avrupa'da yaşan halkımız bir parça özgür ülkenin yaratımı için büyük bedeller ödemiştir. Dolayısıyla Hareketimizin başlatmış olduğu hamle sürecine de geçmişte geliştirdiği aynı duyarlılıkla ve bilinçle yaklaşacaktır.

Diplomasi ancak güçlü halk hareketlerine dayalı olarak gelişirse sonuç olabilir

Bir diğer husus ise; Kürdistan'da geliştirilen soykırım sisteminin sahibinin Avrupa modernitesi olması gerçekliğidir.

coğrafya, üzerinde hak iddia eden despotik iktidarlar ve yine Ortadoğu'da kar topu nar topu gibi kendisini zor aygıtlarına dayandıran devlet gerçeklikleri bunu imkansız kılmaktadır. Yine günümüzde demokrasi bayrağını kuşanan, bunu araçsallaştıran ülkelerin toplumsal gelişmelerinde bile diplomasi, tek yöntem olarak gelişme göstermemiştir. İngiltere ile İskoçların ve İrlanda halkının mücadelesi, İspanya'da Katalanların mücadelesi, Fransa'nın uluslaşma süreci ve sonrasında sömürgeleştirdiği uluslar arasındaki ilişkiler incelendiğinde ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır.

Diplomasi ancak güçlü halk hareketlerine dayalı olarak gelişirse sonuç olabilir. PKK hareketi olarak binlerce militanın kanı, milyonlarca halkımızın her düzeyde fedakarlıklarıyla açığa çıkmış olan bu ulusal demokratik gelişmemizin Avrupa modernitesine karşı savunulması kadar kabul ettirilmesi de, Avrupa'daki çalışmalarımızın temel hedefi konumundadır.

saygı duyulan, merak edilen, katılım gösterilen bir halk direnişi haline dönüştük. Her halktan dostlar edindik ve onları mücadelemizle buluşturduk. Avrupa başta olmak üzere yurtdışında her vicdanlı, toplumsal gerçekliğinden kopmamış, onurlu Kürt yurtseverliği ile özgürlük mücadelemizi dünyaya duyurabildik. PKK hareketi olarak Kürt gerçekliği ve Kürt halkının soykırımcı sömürgecilik saldırıları altındaki varlık ve özgürlük sorununun evrensel bir özellik taşıdığını biliyoruz. Bu nedenle çözümün evrensel nitelik taşıyacağını asla unutmamak gerekiyor. Önder Apo Türk iktidar elitleri için 'ne kendi başlarına savaşabilir ne de barışabilirler' tespitini sıradan bir değerlendirme olarak yapmamıştır. Bu nedenle geline aşamada Avrupa başta olmak üzere yurt dışında yürütülecek tüm çalışmaların dünyadaki en haklı, meşru mücadele olan özgürlük savaşımızın doğru ve yeterli anlatılmasına yoğunlaşılması gerekmektedir. Bu konuda önemli gelişmeler yaşanmış

eleştirebiliriz, yetersiz bulabiliriz. Fakat devlet ve iktidar despotizmine denge oluşturabilecek kadar demokratik kurumsallaşmalarını sağlamışlardır. En derin sorun, oluşan bireysel yaşam ile özgürlüğün karıştırılmasından kaynaklanmaktadır. Bununla birlikte dünya sisteminin krizi, kapitalist sistemin başta kadın sorunu olmak üzere halkların yaşadığı sorun ve çelişkilere yanıt oluşturmadığını ortaya koymaktadır. Kadınlar, siyahiler, işçiler, yoksullar, gençler başta olmak üzere özgürlük, eşitlik arayışları yoğunlaşmıştır. Yaşanan tıkanıklık alternatif bir sistem olamamasından kaynaklıdır. Uygarlığın bu yapısal krizinden sistem dışı güçler etkili olma temelinde çıkış yapabilirler. Bu anlamda içinde bulunduğumuz hamleyi Kürt sorununun çözüm modeli, anlayışı, felsefesi, yaşam tarzı itibarıyla Avrupa halklarıyla buluşturma süreci olarak da değerlendirmek önemlidir. Bugün yüzlerce Avrupalı aydın Önder Apo'nun ortaya koymuş olduğu Demokratik Toplum Paradigması'ndan etkilenmiş bulunuyor. Biraz şaşkın biraz da ne yapacaklarını bilemez haldedirler. Çünkü, başta düşünce ve felsefe alanı olmak üzere zihniyet alanında başaramadıkları sistem oluşturma ve bunu pratikleştirme ilk kez Kürt halkının evrensel karakter taşıyan özgürlük ölçülerinde dile gelmiştir. Bu gelişip, güçlendikçe 'moderniteden şerbetlenmiş' bu kesimlerin cesareti kazanacağı ve mücadelemizle daha fazla bütünleşecekleri kesindir.

Birlikte hareket etmeyi başarmak gerekiyor

Bu temelde Avrupa'da yine dünyanın çeşitli coğrafyalarına dağılmış halkımızın görev ve sorumlulukları 'Tecride, İşgale Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi çerçevesinde hem kapsamlı hem de yoğunudur. Geçmişte yürütülen çalışmaların hem nitelikli hale getirilerek sürdürülmesini hem de bunları aşan, yeni ve sonuç alacak tarzda yaratıcılık gerektirmektedir. Bir anlamda şimdiye kadar niceliksel olarak yakalanan yoğunluğun niteliksel bir dönüşüme uğraması gerekmektedir. Bunu nasıl gerçekleştireceğiz? Her şeyden önce hamle bir atılımı, ileriye doğru çıkımayı gerektirir. Atılım yapmak ve yeni bir çıkışı başarmak ise yoğunlaşma ve onun yapılma biçimi olarak tarz ile ilgili olmaktadır. Burada alışkanlıklara, öğrenilmiş tarzlara, dogmatizme dikkat etmek gerekir. Birçok mücadele sahasında olduğu gibi Avrupa ve yurt dışındaki mücadelemizde de oluşan alışkanlıklar, var olan imkanları yaratıcı değerlendirmede eksikliklere yol açmaktadır. Soykırım saldırıları altında bir halkın varlık ve özgürlük mücadelesini yürüttüğümüz için halk hareketliliğini çok daha etkili şekillerde açığa çıkarmak önemlidir. Vurgulamaya çalıştığımız gibi

Kürt halkının varlık ve özgürlük sorunu evrensel bir özellik taşıyor

TC'de somutlaşan ve güncelde AKP-MHP faşizminin ayakta tutmak için canını dişine taktığı soykırımcı sömürgeciliğin kurucusu, onaylayanı ve ayakta tutanı Avrupa modernitesidir, kapitalist sömürgeciliktir. Bu nedenle Avrupa'da Kürt sorununun özgürlük temelindeki mücadelesinin gelişmesi, düşünüldüğünden çok daha fazla sonuç yaratmaktadır. Türk dışişleri bakanının ülke gezmesi, en küçük bir kelimeye dahi gösterdiği abartılı tepkiler boşadır. İktidar ve devlet sisteminin yürütücüleri, bu sistemin bir bütün olduğunu, en küçük bir boşluğun ya da gediğin bile açtığı sonuçları çok iyi bilmektedirler. Tüm bu nedenlerden ötürü Kürt halkının kırk yılı aşkın süredir Avrupa'nın her köşesinde bıkmadan, usanmadan Kürt varlığını, onun meşru mücadelesini haykırması boş gitmemiştir. Sorunun sahiplerine çözüm dayatmasıdır, mücadelesidir. PKK hareketi olarak Kürt sorununun çözümünde gelişme yaratacak adımların sadece diplomasi ile olmadığını herkese göstermiş bulunuyoruz. Kürt gerçekliğinin bulunduğu

olsa da özgürlük savaşımızın haklılığı düzeyinde değildir. İçinde bulunduğumuz hamle süreci ile birlikte Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşı konusunda doğru bilgilenmeyen, tanımayanlar kalmamalıdır. Çünkü iktidar ve devlet odakları küresel düzeyde ortaklaşarak bu sistemi kurmuş ve koruyorlarsa biz de halklarla, kadınlar ve gençlerle evrensel demokratik mücadele birliğini kurarak sistemin çözülüşünü hızlandırabilmeliyiz.

Kapitalist sistem kadının ve halkların yaşadığı sorun ve çelişkilere yanıt alamaz

Bu konuda söylenecek bir diğer önemli konu, Avrupa'daki halkların sahip olduğu güçlü direniş geleneğidir. İktidar ve devlet geleneği ne kadar güçlü olursa olsun üzerinde yaşadığımız coğrafyalarda binlerce kadının direnişi, milyonlarca insanın devrimci özelemleri çok kanlı-acılı süreçlerle birlikte demokrasi kültürü yaratmıştır. Özgürlük düzeylerini

Avrupa ve yurt dışında birçok yerde Kürt halkı, kadınlar ve gençlik öncülüğünde yaz-kış demeden yürüyüş yapmaktadır. Bu eylemselliklerin kesinlikle etkisi vardır ve gereklidir. Ancak bunun yanında Önder Apo'nun 'yumuşak güç' dediği mücadele tarzı üzerinde daha fazla yoğunlaşmak ve eylem tarzlarının zenginleştirilmesi önemli olmaktadır. Örneğin; kadınların 2019 yılını boydan boya etkileyen Las Tesis eylemleri tüm kadınları etkiledi. Şili'de başlayan ve devlete, polise, iktidar kurumlarına 'Tecavüzcü sensin' diye haykaran kadınlar, Avrupa'da da, Ortadoğu'da da ses getirdi. Hangi ulustan olursa olsun kadınlar bu eylemsellikleri benimsedi ve güç aldı. Bunu sadece bir örnek olarak belirtiyoruz. Yine Kürt kültürü, sanatı etrafında geliştirilecek eylemsellikleri yaygın ve yoğun gerçekleştirmenin önemli olacağına inanıyoruz. Son olarak Avrupalı demokrat, aydın, ekolojist, anarşist ve feministlerle birlikte hareket etmeyi başarmak gereklidir. TC, Rojava'yı işgal ettiğinde açığa çıkan sahiplenmenin Avrupa'yı hatta ABD'yi bile sarstığını gördük. Bir kez daha başta kendi öz gücümüz olmak üzere halklara inanarak

görülmemelidir. Bunlar hamlenin parçası olarak gereklidir ve çok etkili bir şekilde de örgütlenmeleri gerekir. Fakat doğru olan bu hamleyle birlikte Uluslararası Komplo'nun çok önemli ayaklarından biri olan Avrupa'da Kürt halkına uygulanan 'yok sayma' politikalarını parçalamak olmaktadır. 9 Ekim Uluslararası Komplosu sürecinde bindiği uçağa iniş yeri bulamayan Önderlik şahsında halkımızdır. Bu uygulamayla Türk soykırım sömürgeciliğinin Kürtleri inkar ve imha siyasetine bir kez daha onay verilmiş, Kürtler halk olarak 'yok' hükmünde kabul edilmiştir. Önderliğimiz bindiği uçağın Avrupa semalarında süzülürken aklına soykırıma götürülmek için trene bindirilen Yahudilerin geldiğini boşuna söylemiştir. Önder Apo 9 Ekim'de, Avrupa'ya Kürt sorununun çözümünde siyasi bir seçenek yaratmak ve Kürt halkının statüsü için gelişme yaratma amacıyla çıkış yapmıştır. Bu nedenlerle Avrupa'da yürütülen hamle çalışmalarına asla sıradan yaklaşmamalıyız. Bunun olmaması için Uluslararası Komplo'ya duyduğumuz büyük nefret ile birlikte Kürt halkının sıfırdan başlayan mücadelesinin günümüzde geldiği düzeyi görerek, öz güc-

Bakurê Kurdistan'daki durum çok daha trajiktir. Uluslararası sistem Bakurê Kurdistan'ı Türk soykırımcı devletin saldırılarını altında bırakmayı çıkarlarına uygun görmektedir. Bu nedenle Bakurê Kurdistan'daki Kürt varlığı hakkında hiçbir söylem ve eylemi yoktur. Avrupa'daki tüm başvurular bireyseldir ve halk olarak bir kabule dayanmamaktadır. Kısacası PKK'yi terörize eden anlayışa karşı Avrupa'daki halkımız bir halk olarak varlık talebini ortaya koymada daha etkili olmalıdır.

Halklar arası ilişki ve ittifaklar geliştirilmelidir

Sonuç olarak; Avrupa ve ülke dışındaki çeşitli alanlarda Kürt toplumunun yarım asra varan mücadelesi, ülkede yürütülen yıkıcı savaşı uluslararası kamuoyuna, özellikle de halkların gündemine taşımıştır. Türk ulus devleti öncülüğünde, Ortadoğu'nun tam kalbinde Kürt halkına karşı yürütülen soykırımcı sömürgeci savaşın adı hala konulmamış olsa da Kürtler bu soykırım saldırılarına karşı direneceğini, varlık ve özgürlük için her türlü

mücadelede çıkış arayan tüm kesimleri etki altına almıştır. Bu yönlü mücadeleimiz sürdükçe bu etkinin artarak sürmesi içten bile değildir. Bununla birlikte sürekli akılda tutulması gereken boyut; söz konusu PKK olduğunda tüm kararların siyasi olduğudur. Palme cınayetine, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesinin gelişimini engellemek için PKK'ye mal edilmesi olayı, ardından terör listesine alma ve Türkiye'nin soykırım savaşının NATO tarafından desteklenmesi uluslararası sistemin çıkarları gereği yapılmaktadır. PKK'ye 'terörist' yaftalaması yapanların hakikati bilmemelerine imkan yoktur. Bunun için 'biz terörist değiliz' demenin bir anlamı da yoktur. Dikkat edilirse Önder Apo hiçbir zaman bu tür tartışmaların içine girmemiş, çoğu zaman cevap bile vermemiştir. Fakat söz konusu Kürt halkına karşı uygulanan zulüm politikaları olduğunda tüm hücrelerine kadar ayaklanmış, Kürt halkının sözcüsü olma, savunucusu olma, hakikati anlatma konusunda taviz vermemiştir. PKK'nin yürüttüğü mücadelenin anlaşılması, Kürt halkına yönelik politikaların doğru ve yeterli anlatılmasını ge-

lası Önder Apo'nun ortaya koyduğu uygarlık ve kapitalis modernite çözümlenmeleri, sistem analizi ve sonuç olarak insanlık adına ortaya koyduğu çözüm modelinin yarattığı etki de gözlemlenmektedir. Tanınsın ya da tanınmasın bir çok aydın, yazar, siyasetçi, sosyolog, antropolog, sanatçı Önder Apo'nun ortaya koyduğu paradigmadan yararlanmakta, gelişmelere demokratik modernitenin bakış açısıyla da bakmaktadır. Dünya halkları bu öncülleri şahsında kendisini tarihin sonu ve tek sistem ilan etmiş olan kapitalist sömürü sistemine karşı derin bir nefes almaktadır. Bu nedenle Rojava Devrimi'nin etkisi çok fazla oldu. Rojava'da, Kürt halkının DAİŞ faşizmine yönelik yürüttüğü mücadele, dünyanın her hangi bir yerinde süren saldırı ve savaş gerçekliği gibi karşılanmamışsa, bunun nedeni direnişe kaynaklık eden düşünce ve inanç olmuştur. Yine dünya halklarının, her şeyden daha fazla ihtiyaç duyduğu Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü devrim gerçekliği yani alternatif sistem olma iddiası olmuştur.

Bunun için hamle çerçevesinde sistem karşıtı güçlerle ilişkilerimizi daha güçlü geliştirmek ve çalışmalarımızda bu güçlerin programlarına da yer vermek gerekir. Önderliğimiz savunmalarda, 'Devrim, bir ittifaklar sorunudur' demmiştir. Devlet ve iktidar odaklı güçlerle ilişki ve ittifaklarımızın olmayacağını, olsa olsa birbirinden yararlanmaya dayalı geçici ilişkiler olacağını bilerek gerçek ittifak güçlerimizle buluşmayı başarmalıyız. Bu konuda dikkatli olunması gereken bazı yanlış anlayışlara izin vermemeliyiz. Bunlardan ilki her şeyi Kürt sorununun siyasi çözümü sonrasına bırakan anlayış olmaktadır. Bu anlayışın ortaya çıkan imkanları değerlendirmemeye hatta heba etmeye yol açtığını söyleyebiliriz. Oysa mücadeleimiz ne kadar saldırı altında olursa olsun açığa çıkardığı çok çeşitli mücadele araçları her zaman vardır.

Düşmanın özgürlük ve varlık mücadelemizi tecrit ederek bizi yalnızlaştırma politikası sonuç vermemiştir. Tersine Kürt halkının PKK öncülüğünde yürüttüğü Devrimci Halk Savaşı'nın haklılığını ve gerekliliğini daha fazla gözler önüne sermiştir. Bu yürütülen mücadelenin bir sonucudur. Bunun için örgütlü yapılarımızın ve dostlarımızın yapılacak hiçbir çalışmayı sonraya bırakan yaklaşımda olmaması gerekir. İnşa çalışmaları ertelenemeyecek kadar hayati görülmek durumundadır. Halkların birlikte yürüttüğü demokrasi ve özgürlük mücadeleleri ise insanlık açısından zaman kaybedilmemesi gereken en değerli çalışma olmaktadır.

Diğer bir anlayış ise Demokratik Modernitenin kendisini sistemleştirmesini gelecekte gerçekleşecek bir ütopya olarak görme yanlışlığıdır. Oysa Demokratik Modernite özgürlük zamanının gerçekleşmesi demektir. Zamana özgürlük değerini biçmek demek, insanlığın layık olduğu yaşamın inşası anlamına gelir.

Sonuç olarak; Kürt halkının öncülüğünde tüm insanlık ailesine yeni bir yaşam iddiası sunulmuştur. Nasıl ki Yahudiler özgür olmadan insanlık, insanlık özgür olmadan da Yahudiler tehdit sarmalından kurtulamazsa, Kürt halkının özgürlüğü açısından da benzer bir diyalektik geçerlidir. Bunu tüm ezilen insanlık ailesinin fertleri için belirtmek yanlış değildir. Bu anlamda tüm dünya halkları birbirinin özgürlüğüne, demokratik değerlerine, dayanışmaya ihtiyaç duymaktadır. Bu çerçevede dünya enter-nasyonalist çalışmalarının geliştirilmesine büyük önem vermek gerekmektedir.

Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi çerçevesinde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüne kilitlenerek gelişme gösteren mücadelemizin İngiltere'de işçi sendikalarında olduğu gibi Avrupa'da toplumsal tabanı olan sivil toplum kuruluşları, insan hakları merkezleri, demokratik temelde çalışma yürüten dernekler, ekolojist ve anarşistler ve yine kadın örgütleri ile de buluşması imkan dahilindedir. Geniş bir çerçevede baktığımızda görüyoruz ki hiçbir zaman olmadığı kadar mücadelemiz sesini duyurmayı başarmış ve haklılığını ortaya koymuştur.

hamleyi büyütmek ve sonuç alır düzeye getirmenin hem mümkün hem de görev olduğunu belirtmek mümkündür.

Önder Apo'nun kadrosu olmak demek, hep olağanüstü bir yürüyüşün içinde olmak demektir

12 Eylül askeri cuntasının ilan edildiği tarihi bir günde KCK'nin ilan ettiği tarihi hamlemiz; insanlığın başına bela olan AKP-MHP faşist rejimini yıkmaya, bu rejimin İttihat ve Terakki zihniyeti ile şekillenmiş Türk-İslam işgalciliğini sonlandırmaya ve halk demokrasisinin bir seçenek olarak açığa çıkması için Önder Apo'nun özgürlüğünü hedeflemektedir. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü aynı zamanda Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşının zaferi anlamına da gelecektir. Bu nedenle hamlenin başladığı günden itibaren gerek Avrupa ve çeşitli yurtdışı sahalılarında gerekse de Kürdistan'da Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü merkezine alan eylemlerin yapılması hedeflenmelidir.

Hamle çerçevesinde geliştirilecek eylemler, yoğunlaşmalar ve çalışmalar somut hedeflere dönüktür. Çünkü; faşizm ve işgalcilik somuttur. Onun da bir söylemi ve eylemi vardır. Kendisini oluşturduğu kurumlar vardır. Bunları etkisiz hale getirmeden, boş çıkarmadan, bu kurumların pratikleştirdiği politikalarını engellemeden Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için çalışmak sadece bir iyi niyet çabası olarak etki yaratabilir. Bu nedenlerle Önderlik ve PKK düşmanlarını doğru tanıyarak güçlü yanıtlar üretebilmeliyiz. Önder Apo'nun kadrosu olmak, militanı olmak demek, hep olağanüstü bir yürüyüşün içinde olmak demektir. Önder Apo'nun halkı ve yurt-severi olmak da normal bir halk gibi yaşamamak demektir. Savaşın bir halkı gerçekliğinin bir parçası olduğu bilinciyle çalışmak ve yaşamak demektir.

O yüzden özgürlük hamlemiz sadece bir yürüyüş, eylemsellik hamlesi olarak

müze güvenerek çok yönlü gelişme yaratmayı hedefleyebilmeliyiz. Bunun için Kürtler olarak daha çok örgütlenmeli, bulunduğumuz alanda herkesi mücadeleye katılır ve sahip çıkar hale getirebilmeliyiz. Bununla da sınırlı kalmamalı, diğer halklardan insanlarla birlikte mücadele ağlarını örebilmeliyiz. Zaten güçlenmek ve etkili olmak isteyen herkes yönünü örgütlenmeye çevirecek, bir iken bin olmaya, milyonlara ulaşmaya çalışacaktır. Bu, halkların demokratik mücadele geleneğinde hep böyle olmuştur. Kürt halkı bu günlere örgütlenme gücüyle geldiğinin bilincinde olarak meclis ve komün örgütlenmeleri başta olmak üzere tüm örgütsel yapılarını bu şekilde güçlendirecek ve büyütecektir.

Avrupa'daki halkımız bir halk olarak varlık talebini ortaya koymada daha etkili olmalıdır

Kürtler ve Kürdistan üzerindeki soykırımcı sömürgeciliği yürüten TC devletin uluslararası alanda en temel argümanı olan Kürt halkını inkar politikası çökmüştür. Fakat Kürt halkının statüsü, TC faşizmini umutlandırmaktadır. Faşist, soykırımcı, sömürgeci TC devleti de buna dayalı olarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini terörize etmektedir. Kürt varlığının uluslararası alanda tanınması demek, Kürt halkının soykırımcı, sömürgeci TC devletine karşı yürütülen mücadelesinin, direnişinin kabul edilmesi demektir. Dikkat edilirse sırf bu yüzden Türk soykırımcı sömürgeciliği Rojava'yı Kürt kabul etmemekte, tüm dünyanın gözünün içine baka baka bu bölgenin Arap bölgesi olduğunu kullandığı yer isimleri ve demografi haritalarıyla ispatlamaya çalışmakta, özsavunma gücünü saldırgan pozisyonunda göstermeye çalışmaktadır. İşgal ettiği yerlere Arapları yerleştirmekte, böylelikle hem Kürtlere karşı savaş ve insanlık suçu işleyerek soykırım uygulamakta hem de halkları birbirine kırdırtmayı amaçlamaktadır.

bedeli ortaya koyacağını göstermiştir. Bunun en önemli sonucunun, soykırımcı sömürgeciliğin teşhiri olduğunu biliyoruz. Günümüzde Avrupa başta olmak üzere Ekvator'dan Amerika kıtasına, Asya'ya kadar bilmeyen kalmamıştır. 2015 yılına kadar örtülü savaş halinde yürüten Kürt soykırım politikası, Önder Apo başta olmak üzere kahraman şehitlerimiz, fedai çizgide mücadele eden gerillamız ve her alanı özsavunma savaşına çeviren fedakar halkımız sayesinde açığa çıkarılmış, teşhir edilmiştir. Acısı ne kadar çok olsa da ulaştığımız bu düzey; Mazlum ve Ferhatların 12 Eylül faşizminin Kürt halkına, onun varlık talebine, özgürlük çıkışına dayatmış olduğu işkence sistemi için, "Bu insan çılgınlıklarını dünyaya duyurmalısınız" vasiyetinin ulaştığı düzey oluyor.

Kürt halkına karşı uygulanan örtülü soykırım savaşının, AKP-MHP faşist iktidarı döneminde tüm maskeleri indirilmiş ve köşeye sıkışmıştır. Fakat bu düzeyi asla yeterli görmemek gerekmektedir. Halkımıza dayatılan trajedilerin çok cüzi bir kısmının yansıdığını biliyoruz. Tarifi çok zor olan çok değerli emekler sayesinde ulaşılmış olduğumuz fırsatları en etkili bir şekilde değerlendirerek Kürt halkının düşmanlarına çalışacakları bir kapı bırakmamak için halklar arası ilişki ve ittifakları geliştirmeli, diplomasi çalışmalarımızı ise bunun üzerinde kurabilmeliyiz.

Kürt halkı PKK'de varlık ve özgürlük bulmuştur

Kürt halkı üzerinde uygulanan soykırımcı sömürgeciliğin teşhiri ve mücadelemizin ulaşılmış olduğu evrensel düzey, kadınlardan başlayarak halkların Önderlik ve PKK'yi değerlendirme ölçülerini değiştirmiştir. Kürt halkının demokratik uluslaşma sürecinin başat aktörü olan PKK'ye yönelik saldırılar sonuç almadığı gibi Önder Apo şahsında ulaşılan çözüm düzeyi, toplumsal

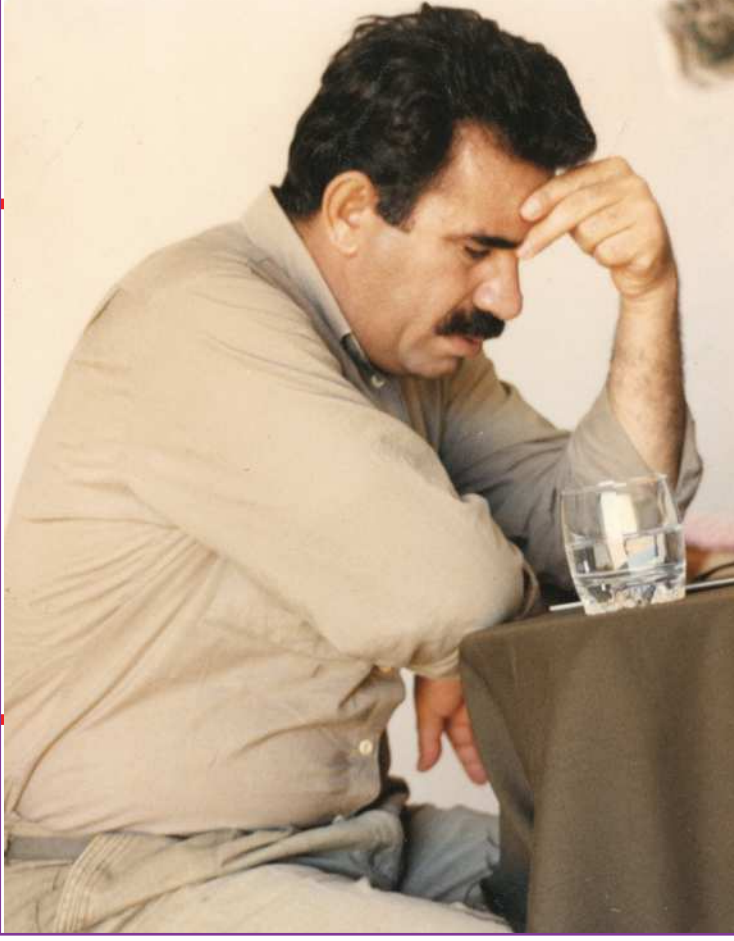
rektirir; Kürt halkının bir ulus olarak kabul edilmesini gerektirir. Dikkat edelim, Türk devlet bürokratlarının, AKP faşizminin diplomatlarının en fazla üzerinde durduğu konu, PKK ile Kürt halkının mücadelesinin birbirinden ayrılmasıdır. Bu şekilde Kürt halkına değil PKK'ye karşı olduklarını söyleyerek aslında Kürt halkını, varlık ve özgürlük savaşından ayırarak bir kitleye, yığına, bilinçsiz, talepsiz, mücadelesiz bir nesne olarak göstermek istiyorlar. Kürt halkı PKK'de varlık ve özgürlük bulmuştur. PKK tasfiye edildikten sonra Kürt varlığını bastırmak, parçalara ayırarak üzerinde her türlü politikayı geliştirmek mümkün hale gelecektir. Bunu bildikleri için bu koldan taviz vermemekte, tüm devletleri tavır almaya zorlamaktadırlar. Bu anlamda PKK'yi daha güçlü anlatmak gerektiğini, hamle çerçevesinde örgütlenme ve eylem faaliyeti yürütürken buna uygun sloganların ve sembollerin seçilmesi gerektiğini belirtebiliriz. Daha önemlisi ise başta demokratik çevreler olmak üzere aydın kesimlerle yürüttüğümüz tartışma programlarına bu hakikati yedirebilmeliyiz.

Demokratik Modernite özgürlük zamanının gerçekleşmesi demektir

'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi çerçevesinde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüne kilitlenerek gelişme gösteren mücadelemizin İngiltere'de işçi sendikalarında olduğu gibi Avrupa'da toplumsal tabanı olan sivil toplum kuruluşları, insan hakları merkezleri, demokratik temelde çalışma yürüten dernekler, ekolojist ve anarşistler ve yine kadın örgütleri ile de buluşması imkan dahilindedir. Geniş bir çerçevede baktığımızda görüyoruz ki hiçbir zaman olmadığı kadar mücadelemiz sesini duyurmayı başarmış ve haklılığını ortaya koymuştur. Bundan daha da faz-

Rêber Apo'nun 10 Ocak 1994 tarihli çözümlemesinden derlenmiştir

Sorununuz bizi okumamak değil, bizi anlamamak, kavramamak ve uygulamamaktır

Kendinize biraz saygınız varsa,
mutlaka anlamalısınız ve sapmadan
yaşamalısınız. Aslında başka mümkünü
yok, böyle yaşamalısınız.

Başka türlü ne düşman aman tanır
ne de biz ciddiye alabiliriz. Yanılmayın.

Anladık, çok kötü büyütüldünüz,
çok yanlışlıklarla örülü bir yaşamınız
var ama artık aşalım. Başka türlü
size yanıt olamayız, sizi taşıyamayız.

Çare olamazsak çürürüz, kokuşuruz,
yani konulacak bir mezarımız
bile olmaz. Yaşam büyük
sorumluluk olduğu için çok büyük
ciddiyet gerektiriyor.

Yetersiz söz ve eylem düşmana hizmettir

Tabii PKK'nin dile getirmek istediği gerçekleri herkes layıkıyla özümseyeydi, çok akıllı eylem adamları olmanız zor olmayacaktı. Siz temel hatayı; PKK'yi tarihi anlam, önemi ve de zorunluluğu biçiminde anlamak yerine, parti adına her şeyi kendine yakıştırmakla yaşanacağını, bize çok kötü yutturulmuş alışkanlık ve yetersizliklerle yürünebileceğini sanmakla yaptınız. İşte parti içinde sosyal-siyasal mücadele dediğimiz olay budur. Düşmanın dayattığı özelliklerle mücadelede saf bağlamak çokça ve yaygınca görüldüğü gibi ya gaflice imhalar ya da haince sonuçlara yol açıyor; bu arada çok ucuzca ölümlere götürüyor. Düşmanın direkt-dolaylı etkileri olmazsa, bu, böyle olur mu, gelişir mi? Bu anlamda kendinizi anlamaya çalışın diyoruz. Düşmanı mı konuşturuyoruz, kendi özgür yaşam gerçeğimizi mi? Kendi parti programımızı mı yaşıyoruz, yoksa ne idüğü belirsiz dayatılan özellikleri mi yaşıyoruz? Biraz derinlikli düşünmeniz gerekecek. Düşmanla ayırım çizgilerimizi çezeceğiz. Eylemimizin ne kadar halkın eylemi, ne kadar işbirlikçilerin ve düşmanın eylemi olduğunu ayırt edeceğiz. Bunun için gerekirse çok konuşacağız, gerekirse çok eylem yapacağız. Böylelikle bir devrimci, bir eylem adamı, bir iyilik adamı için çok gerekli olan doğru yolun yolcusu, eylemcisi olmayı başarınız. Şimdi benim sözüm ve eylemimin niçin düşmana bir hizmeti olsun, niçin düşman benden yararlansın, bir yetersizliği, bir yanlışlığı niye kötü kullansın, niye bana karşı kullansın? Ben o zaman kendimle uğraşır ve kendimi hizaya getiririm. Kendisini düşmana karşı ayarlamayan bir adam bir halkı nasıl düşmana karşı ayağa kaldırabilir? Şimdi bizim bazı arkadaşlar bir demagoji geliştirmiş; her türlü lafazanlık, her türlü davranış bozukluğu, her türlü eylem, örgüt ve çaba yetersizliği içinde dolanıp duruyorlar. Ağzına biraz sözcük yerleştirildi, şimdi eveleyip geveliyor. Biz buna fazla tahammül edemeyiz çünkü, kendimize zarar veriyoruz. Söz ve eylemi bu kadar çarpık ve yetersiz olan kişi, düşmana hizmettedir.

Evet bunu çok iyi bileceğiz. Verilen söze layık olmanın biricik yolu şudur: Söz, eylem ve yaşamın düşmana darbe olması. Eylem adamı dediğin, 'Konuşacağım her söz düşman için bir darbedir, bir eylemdir, bir yerinden vurmaktır; diğer bütün hareketlerim öyledir; ve özellikle yetkim-sorumluluğum varsa, bir komutansam, bir öndersem sen gör düşmana günleri nasıl zehir edeceğimi veya hakkıma-hukukuma nasıl sahip çıkacağımı; bunun için savaşıyor ve örgütleniyorum, bunun için eğitim veriyorum' diyen kişidir. Doğru tarz böyle olur.

Kendinizden ne anladınız? Siz şimdi bunu cehalete yorumlayamazsınız ki? Biz size anlatıyoruz. Hep, 'Cahil kaldım, dar kaldım ve tılandım' demek ayıp değil mi? Bu laflarla kendinizi aldatmanız ayıp değil mi? Bu yaşa gelmişsin, daha doğru dürüst kavrayamazsan, ben nasıl seni akıllı adam yerine koyarım? Saygıdeğer bir tavrın olmazsa, ben sana nasıl değer biçerim? Zamanınız vardı, öyle fazla yorulmuş, yıpranmış da değilsiniz. Öyleyse kendinizi hizaya getirin.

Şuna yanıyorum: Söz vererek ülkeye gittiler ama halkın da başına bela oldular, kendilerini de mahvettiler, ayrıca birçok değerimizi de gömdüler. Yüzde yetmiş beşi belki öyledir, bizden görev-yetki alanların yaptığı budur. Ben de söz verdim, neden ben sözüme karşı tutarlıyım? Mademki kendini bile koruyamıyorsan, kendini mantık ölçülerıyla yaşıtmı-

Arabistan'da İslamiyet ilk çıktığında, oldukça da çığırından çıkan, karanlıklara gömülen ve cehaleti iliklerine kadar yaşayan çöl Araplarına, o zamanki bütün böyle insanlara, Kur'an, "Oku" adıyla indirilmiştir. Diğer bir deyişle Kur'an, "Oku" kelimesiyle başlar. Şimdi bizdeki durum buna benziyor. Biz "Anla" diyoruz. Biraz okuyorsunuz ama anlama yeteneği çok zayıf. Anlamak derken de; işin esasını, özünü anlayın. Hiç olmazsa bunu kutsal amaçlar doğrultusunda bir yaşama, bir inanca ve bir çabaya dönüştürün.

Günlük raporlara baktığımızda, mücadele gerçeğimizde, delillerin bile içine giremeyeceği saptırmalar var. Bunun en temel nedeni kendini doğru dürüst terbiye bile edememektir. Hatalarınızı, çektiklerinizi ve yaşama kıymanızı hiçbir ulusunkıyla kıyaslayamazsınız.

Çok kof bir gurur, kupkuru bir inat, hiçbir şey bilmediği halde bildiğinde bile bile ısrar, imha olacağını bildiği halde bile bile bu yanlış adımda diretme, basit bir tutku uğruna en yüce değerlere ters düşme durumu aslında ne köylülük ne de küçük-burjuvalıkla izah edilebilir. Düşkünlükte sınır tanımama, kendini yitiriste her türlü kuralıza girmeye, her türlü kaybetmeye doğru götüren yaşama takılıp gitme, hazırlanmayı aklına getirmeme, muazzam yanlışlarla yürüme, bunun dayandığı her türlü kaybedilmiş kişilik özelliklerinin farkına varmayan bir gafil yaşama durumu söz konusudur.

Bile bile bu kadar talimat-perspektif niye özümsemiyor, neden layıkıyla bağlı kalınmıyor? Ne derdiniz var? Çok zengin misiniz, çok akıllı mısınız? Değil. Peki halen kendini bir çocuktan daha şımarıkça ateşe atmaktan tutalım işleri bozmaya kadarki tutum nedir? Bu, neyle izah edilecek? İyi ki benim fırsatım var, kendimi biraz böyle gözden geçiriyorum. Bu temelde biraz sözünüzü kesmeye, bu korkunç gaffetin veya gidişatın önünü almaya çalışıyorum. Aksi halde bırakalım ulusal kurtuluşu veya devrimi, bakıyorum bu halinizle bir şey kurtaramazsınız. Kendi gücünü bu kadar anlamayan, kendi gerçeğini bu kadar farketmeyen kişi neyi yaşayabilir? Gözünüzün önünde o kadar hatalar işlenirken, o kadar yapabileceğiniz işler varken, 'Ben insanım,

bazı insani yeteneklerim var, harekete geçirmeliyim' diyen bir tekniğiniz çıktı mı? Çok kaba çaba, çok kendini beğenmişlik dışında bunları söylüyorum. Bir işe düzen vermeyi, bir işin gidişatını belirlemeyi ve bunun sağlıklı gelişmesine göz-kulak olmayı acaba kaç kişi aklına getirdi? Düşünüyorum, bu kişiler başıma niye bela? Soruyorum, neden böylesiniz? Ne yapmak istiyorsunuz? Anladık, terbiye görmediniz; anladık saptırıldınız; anladık, bilmem ne hale getirildiniz. Ama biz de insanız, öğrenmeye çalışıyoruz. Niye bu kadar öğrenmeye ve anlamaya karşı tepkili olacağız?

İç düşmanlık özelliklerini konuşturmayacağız

Doğru bir şeyi kavramak kötü mü? Yaşam için güç-kuvvet sahibi olmak kötü mü? Çalışmalarımıza bakın; kimler kimleri nasıl daraltıyor ve kimler kimi adeta yaşamdan nasıl çekip koparıyor? Bu, düşmanın yaptığı iş değil midir? Ülkeyi yaşanamaz hale getiren, toplumu darmadağın eden ve herkesi böyle birbirine karşı kışkırtan, bölüp yöneten düşman değil midir? Biz bunları nasıl yutacağız? Tamam alçakgönüllüüz, tamam sosyalist yöntemi uyguluyoruz fakat düşmanı bu kadar konuşturmak da ne kurnazlıktır ne de bizim aptallığımıza veya şöyle böyle yaklaşımlarımıza yorumlanabilir. Sizi anladık; bu dünyada kendinizi her şeye layık görüyorsunuz veya her türlü yola düşürüyorsunuz. Fakat biz buna karşı parti adına bir adım attığımızda, bir şeyler kavrayacağınız. Bu gevezelik, bu sağırılık, bu dilsizlik, bazen öyle, bazen böyle olmak nedir? Hala doğru dürüst bir toplantı yaptırıyoruz, doğru dürüst bir tartışmayı geliştiremiyoruz. Hepsini neredeyse birbirinin gözünü çıkarma ve yer kapma savaşımındadır. Başkaları için vezirlikten tutalım hamallığa kadar her işin en iyisini yapabiliyoruz veya içimizdeki hainler, gaffiller bunu yapabiliyor. Kendi işlerimize gelince hiç yakışmayan bir tarzda tekme atıyoruz.

Şu anda ben büyük bir kısmında bunu görüyorum. Doğru yol, doğru iş diyorum, o, aynen böyle bir tekme, hem de inanılmaz bir uyuzlukla atıyor. Tabii buna karşı çatlar in-

san. Biraz sabır ve direnç gücümüz olmazsa, Önderlik olayında her şey allak bulak olur. Bu kadar yılların kadrosu olacaksınız ama bir işe saygıdeğer bir yaklaşım göstermeyeceksin! Üstelik bütün bu haltlar şimdi bizim adımıza karıştırılıyor. Kendi başarılarına yapsalar, neyse. Yetkiyi, imkan ve fırsatı bizden alarak, hatta kendilerini bize bağlayarak yapıyorlar bunu. Mecburen sorumluluk duyacağız.

Yıllardır ben en gelişkin PKK'lilere sağlıklı bir toplantı yaptırmadım. Biz bir merkez oluşturalım dedik. Ama orada da en söylenmesi gereken sözleri söylemezler. Rolü, yetkisi nedir, bazı hususlar mutlaka nasıl açılmalıdır konusunda ağızlarını tutarlar. Ama en olmadık yerde, gerekmediği ve kurallara da uygun olmadığı halde bir bakarsın her şeyi konuştururlar. En temel ilkeleri ağza almazken, diğer taraftan en tartışılmaması gereken hususları dile getirmekten tutalım en gayri ciddi konulara kadar seviyesizce bir alışkanlık tarzını ise konuştururlar. En layık olunmayan yerde en layık olmayan kişiliklerle her türlü yaşamı götürebilirler. Ama en yüce kişiliklerle çok tarihi diyebileceğimiz bir ihtiyaç için, 'Bir şeyler yap, yürüt, bir araya getir' dediğimizde gözlerini kapatıyorlar.

Mesela ben, yüzde bir şey yaptırılabilircek bir kişiyi bile değerlendiriyorsam, sen en iyi mücadele arkadaşlarını değerlendiremezsen, senin sosyal-siyasal mücadelen nereden kalır? Tarihte bir şey daha söylenir: Hz. Musa'nın meselesi vardır; Beni-İsrail, yani bugünkü Yahudi toplumunun en eski hali söz konusu olduğunda, bunlar da oldukça 'lanetlidir' deniliyor. Artık neye benziyorlar, bize benzerlikleri var mı, bilemiyorum ama 'lanetli' deniliyor. Veya Hz. Musa bir türlü bunlarla başedemiyor. O zaman haklarında alınan kararlar var; buna göre dünyanın dört bir tarafına dağılıyorlar. Buna 'Yahudi diasporası-dağıtılması' denilir. Aslında hayli çarpıcı! Büyük ihtimalle uygarlaşma sürecine girecekler fakat çeşitli nedenlerle bu sağlamıyor. İmparatorluklarla anlaşmazlıkları da oluyor. Sonuçta, 2.500 yıldır dünyanın her tarafını bir Yahudi sorunu dolduruyor. Yahudilik şimdi, dünyayı yöneten bir akıl gücü, bir ekonomik güç, bir siyasal güç, bir bilimsel güç.

yorsan, o zaman ne diye kendini de, bizi de aldatıyorsun? Ama bütün bunların hepsi sevdalı bir yaşam serserisi. Nasıl yaşayacağını bilmiyor. Gözü bir paraya, bir yiyeceğe, bir içeceğe takılıyor veya yaramazlığı sonuna kadar reva görüyor. Canı uyku istiyor, uykuya yatıyor, hiç uyanmıyor. Şimdi büyük bir kısmı böyle; gözü rahatta, gözü düşkünlükte, gözü yaramazlıkta, gözü sahtelikte. Hatta habire de bizi aldatıyor. Zorlu olana göz dikmiyor, mutlaka bir imkanı-fırsatı değerlendiriyor veya hazırlamıyor, hatta çok sınırlı olandan başlayıp geliştirmeyi hiç aklına bile getirmiyor. Ve böylece karşımıza da çıkıp yalan söylüyorlar. Yani tüm bunlar adeta bize bir hastalık gibi, bir mikrop gibi etkide bulunuyor.

Tabii uyarıyorum, böyle yapmayın, belaysanız gidin belanızı başka yerde arayın diyorum. Yetki ve görevlerle bu kadar oynamak, hiçbirimize yarar sağlamıyor. Ben zorla sana gel eyleme katil demedim. İlle beni kullanmak istiyorsan, ben de devrimin kendini savunacağını hatırlatıyorum. O zaman da, 'Kendimi yere atarım, şöyle engel yaptırırım, zarar veririm' dersen, bu, bir iç tehdit, bir iç engel durumunu oluşturur. Yani o belalılar gibi güya bizden taviz koparacak!

Ben de sizin gibi kendimi aldatamam ya!

Hayret! Biz alınımı biraz dik tutmak için buraya mücadeleye geldik, onlar habire eski alışkanlıklarını, utanmazlık-

böylece ıslah etmek anlamında söylüyorum. Ülkeye ve halka yüzümü çevirdiğimde halen de böyle yürüyorum. Siz, halkın içinde yaşarken, ülkeye yerleşirken, neden öfkeniz azaldı veya öfkenizi niye doğru yönlendirmediniz? Neden büyük bir inatla bu utanmaz durumlara son vermenin büyük çabasına girişmediniz? Ben ruhunuzun ne olduğunu anlamak istiyorum. Halkın içindesiniz, ülkenin şu parçasındasınız. Bizim burarlarda bile içimiz içimize sığmıyor, kafamızda, ruhumuzda her gün vurduğumuzu vuruyoruz, yaşattığımızı yaşatmaya çalışıyoruz. Senin derdin büyük, senin neyle karşı karşıya olduğun belli. Ben buna dayanarak söylüyorum: Neden siz o zaman akıllı olmadınız ve halen yapımızın büyük bir kesimi niye yaramazlık ölçülerinde hareket ediyor? Bir başına bırakıldığında düşmanın her türlü imhasına açık bir durumu niye yaşıyorlar?

İşte politika dediğimiz olay, buna çare bulma sanatı oluyor. Politikanın ABC'si, bunu hiçbir gerekçeyle yaşamamak, kabul edilemez bu duruma çare olmaktır. Neden çok engin, çok derin yürüyen bir kişilik gelişmiyor? Bu durumları görememekten, bunun politikasına ulaşamamaktan dolayıdır. Böyle oldunuz mu iyi asker olamazsınız, hele iyi komutan hiç olamazsınız. Sırf bu durumlara bir çare olmak için ben gerçekten nasıl yaşadığımı iyi biliyorum. Sizlere çok gerekli olan hususları zamanında yetiştirmek için bu büyük tempoya kendimi nasıl mecbur ettiğimi iyi

çunuz, yetmezliğiniz olarak ortaya çıktı. Çünkü ben, ilk andan günümüze kadar işin gerekleri üzerinde büyük bir ciddiyetle durduğum gibi her an ne yapılması gerektiği sorusuna aklım yettiğinde, çabam elverdiğince karşılık verdim. Bunu yanımdakilere de bin defa tekrarladım. Aydınlatma görevimi, uyarma görevimi ve imkanlar oranında destekleme görevimi kesinlikle bir saniye bile erteledim. Bir yoldaşlıkta ne bir tere onu fazlasıyla vermeye çalıştım.

Bütün bunlar sizin de bu yolun sağlam bir yolcusu olmanız içindi. Yani 'inşallah'la, 'maşallah'la olmaz ama belki bu sefer doğru anlarsınız. Ben hiçbir zaman hiçbir adımmda ve hatta ilk grubumuzun oluşumunda, ardı sıra yetmezliklerin bu kadar çıkabileceğini düşünmemiştim. Halen de attığım her adımmda; yoldaşlar en iyisini düşünür, yapar ve buna göre yollar derim. Bu anlayışı kesin benimsemelisiniz çünkü, sahtelik yaramaz, büyütmez ve herhangi bir yere de götürmez. Alışkanlıklarınızın hepsi düşmandan kalmadır, hepsi köhnemiş, içinde hiçbir şey, özellikle güç geliştirmeyen, doğruluk ve güzellik sağlamayan çirkinliklerle, yanlışlarla doludur; atın bunları gitsin.

Tüketici kadro tipi diyoruz; tüketici kadro tipi nedir? Yoldaşını öldürüyor, tüketiyor, iflasa götürüyor. Hiç böyle kadro-komutan olur mu? Gözümüzün içine baka baka, bunlar yanımızda oluyor. Sizin ciddiyetiniz, eleştiri gücünüz, uyarı gücünüz, ilkelere-kurallara bağlı olma gücünüz nerede kaldı? En önemlisi

bir kısmı böyle. Birkaç yüzyıldır emperyalizmden öğreniyorlar, en sağlam müttefik olmakla övünüyorlar. Yani sırf kendilerini yaşatmak için, kendi egemenlik tarihlerini bin yıldır böyle yazdırıyorlar. Sen yüzde yüz haklısın, sen yaşama mutlak muhtaçsın, öyleyse sen de bir şeyden öğren! "Hamal geldik, hamal gideriz; ancak bize binerler, sağımıza, solumuza sürekli vurur götürürler" diyen yaşamı ben ne yapacağım! Allahın zavallısı, sefilisi, çaresizi! Siz bu yaşamı ne yapacaksınız?

Anlamamak ve çaresizlik bir kader değildir

İşte bu patlamalı, öfkeli, her türlü yalan-yanışa açık kişilikleriniz kendini böyle hissettiriyor. Bol bol da ağlamak ve yalvarmak! Düşünün, bir jandarmaya, bir polise, bir ağaya ne kadar yalvarılır! İnsana yakışan bu mudur? Hepsisi işsiz güçsüz; bir çare bulunamayacak mı? Bizim karşı-gerçeklerimiz, bütün bunlara

Önünüze çıkacak hiçbir engeli normal kabul etmeyin.

Bunun için gerekli olan her çabayı asla eksik etmeyin.

Zaferin planlamasını en küçük bir işten en büyük savaşa kadar kendinizde yaratın.

Gerekirse gece-gündüz düşünün, gerekirse müthiş çabayla karşılayın. Ve zaferi böyle esas alan kişi yıkılmaz, onun önünde durulmaz. Sağa sola

saptırılmaz bir yürüyüşün sahibi olun. 'Sözüm, eylemim budur' derken, herkes sizi ciddiye alsın.

Etrafınız bununla aydınlansın, bununla katılsın. Bununla çelişen ne varsa hepsine yerinde, zamanında karşı

çıkın.

larını bize dayatacaklar. Biliyorsunuz insan için şeref, onur çok önemli; olmadı mı hayvanlardan betersin. Ben halkın üzerine fazla gitmiyorum çünkü, şimdilik partimizi terbiye etmeye çalışıyoruz. Dünyanın yüzkarası bir Kürt gerçeği olduğunu biliyorsun. Senin için büyük bir hedefe ulaşma, büyük bir utanmazlıktan kurtulma sorunu var. Bu ayarsızlıkla, bu ölçsüzlükle kimse seni kabul etmek istemiyor. Düşman yüzde yüz haksız olduğu halde dünyayı başına kaldırmış, sen bunlardan hiçbir sonuç çıkarmayacak mısın? Ben bütün gelişmemi neye borçluyum? Bu utanmaz duruma, bu büyük haksızlığa, bu insanın nefes alamayacağı ortama son vermeye. Bu, hepiniz için geçerlidir.

Ben çok erkenden şunu söyledim, "Biz de bu tip insanız, bu tip adamız" diyenlere büyük bir öfkeniz olmazsa siz Kürdistan'da namuslu eylem adamları olamazsınız. Ben yürürken, görürken aslında her şeye karşı savaş halindeyim. Fırsatım olsa, örgütü daha güçlü yaratıyordum, insanların kötü yanlarını daha sert kılıçtan geçirirdim. Neden bu duyguyla yüklüyüm? Çünkü kötülükler var. Tabii kılıçtan geçireyim derken, kaba anlamda söylemiyorum; yapılması gereken, büyük bir kısmını eğitime almak, örgütlülüğe almak, savaşa çekmek ve

biliyorum. Bunu kendi keyfim için yaptığımı mı sanıyorsunuz? Hayır, mutlak anlamda özgürlüğe ihtiyacı olan, ölüm-kalım sürecinde bulunan bir halkın kurtuluşuna önderlik edecek bir öncü güce verilmesi gerekeni vermek için yapıyorum.

Ben de sizin gibi kendimi aldatamam ya! İkiyüzlülük etsem, zaten yaşamam mümkün değil. Her türlü yetersizliği ben kendime layık görsem, bu iş çok erkenden biter. Kendini ıslah edemeyen, kendisini hiç olmazsa düşmanına karşı biraz yaşatabilecek bir plana, bir anlayışa kavuşturamayan kişinin sonu ne olur? Böyle birinin varlığı acaba neye hizmet ediyor? Bu soruyu herkes kendine sormalı. Düşünün ki, ben her gün bu açmazlarla karşı karşıyayım. Bir türlü durumu kendi kişiliklerinde çözmeyenleri, çözmeye yanaşmayanları, her türlü sıradanlığı, her türlü yetersizliği çok normal karşılayıp 'yaşayabiliriz' diyenleri gördükçe soruyorum, diğer işlere nasıl el atarız?

Tüketici kadro tipine göz açtırmayacağız!

Dedim ya, işte anlama ve özümseme konusunda çok yüzeysel ve siğ geliştiğiniz için sizce de kabul edilmeyen ve sizi de zor duruma düşüren her şey ortaya çıktı. Evet, bizi de anlayamama büyük bir su-

de bu yetmezlerle, bu serserilerle birlikte yaşamaya nasıl razı oluyorsunuz? Çaresizsiniz.

Ben açık söyleyeyim: Tamam, her yere gücüm ulaşmaz ama benim sahmda, partimizde, halkımızın tüm iş, yaşam alanlarında bu tipe göz açtırmayacağız. Ağlamaya, sızlamaya hiç gerek yok. Tüketecekmiş, kendini şöyle abartılı dayatacakmış! Bunun olmayacağını niye kestiremediniz veya bu baylara biz niye anlatamadık? Kaldı ki biz aksini de, neden çaresiz, zavallı olduğunuzu da kabul etmiyoruz. Bu da bize yakışmaz çünkü, biz her yerde çareyiz. Artık bunu ispatlayan hareket, 'gücüm yetmedi aldandım, çaresiz kaldım' demeyi kabul etmez.

Başta dağdakiler olmak üzere, hemen herkes bizim sahip olduğumuz imkanlardan daha fazlasıyla işin içindedir. Beynini, o bedenini herkes bu işe doğru verecek. Kendini doğru dürüst düşünceye vermeden bir davayı kazanmak nerede görülmüştür? Siz tarihte bunu nerede gördünüz? Doğru dürüst kendini yetiştirmeden, terbiye etmeden bir davanın kazanıldığını nerede gördünüz? Türk gerçeğine bile bakalım, adamlar Ortadoğu'ya gelirken İslamiyeti taklitle öyle giriyorlar ki, bir Arap'tan on kat daha Müslüman kesiliyorlar; halen de büyük

karşı olmaktadır. Gerçeklerimiz buna dayanarak oluşturulmuştur. Bu doğrudur ve gücümüzü de buradan alıyoruz. Sizler de ancak bu karşı-gerçeklere sahip olmakla güçlenmeyi sağlarsanız, bunu kuvvetle telaffuz etmek kadar gereklerini eyleme dönüştürmeyi başarırırsanız, o zaman hareket adamısınız.

Bunları şunun için söylüyorum: Çoğunuza kalsa, aslında gelişmeler durmalı veya bir-iki gelişme oldu mu, başınız dönmeli. Ben büyük tecrübeme dayanarak bunu nasıl ciddiye alabilirim? Laneti bu kadar tanıyan, utanmazlığı bu kadar

gören birisi, sizin çok mükemmel bir duruma ulaştığınızı, çok çok övüleniz, abartılmanız gerektiğini nasıl söyleyin?

İşte PKK'de terbiye dediğimiz olay bu gerçeklerin bilinciyle olur. PKK'de askerleşmek veya eyleme geçmek, bunun örgütlülüğüyle hareket etmeyi içerir. PKK budur, ekmek su kadar gereklidir.

Bunun için o kadar söylüyoruz. Umarım anlıyorsunuz, mutlaka anlamalısınız. Anlamamak bir kader değildir. Cahillik veya çaresizlik bir kader midir? Bazıları size bunu dayatmış, inanmayın. Benden öğreneceğiniz en iyi şey, bütün bunlara aslında bir çare olan, bir şeyler anlayabilen ve yapabilen kişi olmaktır. Benden başka bir şey alamazsınız veya beni başka hiçbir şekilde değerlendiremezsiniz.

Kendinize biraz saygınız varsa, mutlaka anlamalısınız ve sapmadan yaşamalısınız. Aslında başka mümkünü yok, böyle yaşamalısınız. Başka türlü ne düşman aman tanır ne de biz ciddiye alabiliriz. Yanılmayın. Anladık, çok kötü büyütüldünüz, çok yanlışlıklarla örülü bir yaşamınız var ama artık aşalım. Başka türlü size yanıt olamayız, sizi taşıyamayız. Çare olamazsak çürürüz, kokuşuruz, yani konulacak bir mezarımız bile olmaz. Yaşam büyük sorumluluk olduğu için çok büyük ciddiyet gerektiriyor.

Zaferi esas alan yıkılmaz

Mevcut koşullarda her birinizin büyük çözüm gücü olmanız işten bile değil. Çünkü; her türlü savaşım silahı emrinizde. İsteyen askeri, isteyen siyasi, isteyen ideolojik, isteyen örgütsel, isteyen gizli, isteyen açık, isteyen büyük, isteyen küçük her türlü iş yapabilir. Boyuna, kuvvetine, anlayışına göre herkese iş imkanı vardır. Bu iş genelde de büyük işsizliğe bir çaredir.

PKK deneyiminde çarenin olduğunu görüyorsunuz. Tabii ki, bunun iç disiplini olacaktır. Devrim en otoriter meslektir. Ordu en disiplinli meslektir. Tabii ki gerekeni yapacağız. Kaldı ki düşmanın ordusunda, patronun fabrikasında, ağanın mülkünde en büyük disiplinle çalıştırılıyor. Niye kendi ordumuzda, imathanemizde, iş sahamızda disiplinli çalışmayacağız?

Özellikle bundan sonra yine, 'ordulaşmaya, partileşmeye kendini vermeme, bilmem partileşme aşınmıştır' tarzında safsatalarla kimse artık kendisini de, bizi de aldatmasın. Biz eskisi gibi eleştiriyi de yetinemeyiz. Açık söyleyeyim ki, yaşı-başı, kimliği-cinsiyeti ne olursa olsun, olumsuzlukta ısrar eden herkes çok sert bir tavırla yere serilir. Çünkü; parti ve ordu ciddi işlerdir.

Madem komutanlık istiyorsunuz, mutlaka anlamda kendinize hükmederek, gerekene uyarlayarak ister bir ayda, ister bir yılda böyle komutan olmak, size bağlı. Yoksa ben sizin yaramazlıklarınızı bundan sonra komutanlık adı altında niye kabul edeceğim? İknâ çabamı bu kadar gösterdim, yetmiyor mu? Eğitim çabamı bu kadar gösterdim, halen sonuç çıkarmazsan, ben seni eski köle ilan ederim ve tekmeyi de sallayacağım.

Önünüze çıkacak hiçbir engeli normal kabul etmeyin. Bunun için gerekli olan her çabayı asla eksik etmeyin. Zaferin planlamasını en küçük bir işten en büyük savaşa kadar kendinizde yaratın. Gerekirse gece-gündüz düşünün, gerekirse müthiş çabayla karşılayın. Ve zaferi böyle esas alan kişi yıkılmaz, onun önünde durulmaz. Sağa sola saptırılmaz bir yürüyüşün sahibi olun. 'Sözüm, eylemim budur' derken, herkes sizi ciddiye alsın. Etrafınız bununla aydınlansın, bununla katılsın. Bununla çelişen ne varsa hepsine yerinde, zamanında karşı çıkın. Böylece safları dalgalandırarak, coşturarak yürütün. Yakışan da, emredilen de, mec-

buriyet altında yürütülmesi gereken de, büyük bir gönüllülükle ve coşkuyla katılım sağlanması zorunlu olan da budur.

Siyaset, insanlık için sanatların anasıdır

PKK düşüncesi büyük bir laboratuvar hareketidir, siyasi laboratuvarıdır. Hem bilimi vardır hem de uygulaması. Öncelikle de bir denemesi yapılır. Bu onun terbiyesidir. Örneğin; at terbiyesinin şöyle bir anlamı da var: At bir savaş aracıdır. Savaş aracı olduğu için ve savaş da çok hassas bir eylem olduğu için çok terbiye ister. Yüzyıllar, hatta bin yıllar at sırtında savaşla geçirildiği için de at terbiyesi çok önemli bir sanat olarak ortaya çıkmıştır. Seyislik, giderek siyaset ve ardından ordu eğitimi, siyasal kadro eğitimi için önem kazanmıştır. Kendimiz için siyaset; bütünüyle temel insan özelliklerimize yaşamı kapatan, gerek açık düşmanın baskı ve her türlü sömürü, tasfiye girişimlerine ve gerekse onunla bağlantılı olan her türlü işbirlikçiliğe karşı durmamız, düşünceden en büyük eyleme kadar yaptığımız her şey siyasettir. Halkın kurtuluşu, gerçek yurtseverlik temelinde siyaset biraz PKK ile başlayan bir olay oluyor.

Tabi bunun bilimsel temeli vardır. İşte genelde bilimle temasımız, özelde bilimsel sosyalizmle bu işe başlamamız, bunu giderek bir ideoloji düzeyine getirmemiz, toplumsal gerçekliğimize uygulamamız, böylece yarattığımız gruplaşma çalışmasını bir parti programına kadar götürmemiz, yani bağımsızlık, demokratik bir siyasete kadar indirgememiz ve bir parti örgütlemesiyle tamamlamamız bizim siyasi uygulama durumumuz oluyordu. Bu kendimiz için siyaset yapma gerçeğine ulaşmamız demektir. Hatta biz çok erkenden buna, 'İdeoloji-politika nedir?' adlı bir broşürle karşılık verdik. O, halen önemini koruyan bir broşürdür. Siyaset ekmek, su kadar gereklidir. Dünyada en siyasetlessiz bırakılan ülke, halk gerçeği durumundayız. Bu nedenle ülkemizi siyasetle günışığına çıkartıyoruz, halkımızı bu temelde canlandırıyoruz.

Siyaset bilim olarak da insanlık için en yüce sanattır, hatta sanatların anasıdır. Hem bilimdir, hem sanattır. Bilimsel özelliği, bir olguyu, özellikle iktidar olgusunu incelemesindedir. Sanattır çünkü, uygulaması iradenin en yetkin kullanımını gerektirir. Yani bir ustalık, usta kişilerin işidir. Bu yönüyle de siyaset sanattır denilir.

Hiç şüphesiz siyaset, bilimle, felsefeyle bağlantısını göz önüne getirecektir. Siyaset bu anlamda 'gökte tanrıların mesleğidir' diye de anlatılır; gökten inen meslektir. Çünkü; önce iktidar tanrı adına uygulanmak istendi ve hatta iktidarı uygulayanlar kendilerini tanrı diye yansıttılar. Bu, siyasetin ne kadar yücelerde seyrettiğini gösterir. Daha sonra yarı-tanrı krallar ortaya çıktı. Bu, siyasetin biraz daha geniş bir toplumsal kesime uygulanması sonucudur. İlk imparatorlar veya ilk siyasiler, birer tanrı gibidirler. Ama insanlık geliştikçe, tanrılar yarı-tanrı oldular ve giderek politikacı, bizim gibi insan durumuna geldiler. Ama halen de politikacı, toplumda kontrol edilen en yüce mevkidir. Bir halkı kötü bir duruma düşürmek istiyorsan veya onu başkalarının otoritesi altına vermek istiyorsan, onu siyasetten yoksun bırakırsın ve bu kendiliğinden gelir. Veya bir anlamda, bir halka, bir sınıfa ve hatta bir insana yapabileceğin en büyük kötülük, onu siyasetlessiz bırakmaktır.

Yine bir kişinin cüceliği, siyasetlessizliği ile bağlantılıdır. 'Siyasi olarak geriym' demek, 'köleyim, cüceyim, düşkünüm', yani 'herhangi bir amacım, herhangi bir eylemim yoktur' demektir. Dolayısıyla insanımıza, halkımıza yapabileceğimiz en büyük iyilik onu siyaset silahıyla donatmak, onu öz siyasetine kavuşturmak,

bağımsızlık, özgürlük siyasetine ulaştırmaktır. Hiç şüphesiz siyasetin araçlarına ve partisine kavuşturmak halkına yapabileceğin en büyük iyiliktir. Yine bir kişiyi politikleştirmek, ona yapabileceğin en büyük yardımdır. Yüzyıllardan beri bizim halkımızın nasıl siyasetlessiz bıraktığını ve siyaset örgütünün, aracının nasıl elinden alındığını ve böylelikle ne kadar düşürüldüğünü ve hatta ulusal olarak imhanın önemli oranda nasıl üzerinde başarıyla uygulandığını görürsek ve bir anlamda bizim için siyasetten uzaklaştırılmanın, düşman siyaseti altına sokulmak olduğunu anlarız. En büyük sorunumuzun bu yabancı, bitirici siyasetlere karşı halkımızın öz kurtuluş siyasetini oluşturmak olduğunu hemen anlarız. Tarihten çıkaracağımız tek sonuç, siyasetlessiz bırakıldığımızdır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin siyaseti altında ulusallıktan, sosyal gelişmeden ve hatta insanlıktan çıkartıldığımızdır.

Bu nedenledir ki düşman için böylesi bir siyasete ve halkımız için böylesi bir siyasetlessizliğe karşı çıkmıştır. Bunun için bilim, felsefe, ideoloji, yol belirleme, yani siyaset yapma kararı verilmiştir. Yol bulunmazsa, her düşmanın sana dayattığı ve neredeyse her aileye dek indirgelediği bir yol olursa, o toplum, 'deliler toplumu' olmaktan kurtulamaz. Halkımızın önüne bin tane yanlış yol çizilmiştir. Bu yanlış yollarda yürüyen insanlar delirmez de ne olur?

Kadro, siyaseti halka taşıran köprüdür

İşte PKK bu anlamda akıl yolu, doğru yoldur. Halkımızın ezici bir biçimde şimdi bu yola girmesi bunun diğer bir doğruluk kanıtıdır. Çözüm yolu olmasaydı, bu mümkün müydü? Demek oluyor ki aslında PKK, halklar için çağdaş siyaset biliminin, politik sanatın Kürdistan gerçeğine uygulanmasının adıdır, onun bilimsel sosyalist temsilidir.

Politikaya çeşitli felsefik, ideolojik yaklaşımların var olduğunu biliyoruz. Hatta dinin etkisiyle de yaklaşımlar olur. Ama PKK, politikaya daha çok bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda yaklaşım göstermiştir. Aynı zamanda din adına yapılan siyasetlerin, her türlü burjuva felsefesinden kaynaklanan milliyetçiliğin ve şovenizmin, yine sahte sol sosyalizm anlayışlarının eleştirisiyle önce işe başlamış ve sonra da kendi bilimsel sosyalizm yaklaşımına uygun olarak insanlığın kazanımlarına, halkların varlığına, haklarına saygılı olan -ki buna enter-nasyonalizm de denilir- bir ulusal kurtuluş siyasetinin özünde karar kılmış ve o gün bugündür bu doğru siyasi temelde bir çıkışın, bir savaşımın sahibi olmuştur. Hem bilime uygun olduğu için, hem halkın çıkarlarını esas aldığı için halkın desteğini kazanmada zorlanmamıştır. Her ne kadar temel bir siyasi araç olarak parti örgütlenmemiz, tümüyle PKK siyasetine göre bir cevap teşkil etmemiş ve özellikle kadrolar belirlenen siyaseti kavrayıp uygulama gücünde olamamışlarsa da, bu siyasetin etkileyciliği, çecikiliği halkımızı neredeyse kendiliğinden sürüklemiştir. Hatta kimi zaman kadro engellemelerine rağmen bu böyle olmuştur. Unutmayalım ki kadrolar, onların örgütsel ifadesi çok gerekli olmasına rağmen bu, bizde uzun bir süredir birçok yönüyle halka zarar veren bir konumda tutulmuş, doğru uygulaması gerçekleştirilmemiştir. Her şeye rağmen bu, halkın yüksek derecede siyasileşmesini, ordulaşmasını engelleyememiştir.

Bu anlamda parti öncülüğü üzerinde çok durduk. Parti siyaset için gereklidir. Parti siyasetle halk arasında temel bir kavrayış, bir çekim kuvvetidir. Bu çekim kuvveti olmadan halkı sürüklemek de,

savaşa çekmek de mümkün değildir. O açıdan parti üzerinde durmamız yerinde ve gerekiydi. Kadroyu oluşturmak çok gerekiydi. Ama kadro halka ve siyasete rağmen kadro olamaz. Kadro; siyaseti temelde özümseyen ve onu halka taşıran köprüdür. Böyle olursa, o bir parti kadrosu, bir halk önderidir. Siyaseti kavramayı hem tanım düzeyinde hem halka uygulama düzeyinde, yine hem partiye kavuşturma anlamında hem onunla ifade etme anlamında böyle değerlendirmeliyiz, böyle değerlendirmelisiniz. Yoksa 'siyaset güç sahibi olmaktır, halkı bastırmaktır, partiyi kandırmaktır' dediniz mi, bir siyasi alçak olursunuz veya siyaseti kullanan bir sahtekar olursunuz. Bunu burjuva politikacıları, entrikacılar yapar.

Siyaset en yüce meslek olarak Kürdistan'da ilk defa böyle çok gerekli ve yerinde olduğu, halk adına da ilk fırsat

**Siyasi bilincinizi
günlük pratiğe,
örgütlemeye, eyleme
dönüştürdünüz mü,
propagandaya
kavuşturdunuz mu
iyi bir pratik
politikacısınız. Bize
de pratik
politikacılar
gereklidir; lafazan,
genellemeci
politikacılar değil.
Laf düzeyinde
politika adına
konuşmak aslında bir
oportünistlik
biçimidir ve
sakıncalıdır. Bunun
yerine pratik
politika, yani 'ne
kadar örgütlüyorum,
ne kadar eyleme
çekiyorum' diye
kendine soran
politikacılar bize
lazımdır.**

anlamında uygulandığı için bu sanatı hem bilinç düzeyinde hem de uygulama düzeyinde mükemmel temsil etmek konusunda özellikle kadrolar her şeyini ortaya koymak zorundadır. Çünkü siyaset, en yüce, en oynanmaması, en titiz davranılması ve en büyük sorumlulukla temsil edilmesi gereken bir sanattır. Yoksa çoğunuzun sandığı gibi ciddi bir terbiye yok; 'siyasettir işte bana güç veriyor. PKK kadrosuyum inanılmaz bir güç elde ettim' demek, siyasetle oynamak demektir. Siyaseten katil derler ya, o zaman siyaseten katledensin ve sonuçta siyaseten idam edilirsin. Çünkü; siyasetle gücü kullanmak, eğer halk için değilse, yüzlerce kişinin katli demektir. O açıdan siyasi temsilci olan kişi büyük bir hassasiyet içinde olacaktır. Attığı her adım, söylediği her söz -hele bizim gibi siyasete yeni başlayan bir halksa- çok büyük sorumluluk ister. Yerinde söz, yerinde davranış büyük önem taşır.

Halen özellikle partimizde neredeyse

bir hastalık durumundaki siyasi olarak geri ve dar olmak, yine '

Türkiye’de devlet gerçeği ve halkların birleşik devrim süreci

Faşizm yıkılabilir, aşılabılır ama bu, onun yol ve yöntemini doğru bulmakla olur. AKP-MHP faşist diktatörlüğünü bir devrim meselesi olarak ele alıp Türkiye’de Demokratik Halk Devrimi, Kürdistan’da Demokratik Özerkliği ifade eden özgürlük devrimi temelinde yürütmekle olur. Bu devrimleri Birleşik Devrim Hareketi olarak ele alıp, yürütmekle gerçekleşebilir. İşte Halkların Birleşik Devrimci Hareketi bu anlayış temelinde ortaya çıktı. Bu, oldukça önemli ve anlamlıdır. Kesinlikle birleşik devrim gerekiyor, çok yönlü mücadele, silahlı devrimci direniş gerekiyor.

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan Yoldaşla yaptığımız röportajdır.

**Serxwebûn: Osman-
lı’dan AKP-MHP faşist
diktatörlüğüne kadar
Türk devletinin karakteri
nasıl tanımlanabilir?
AKP-MHP iktidarının temelleri
nasıl atılmıştır, özelliği nedir? Bu-
günkü hedef ve yöntemleri nelerdir?
Bu yapıyı daha derinlikli tanımak
için nereden bakmalı, nasıl ele al-
malıyız?**

Duran Kalkan: Özgürlük ve demok-
rasi mücadelesinde başarılı olmamız
için karşıımızdaki AKP-MHP ittifak ger-
çeğini ya da adına “Cumhur ittifakı”
denen oluşum gerçeğini doğru anla-
mamız ve çözümlememiz büyük önem
taşımaktadır. Çünkü; Türkiye ve Kür-
distan’ın devrimci-demokratik güçleri
olarak gerçekten de ciddi ve karmaşık
bir durumla karşı karşıya olduğumuz
açıktır. Son altı yılda karşıımıza AKP-
MHP ittifakı diye bir oluşum çıkartılmış
ve bu yapı neredeyse Türkiye’de her
şeyi ele geçirir hale gelmiş durumdadır.

Gerçekten AKP-MHP ittifakı iki par-
tinin kendi arasında ittifak yapması mı-
dır? Cumhur ittifakı denen yapı sadece
bir partiler ittifakı mı olmaktadır? AKP-
MHP ittifakı temelinde oluşturulan Tayyip
Erdoğan yönetimi gerçekten bir hükümet
midir? Yoksa devlet ve iktidar gerçeği
haline mi geldi? Bir anda böyle bir
ittifak yapısı kim ya da kimler tarafından,
nasıl oluşturuldu? İki parti arasındaki
ittifak nasıl bu kadar sorunsuz ve etkili
bir biçimde yürüyor? Türkiye’de resmi
partiler olan AKP’si, CHP’si, İYİ Partisi
bile kendi içinde bin bir türlü sorun ya-
şarken nasıl oluyor da AKP-MHP ittifakı
sorunsuz yürüyor? Partiler kendi içinde
bu kadar parçalıyken iki parti ittifakı
nasıl bu denli bütünlüklü olabiliyor? Bu-
nun arkasında yatan gerçek güç nedir?
Bu ittifak nelerle dayanmaktadır? Çok
dillendirilen yerli ve milli kavramı ne
anlama geliyor? Bu temelde oluşturulan
ve ‘Türk milliyetçiliği’ denen ideoloji

gerçekten ne kadar yerli, ne kadar ya-
bancıdır? Benzeri soruları çok daha
fazla sormak ve bu sorular temelinde
açıklayıcı ve aydınlatıcı bir düşünce
sistemine ulaşmak gerektiği açıktır.

AKP-MHP yönetimine karşı ‘müca-
dele’ diyerek, ‘AKP-MHP faşist bir yö-
netimdir’ söyleminde bulunarak ya da
sadece ‘faşist diktatörlük kurulmuş, bu
aşılmalıdır’ diyerek karşıımızdaki gücü
doğru ve yeterli bir biçimde tanıyamayız
ve analiz edemeyiz. Karşıımızda olan
ve mücadele ettiğimiz gücü doğru ve
yeterli bir çözümlemeye kavuşturamaz-
sak o zaman bu güce karşı bütünlüklü,
doğru ve yeterli bir özgürlük ve de-
mokrasi mücadelesi yürütemeyiz. Mü-
cadelenin teorisini, programını, hedef-
lerini doğru ve yeterli biçimde oluştura-
mayız. Doğru bir stratejik anlayışa ula-
şamayız. Yaratıcı taktikler, mücadele
yol ve yöntemleri geliştiremeyiz. Dola-
yısıyla da ne kadar cesur ve fedakâr
da olsak, ne kadar hamleler düzenleyip
seferberlik ilan etsek, ne kadar çok so-
kakta ve zindanda direnişçi konumda
bulunsak da karşıımızdaki gücü yenilgiye
uğratan ve mücadelede zafer kazanan
bir duruma gelemeyiz.

Nitekim bu kadar yoğun mücadele
edilmesine, seferber olunmasına, zin-
danlarda, sokakta, dağda, yurtdışında
bu denli direnilmesine rağmen dikkat
edilirse tüm bunları sonuç alıcı bir stra-
tejik ve taktik mücadelede birleştirmek
ve AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğrat-
mak öyle kolay mümkün olmamaktadır.

**Düşmanımızı
iyi tanımamız gerekiyor**

Aslında birçok yandan bakınca ger-
çekten çok zayıf, çok parçalı, adeta
çöküp yıkılmakta olan bir sistem ömrünü
uzatmakta, varlığını sürdürmekte, bir
tүrlü yıkılıp yenilgiye uğratılmamaktadır.
Bu nedenle doğru mücadele yol ve
yöntemleri bulabilmek, yine sonuç alıcı

bir tarzla mücadele edebilmek için ke-
sinlikle düşmanımızı iyi tanımamız ge-
rekiyor. Kendisiyle mücadele ettiğimiz
ve yenilgiye uğratıp aşmak istediğimiz
gücü iyi analiz etmemiz, çözümleyebil-
memiz şart oluyor.

Çünkü gerçekten ortada karmaşık
bir durum var. Son derece yanıltıcı du-
rular söz konusu. Örneğin; en des-
potik, diktatöryal bir sistem kendisini
yüz yıldır ‘cumhuriyet’ diye adlandırıyor
ve herkese de kabul ettirmeye çalışıyor.
Bunun cumhuriyet olmadığını söyle-
yenler bile, onu cumhuriyet olarak ta-
nımlamak zorunda kalıyorlar. Örneğin;
kendi çıkarından başka hiçbir şeyi dü-
şünmeyen ve kabul etmeyen Tayyip
Erdoğan kişiliği ve etrafında oluşan
çıkart yapısı kendisini demokratik bir
güç olarak ilan edebiliyor. Demokrasi
hareketinin içinden geldiğini söyleye-
biliyor. Yine örneğin yüzde yüz kapitalist
modernite ajanlığı, gladiosu pozisyo-
nunda olan Devlet Bahçeli ve MHP
gibi bir güç kendisini Türk milliyetçisi,
Türk yurtseveri olarak ilan edip Türki-
ye’de herkesi buna inandırabiliyor.

Kısaca cumhuriyetle alakası olmayan
bir rejimin kendini cumhuriyet ilan ettiği,
demokratik düşünce ve eylemden yüzde
yüz uzakta olan bir kişiliğin, yönetimin
uzun süre Türkiye’yi demokratikleştire-
cek bir güç olarak görüldüğü, kapitalist
sistemin ajansı konumunda olan, gladio
örgütlenmesini temsil eden bir gücün
kendisini Türkçü, milliyetçi, hatta bütün
Türklerin sözcüsü olarak ilan ettiği bir
ortamla karşı karşıyayız. Deyim yerin-
deyse ‘at izi ile it izi gerçekten birbirine
karışmış’ durumda. Kimin ne olduğu,
neyi temsil ettiği, nereden gelip nereye
gitmekte olduğu belli değil. Her türlü
söz söylenebiliyor. Her an birbirini dış-
layan, ret eden kavramlar ile durum
izah edilmeye çalışılabiliyor.

Kısaca son derece muğlak, karma-
şıklaştırılmış, demagojik bir ortam söz
konusu. Demagojinin adeta her şeye
hâkim olduğu, özel savaşın giderek de-

rinleştirildiği ve toplumun psikolojik savaşla
yönetildiği bir gerçeklikle yüz yüzeyiz.

Çok açık ki bütün bunları doğru an-
lamadan, yine doğru çözümleyip yerli
yerine oturtmadan, her türlü muğlaklığı,
demagojiyi, aldatmayı ortadan kaldırarak,
bütün maskeleri düşürerek gerçekleri
net bir biçimde açığa çıkartıp olduğu
gibi ortaya koymadan ne yapacağımızı,
nasıl yapacağımızı doğru ve yeterli bir
biçimde tespit edemeyiz. İnsanları, Tür-
kiye ve Kürdistan halklarını, kadınları,
gençleri, işçi ve emekçileri de doğrular
temelinde eğitmemiz, ikna etmemiz, bi-
linçlendirip örgütleyerek AKP-MHP faşist
diktatörlüğünü yıkacak ve Kürt özgürlü-
ğüne dayalı demokratik bir Türkiye’yi
gerçekleştirecek bir sonucu elde etmemiz
mümkün olmayacaktır. Bu nedenle dü-
şünce açıklığı ve sistematigi önemlidir.
Kendimizi, Türkiye ve Kürdistan toplu-
mlarını tanımak kadar düşman gerçeğini,
mücadele ettiğimiz iktidar ve devlet sis-
temini doğru ve yeterli anlayıp ona karşı
sonuç alıcı yol ve yöntemleri geliştire-
bilmek de çok fazla önemli olmaktadır.

**AKP-MHP ittifakına karşı
mücadelede zayıf bir duruş
ve parçalılık var**

Bugün AKP-MHP faşizmine karşı
herkes mücadele ettiğini söylüyor ama
bu faşizmi nasıl yıkacaklar? Faşizm
kendisini nasıl ayakta tutuyor? Hangi
stratejik yaklaşımla AKP-MHP faşist
diktatörlüğü yıkılabilir, yenilgiye uğra-
tılabilir, aşılabılır? Bu mücadelenin yol
ve yöntemleri neler olmalı? Dikkat edi-
lirse bu sorular farklı cevaplar buluyor;
kimisi banş mücadelesinden söz ediyor,
kimisi demokratik kitle eylemliliğiyle ye-
tiniyor, kimisi protestolar içinde bulu-
nuyor. Kimisi propaganda-ajitasyonla
faşizmin saldırılarını, soykırım, katliam
ve terörünü, suçlarını teşhir etmekle,
kimisi diplomatik faaliyetler yürütmekle
sonuç alacağını sanıyor.

Oysa AKP-MHP faşizmi küresel ka-
pitalist sistemin ortaya çıkarttığı en üst
düzeydeki bir gladio yönetimi, bütünlük
arz eden bir özel savaş sistemi olarak
kendisini yaşamın tüm alanlarında ör-
gütüyor, eğitiyor, donatıyor, silahlandı-
rıyor ve bu temelde topyekûn bir faşist,
sömürgeci ve soykırımcı saldırı yürü-
tüyor. Başta Kürt halkı olmak üzere
diğer azınlıklara, kadınlara, gençlere,
Alevilere, işçi ve emekçilere, toplumun
tüm kesimlerine bu faşist-soykırımcı
saldırılarını yayıyor.

Söz konusu bu saldırılarda hiçbir
ayrım yapmıyor. Her türlü silahı kulla-
nıyor, her türlü yöneme başvuruyor.
Kendisini başarıya götürecekt ne varsa
onu uyguluyor. Onun dışında hiçbir hu-
kuki, ahlaki kural dinlemiyor. Her türlü
hakareti yapıyor. İnsanları linç ediyor.
Ağır katliamlar yapıyor. Sudan bahaneler
yaratarak on binleri zindanlara doldu-
ruyor. Ağır baskı ve işkenceler geliştiri-
yor. İdam cezasının yerini tutan ağır-
laştırılmış müebbet hapis cezaları ve-
riyor. Hatta idamı geri getirmeyi bile
tartışıyor. Taciz-tecavüz, kadın katliam-
ları tam bir soykırım düzeyinde sürdü-
rülüyor. İçerdeki bu faşist baskı ve terör
dışa dönük savaş olarak pratikleşiyor.
Rojava’yı işgal ediyor, Başûr’u işgal
ediyor, Suriye’yi işgal ediyor, Katar’da
işgalci bir güç konumunda. Libya’da
savaş yürütüp işgal saldırılarında bu-
lunuyor. Kafkasya’da savaş halinde;
Azeri-Ermeni savaşını körükliyor, tahrik
ediyor. Doğu Akdeniz’i neredeyse bir
savaş alanı haline getirmek istiyor.

Şimdi karşıımızda bütün bunları son
derece planlı ve örgütlü bir biçimde yü-
rüten bir rejim var. Günlük pratikte yap-
tıkları ortada. Fakat AKP-MHP faşizminin
bütün bu yaptıklarına denk bir cevap
verilmedi. Devrimci-demokratik hareketin
kendisini bu düzeyde planlı, örgütlü ve
eylemli kılmadığı çok açık. Devrimci
ve demokratik hareket çok dağınık ve
parçalı. Öyle ki; herkes birlikten yana
görünüyor ama ortaya doğru-dürüst bir

birlik çıkmıyor. Oluşturulan birlikler büyümüyor, yeterince ve hızlı bir biçimde pratiğe dönüşmüyor. Herkes kendine göre bir hamle planlıyor. Herkes kendi kulvarından mücadele ediyor ve aslında bütün bunlar gücü parçalıyor. Enerjiyi dağıtıyor. Faşist diktatörlüğe karşı tek bir kanaldan mücadele edilip sonuç alınmasını engelliyor.

Aslında AKP-MHP faşizmi bu kadar zulüm, katliam, baskı, soykırım uygulamak, aynı zamanda insanları buna karşı bütünlüklü ve ciddi bir mücadeleye yönelmekten de alıkoymuyor. Bu kadar dağınıklık, parçalılık bir de buradan kaynaklanıyor. Öyle bir hava veriliyor ki yıkıldı yıkılacak, gitti gidecek, ömrü bitti, bitecek, deniliyor ve insanlar bu faşist diktatörlük karşısında son derece günübürlük kalıyorlar. Bedeli ne olursa olsun onu göğüsleyerek uzun vadeli plan-program oluşturma, strateji geliştirme, bu temelde gerekli birlikleri, ittifakları oluşturup örgüt ve mücadele yöntemleri bularak topyekûn bir devrimci-demokratik mücadeleyi ortak bir anlayış temelinde geliştiremiyor. Devrimci-demokratik cephede böyle bir sorun var ve bu sorunun altında AKP-MHP faşist diktatörlüğünün doğru ve yeterli anlaşılabilmesi yatıyor. Bir hükümet midir? Devlet ve iktidar mı oldu? Kimler getirdiler? Bu konularda net olmayan bir durum var. Doğru anlayışın yeterli bir biçimde ortaya çıkartılamaması, bir de sanki benimsenememesi söz konusu. Düşüncedeki bu yetersizlik mücadele hedeflerinde, programında, yol ve yöntemlerinde, tarz ve taktik geliştirmede zayıf kalmayı, parçalı olmayı, geç kalmaları ortaya çıkartıyor.

Antifaşist devrimci-demokratik direniş için çok büyük imkânlar, fırsatlar olmasına rağmen bütün bunlar az pratiğe dönüştürülüyor. Büyük ölçüde heba oluyor. Bir geç kalma, erteleme, AKP-MHP ittifakına karşı mücadelede yetersiz kalma, zayıf bir duruş, parçalılık ortaya çıkmış bulunuyor.

Bütün bunları aşmak için söylemler var. Günlük tartışmalar yürütülüyor. Girişimler de var fakat dikkat edilirse devrimci hareketlerin ileri düzeyde bir ittifakı, cepheleşmesi gelişmiyor. Halkların Birleşik Devrim Hareketi dört yıldır bir mücadele içerisinde ama kendisini pratikleştirmede de, büyütmede de gerekli adımları yeterince atabilmiş değil. HDP demokratik blok oluşturma iddiasıyla birçok girişimde bulunuyor fakat var

O halde bu durumları aşmamız gerekli. Bu durumları aşmamız için de kendimizi, toplumuzu doğru ve yeterli tanımak kadar mücadele ettiğimiz düşman gerçeğini de doğru ve yeterli tanımalıyız.

AKP-MHP faşizmi hangi güce dayanıyor?

Gerçekten AKP-MHP ittifakı nedir, nereden ortaya çıktı, kim veya kimler ortaya çıkardı, Türkiye halklarının, Kürtlerin başına kim bela etti? Bu kadar parçalılık ortamında nasıl bu kadar sorunsuz süren iki parti ittifakı oluştu? Bu ittifak neye dayanıyor? Hangi zihniyeti ve siyaseti esas alıyor? Nasıl bir tarihsel geçmişe dayalı, günümüzde gücünü nereden alıyor?

Osmanlı bir hanedanlık yönetimiymi. Kemalizmi ordu var etti. Kemalist cum-

hiye'deki iktidar ve devlet sorununu yeniden ele almak, çözümlemek, özellikle AKP-MHP ittifakı şahsında devlet ve iktidar gerçeğinin ne anlama geldiğini, nasıl bir gelişme kaydettiğini yeniden değerlendirip ortaya koymak hem gerekli hem de anlamlı oluyor.

AKP-MHP ittifakı söz konusu cumhuriyetin 100. yıldönümü için daha farklı hazırlıklar yapıyor. O yıldönümünde yeni bir devlet ve iktidar gücünü ilan etme çabası, hazırlığı içerisinde. Bizim de bunun alternatifleri olan bir güç olarak bu gerçekleri iyi görmemiz, doğru değerlendirmemiz ve kendi alternatifimizi başarıyla geliştirecek bir çabayı ve mücadeleyi mutlaka ortaya çıkartabilmemiz gerekiyor.

Şimdi demek ki günümüzde AKP-MHP faşist diktatörlüğü biçiminde ortaya çıkan yapılanışı doğru anlamak için

bir devamı biçiminde kendi devlet yapısını kuruyor ki, Bizans'ın da ilkçağın en büyük devletleşmesi olan Roma imparatorluğunun temel bir parçası olduğu biliniyor.

O halde 13. yüzyıldan 16. yüzyıla kadar üç yüz-dört yüz yıl boyunca şekillenme mücadelesi yaşayan ve Osmanlı imparatorluğu adıyla oluşan devletleşmenin bütün bunların bir sentezi olduğu açık bir gerçek. Altı yüz yıl boyunca devam eden hanedanlığının bütün bu hanedanlıklar geleneğini, kültürünü özümsemiş, Osmanlı sarayının tüm sarayların kültürlerini kendisinde birleştirerek yeni bir sentez ortaya çıkardığı açık bir gerçek. Avrupa, Asya, Afrika kavşağında altı yüz yıl boyunca hüküm süren bir hanedanlığın ve saray sisteminin ortaya çıkmış olması böyle bir sentezi oluşturmaya bağlıdır.

labilirdi. Diğer yandan İran'a da, Asya'ya da öyle uzanabilirdi. Fakat bu hedeflerini gerçekleştirmedi. Kapitalist gelişme bunun önünü kesti.

Ama şunu bilmemiz lazım: Yani burada her zaman dünyayı ele geçirmek ve tek devlet olmak isteyen bir anlayış, ruh vardı. Demek ki İstanbul merkezli devletleşmede dünyanın tümünü ele geçirme hedefi öngörülmüştü. Bu Osmanlı sisteminde de bir anlayış olarak varlık gösterdi.

Kendini yerli sanan Türk milliyetçiliği Avrupa'nın fikir ürünüdür

Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa kapitalizmi karşısında ilerleyemediği gibi gerilemekten ve Avrupa kapitalizminin çeşitli operasyonlarına da maruz kal-

Osmanlı bir hanedanlık yönetimiymi. Kemalizmi ordu var etti. Kemalist cumhuriyet orduya dayalı var olup yaşayan bir sistem oldu. Peki, bu AKP-MHP faşizmi hangi güce dayanıyor? Ortada ne hanedan var ne doğru-dürüst üretim, maddi imkân var, ne ordu ve devlet bürokrasisi kaldı. Hiç birisini bırakmadılar. Tümüyle istihbarata, tekniğe, çete örgütlülüğüne dayalı bir sistem ortaya çıkartılmış durumda. Bu sistem nasıl bir sistem, kimler çıkarttı, kimlere dayanıyor?

huriyet orduya dayalı var olup yaşayan bir sistem oldu. Kemalist yönetim ordunun gücüne dayandı. Peki, bu AKP-MHP faşizmi hangi güce dayanıyor? Ortada ne hanedan var ne doğru-dürüst üretim, maddi imkân var, ne ordu ve devlet bürokrasisi kaldı. Hiç birisini bırakmadılar. Tümüyle istihbarata, tekniğe, çete örgütlülüğüne dayalı bir sistem ortaya çıkartılmış durumda. Bu sistem nasıl bir sistem, kimler çıkarttı, kimlere dayanıyor? Karşımızdaki gücü bu sorular temelinde doğru çözümlediğimiz oranda ona karşı mücadelenin amaçlarını, stratejik-taktik yapılanışını, ittifaklarını, mücadeleyi yol ve yöntemlerini doğru buluruz, etkili uyguluyoruz ve başarılı oluruz. Böyle bir düşünce gücü ortaya çıkartmadan, analiz geliştirmeden, ortak düşünce oluşturmadan güçlü bir birlik ve mücadele ortaya çıkartamayacağımız, dolaşısıyla ne kadar zayıf olsa da düşmanı yenilgiye uğratamayacağımız açıktır.

Bugün AKP-MHP faşizminin son derece zayıf bir konumda olduğunu, imkânlarını tüketmiş olmasıyla çöküş sürecinde olduğunu söylüyoruz ama dikkat edilirse hiçbir güç kendiliğinden çıkmıyor, çözülüyor. Onu çökertecek, çözecek vuruşları yapan bir karşı güce

yüz yıldır adına 'cumhuriyet' denen sürecin gelişiminin, olaylarının doğru anlaşılması gerekiyor. Adına 'Türkiye Cumhuriyeti' denen olayın doğru anlaşılabilmesi için de en azından Osmanlı imparatorluğu denen sistemin doğru anlaşılması gerekiyor. Çünkü Türkiye cumhuriyeti devleti de Osmanlı'nın yıkıntıları üzerinden kuruldu.

Evet, Osmanlı imparatorluğu ortadan kalktı, yerine 'Türkiye Cumhuriyeti' adıyla bir devlet kuruldu. Birçok değişiklik oldu ama dikkat edilirse bir devlet sistemi devam ediyor. Hükümetler, iktidarlar değişiyor, çeşitli değişiklikler oluyor ama devlet, devlet olarak kalmaya devam ediyor.

AKP-MHP, TC ile Osmanlı geleneğini daha güçlü bir birine bağlayan bir yapı geliştirdi

Beş bin yıllık Sümer'den başlayan bir devletçi-iktidarcı sistem ortaya çıkmış, dünyanın değişik alanlarına yayılmış, gelişmiş bir sistem olarak bugün varlığını küresel-hegemonik bir yapıya kavuşturmuş bir biçimde sürdürüyor. Bazı yerlerde yıkılıyor, başka güçler tarafından yeniden kuruluyor, bazı yerlerde

O halde Osmanlı oluşumu deyip geçmemek lazım. Sonunda yıkılmış, aşılmış diye Osmanlı sentezini küçümsemek gerekli. Burada oluşan devlet ve iktidar sistemini, padişahlık düzenini gerçekten doğru anlamak lazım. Birinci Dünya Savaşı denen dört yıllık savaş içinde siyasi ve askeri olarak belli bir parçalanmayı yaşamış olsa da kuşkusuz yüz yıllara yayılan bir süreç içerisinde oluşmuş Osmanlı sisteminin, zihniyetinin, siyasetinin, kültürünün ortadan kalktığı, yok olduğu biçiminde algılanamaz, ifade edilemez. Dolayısıyla da Türkiye cumhuriyeti bu sistemden ayrı bir devletleşme değildir. Her ne kadar Kemalizm böyle bıçakla keser gibi bir yaklaşım geliştirmiş olsa da gerçek öyle değildir.

Nitekim AKP-MHP faşizmi Kemalizm'in kendinden önce, Osmanlı sisteminden kendini bıçakla keser gibi koparan anlayışını düzeltti, kurumsallaştırdı. Aslında TC ile Osmanlı'yı daha güçlü bir birine bağlayan bir yapı geliştirdi. Bir tür sentezleme AKP-MHP faşist diktatörlüğü tarafından da ortaya çıkartılıyor.

Burada şunu da ifade etmek lazım: Evet Osmanlı üç kıta arasında Ortadoğu'nun devletleşmesi olarak bir bütünlük

maktan kendini kurtaramadı. İlkçağın bütün devlet sistemlerini sentezleyerek oluşan Osmanlı imparatorluğu kapitalizm çağı karşısında gerilemeye, operasyonlar yemeye, iktidar ve devlet sisteminin yeni modernitesi olan kapitalizm tarafından değişim ve dönüşüme uğratılmaya başlatılmıştı. İlk operasyon 18'inci ve 19'uncu yüz yıllarda yaşandı. Tanzimat'tan Meşrutiyete, Jön Türklerden İttihat ve Terakki yönetimine kadar gerçekleşen bu operasyonlar 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Birinci Dünya Savaşı içerisinde, Türkiye'de yeni bir zihniyet ve siyaset ortaya çıkardı. Esas olarak İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin fikirlerinde ve yönetim tarzında bu durum yaşandı. Panislamizm ile imparatorluğu ayakta tutamayan, dışa bağımlı, devlet fideliğinde yetişen Türk aydınlaşması bu sefer Birinci Dünya Savaşı içerisinde ve İttihat-Terakki yönetimi altında Pantürkizme, yani Turancılığa yöneldi.

Türk milliyetçiliği denen ve günümüzdeki ağır hasta yapısıyla Anadolu'yu, Mezopotamya'yı, Ortadoğu ve bütün dünyayı tehdit eden tam bir ırkçı, şoven soykırımcılık olarak ortaya çıkan zihniyet ve siyaset yapısı, işte böyle bir süreç içerisinde ve esas olarak da Birinci Dünya Savaşı'nın çelişki ve çatışmaları ortamında şekillendi. Yüzde yüz Avrupa modernitesinin fikir ürünü olmasına, yani yabancı ve dış kaynaklı olmasına rağmen kendisini yerli sayan, dış karşı mücadele ettiğini sanan, sözde kapitalizme, emperyalist saldırıya karşı duran, ona karşı hep savaş yürüten bir düşünce olarak kendisini tanımladı. Bu denli bir yapısal çelişkiyi kendi içerisinde taşıdı. Bu çerçevede de ırkçı-şoven yapıdan soykırımcılığa kadar ilerledi.

Kapitalist emperyalizmin Osmanlı topraklarını paylaşma ve Osmanlı'yı yutma yönelimi karşısında sahte bir emperyalizm karşıtlığı olduğu kadar esas olarak halklar karşıtı, kültürler karşıtı olma özelliğini taşıdı. Avrupa kapitalist saldırıları karşısında varlık gösteremeyince, Anadolu'da, Mezopotamya'da halkların, kültürlerin yok edilmesi, soykırıma dayalı olarak ordu ve devlet egemenliği altında bir Türk ulusu yaratma anlayışına yöneldi. Bunun Almanya ile ittifak halinde, İngiltere, Fransa ve Rusya'yla savaşılan bir ortamda olduğunu biliyoruz. Söz konusu Türk milliyetçiliği böyle bir çelişki ve çatışma ortamında, bu çelişki ve çatışmaların etkisi altında oluştu. ırkçı-şoven-soykırımcı-savaşçı karakterini buradan aldı. Bunu İttihat ve Terakki'nin paşaları, ör-

Türk milliyetçiliği denen ve günümüzdeki ağır hasta yapısıyla Anadolu'yu, Mezopotamya'yı, Ortadoğu ve bütün dünyayı tehdit eden tam bir ırkçı, şoven soykırımcılık olarak ortaya çıkan zihniyet ve siyaset yapısı yüzde yüz Avrupa modernitesinin fikir ürünüdür. Fakat yabancı ve dış kaynaklı olmasına rağmen kendisini yerli, dış karşı mücadele eden, sözde kapitalizme, emperyalist saldırıya karşı duran, ona karşı hep savaş yürüten bir düşünce olarak tanımlıyor.

olanı devam ettirmekten öteye geçemiyor. Herkes birlik ve ittifaktan yana ama bu pratikte gerçekleşmiyor. Sonuçta söz konusu parçalılık AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratacak bir mücadelenin pratikte ortaya çıkmasını engelliyor. Mücadele yol ve yönteminde, tarz ve taktiklerinde parçalılık ortaya çıkıyor.

Kısaca devrimci-demokratik hareket çok parçalı, dar-yüzeysel, ortak hedeften, ortak stratejiden yoksun, dolayısıyla bütünlüklü bir örgütlenme ve mücadele geliştirmekten uzak. Bu da faşist diktatörlüğün ömrünü uzatmasına hizmet ediyor. Faşizme karşı mücadeleyi zayıf ve yetersiz kılıyor. Devrimci-demokratik mücadele için ortaya çıkan fırsatların yeterince değerlendirilmesini engelliyor. Böyle bir durumda ne kadar cesaret ve fedakarlık da olsa, ne kadar direngen davranılsa da, ne denli bedel ödense de bütün bunlar istenen sonucu vermiyor. Bizi amacımıza güçlü bir biçimde götürmüyor.

ihtiyaç duyuyor. Bir devlet-iktidar gücü, faşist diktatörlük çözülecekse, çökertilecekse, onu çökertecek vuruşları yapan devrimci-demokratik mücadeleye ihtiyaç duyuluyor. İşte böyle bir mücadeleyi doğru, derinlikli, yeterli bir anlayış temelinde, özellikle de düşman gerçeğini doğru anlayıp çözümleme temelinde ortaya çıkartabiliriz.

Şimdi bunlar temelinde baktığımızda, ister hükümet diyelim, ister devlet diyelim, ister iktidar diyelim bugün AKP-MHP faşist yönetimi olarak ortaya çıkan ve bunların hepsini birlikte temsil eden gücün tarihsel bir oluşum süreci var. Kendiliğinden ortaya çıkmadı. En dar anlamda bu yapılanmanın Türkiye cumhuriyeti denen devlet sisteminin içinde doğduğu ve son şekli olduğu açık bir gerçek.

Evet, 29 Ekim 1923'te kuruluşunu ilan etmiş olan Türkiye cumhuriyeti devletinin 97. yıldönümü yaşıyor. Aslında böyle bir yıldönümü vesilesiyle de Tür-

geriliyor, bazı yerlerde gelişiyor. Biri yıkılıyor, diğeri kuruluyor. Çeşitli adlar takılıyor ama devlet, devlet olarak kalmaya, varlığını sürdürüp hükümünü icra etmeye devam ediyor.

Bu bakımdan Osmanlı'nın da böyle bir devletçi geleneğe dayandığı, İstanbul merkezli devletleşmenin beş bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin temel bir yapısı olduğu tartışma götürmeyen bir gerçek.

Gerçekten de Osmanlı sistemini kendinden önceki devlet ve iktidar gelişiminin etkili bir sentezi olarak görmek, öyle basit görmemek lazım. Bir yandan İran-Selçuklu devlet geleneğini, kültürünü kendisine temel almış, bir yandan da Sümer, Mısır'a dayalı ve en son halkası İslam devletleşmesi olan devletçi geleneği kendine dayanan yapıyor ve esas olarak da Bizans devlet sisteminin geleneği üzerine oturuyor. Bizans sistemini yıkarak, onun üzerinde, onun

kazandı ama her zaman bütün dünyayı ele geçirmeyi, iktidar ve devlet sisteminin hepsini kendi egemenliğinde toplamayı hedef aldı. Tıpkı Moğollar gibi, Cengiz Han gibi Avrupa'ya yürüyüp bütün devletçi sistemi denetim altına almayı önüne hedef koydu. Bunun için öncelikle Ortadoğu'ya, Kuzey Afrika'ya yürüdü. İktidar ve devlet sisteminin ortaya çıktığı alanları kendisine temel yaptı. Irak'ı, Mısır'ı, Hicaz'ı aldı. İslam'ın kılıcını kullandı. İdeolojisini esas aldı. Bu temelde Hristiyan âlemi yok ederek Roma'yı ele geçirmeyi, dünyanın tek devleti olmayı hedefleyen bir yönelim içerisine girdi. Bunu biliyoruz. Fakat Avrupa'da gelişen kapitalist sistem, Avrupa devletleşmesinin kapitalist moderniteye evrilmesi bunu durdurdu. Eğer Avrupa öyle bir aşamaya geçmeseydi Osmanlı'nın bu hedefi karşısında duramayabilirdi. Ortadoğu'ya ve Afrika'ya yayıldığı gibi Osmanlı bütün Avrupa'ya da yayı-

neğin Enver paşa bütün Türklüğü birleştirme hayali biçiminde uygulamak istedi. Mustafa Kemal ise Enver paşanın yenilgisinden İttihat ve Terakki'nin pantürkist yaklaşımının bir hayal olduğunu görerek Misak-ı Milli biçiminde tanıdıkları TC sınırları içerisinde söz konusu Türk uluslaşmasını gerçekleştirmeyi hedefledi.

Kısaca günümüzde de devam eden Türk milliyetçiliğinin hangi ortamda ve nasıl bir çelişki ve çatışma içinde doğup şekillendiğini iyi anlamamız gerekiyor. Evet, Jön Türkler hareketiyle, İttihat ve Terakki Cemiyetiyle şekillendi ama bunlara yön veren, bunları koşullandıran kesinlikle kapitalist modernitenin hegemonik saldırısıydı. Birinci Dünya Savaşı içerisindeki çelişkili ve çatışmalı durumdu.

Yani Türk milliyetçiliğinin kendisinin de iddia ettiği gibi bu ideoloji yerli-millî değildi, Anadolu'nun ve Ortadoğu'nun koşullarından kaynaklanmadı, dış saldırıya, emperyalizme karşı savaş içinde oluşmadı. Tam tersine emperyalist çelişki ve çatışma içerisinde bazı kapitalist güçlerle işbirliği yaparak, bazılarıyla da savaşılarak ortaya çıktı.

Aslında kapitalist modernitenin küresel hegemonik bir güç haline gelirken, bunun şekillendiği bir alan olan Ortadoğu'da, onun hâkimi konumunda bulunan Osmanlı'da böyle bir ırkçı-şoven-soykırımcı Türk milliyetçiliği zihniyeti ve siyasetini ortaya çıkardı. Bu zihniyet ve siyaset Osmanlı'nın ürünü olduğu kadar, iktidar ve devlet sisteminin, onun kapitalist modernite düzeninin de bir ürünüydü. Kapitalist modernitenin küresel-hegemonik yapı kazanmasının ortaya çıkardığı zihniyet ve siyasetti. Bu gerçeği iyi anlamak gerekir.

Yani Türk milliyetçiliği denen son derece ırkçı-şoven-faşist-soykırımcı karakterde olan bu zihniyet ve siyasetin, tamamen kapitalist modernite sisteminin küresel hegemonik hale gelirken yaşadığı çelişki ve çatışma ortamının bir gereği ve çıkarlarının bir ifadesi olarak ortaya çıkartılmış bir zihniyet ve siyaset olduğunu bilmemiz gerekir.

TC, Osmanlı'nın reformdan geçirilmiş yeni bir versiyonu olarak şekillenmiştir

Kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya, daha özgün olarak Türkiye'ye dönük ikinci operasyonu Kemalist hareket olarak değerlendirilebilir. Kemalist hareket zaten bunu inkâr etmemektedir. Aslında Osmanlı hanedanlığına karşı kendisini kapitalist modernite devrimi olarak da tanımlamaktan geri durmamaktadır. Birinci Dünya Savaşı içerisinde yenilen, parçalanmış Osmanlı'nın külleri, yıkıntıları üzerinden sınırlı bir silahlı çatışmaya dayalı olarak Kemalist harekete 'Türkiye Cumhuriyeti Devleti' adıyla yeni bir devlet kurmayı küresel-hegemonik kapitalist modernite sistemi kabul etmiştir.

İdeolojik olarak İttihat ve Terakki'de şekillenen Türk milliyetçiliğini, İttihat ve Terakki'nin yeni bir versiyonundan başka bir şey olmayan Kemalist hareket de kabul etmiştir. ırkçı-şoven-soykırımcı özelliklerini olduğu gibi almıştır. Anadolu ve Mezopotamya'da 'Türkiye Cumhuriyeti' adıyla Ermeni, Asuri, Rum, Kürt soykırımları üzerinden bir devlet kurmayı ve bu devletin egemenliği altında Türk ulusu yaratmayı öngörmüştür. Aradaki fark, Enver paşanın Pantürkist, Turancı, yani Orta Asya'daki bütün Türklüğü birleştirme yaklaşımını hayali bularak TC sınırları olarak oluşturduğu yeni siyasi sınırlar içerisinde bu milliyetçiliği uygulama ve ona dayalı bir ulus devlet sistemi yaratmayı öngörmüş olmasıdır. Bu ne-

denle Enver hayalci, Mustafa Kemal ise gerçekçi bulunmuştur. Somut koşullara göre hareket eden kişi olarak değerlendirilmiştir.

Tabii bu milliyetçilik bütün dillerin, milletlerin Orta Asya Türklüğünden yayıldığı gibi bir hedefi savunamayınca bu sefer devletçi uygarlığın başlangıcına dönmüş, ona alternatif olarak da bu sefer Mustafa Kemal 'Güneş Dil Teorisi' adı altında Sümer'den başlayan devletçi sistemi, Türklüğün başlangıcı saymış, dolayısıyla bütün devlet yayılımını Türklüğün yayılımı olarak tanımlamıştır.

Nasıl ki TC sınırları içerisinde devlet gücüyle bir 'Türk ulusu' yaratılıyorsa aslında Sümer'den doğup dünyaya yayılan bütün devletler Türklüğün yayılımı, Türklükten doğup başkalaşan yapılanmalar gibi, çocukların bile inanmayacağı bir safsatayı yeni bir tarih tezi olarak geliştirmiştir.

Kemalist devletin esas tanımlaması iktidar ve devlet sisteminde kendini göstermiştir. Osmanlı'nın mutlakiyetçi ve meşrutiyetçi yapısı ardından kendini

cumhuriyetinde de orduyu, üst komutanın cumhurbaşkanı yapılması temeline sözde seçimle gelmiş cumhurbaşkanı temsil etmiştir.

Kemalist hareket kendisini İttihat ve Terakki'den ayırmak için epeyce çaba harcamıştır. Farklı yollar bulmaya çalışmıştır. Ayrı bir tarih tezi, ayrı bir devlet anlayışı ve yapılanması geliştirmeye çalışmıştır. Kuşkusuz olduğu gibi Osmanlı sisteminin bir devamı olduğu söylenemez. Fakat ne kadar değişiklik yaratmaya çalışsa da işin özünde fazla bir değişiklik olmamıştır. Neden? **Birincisi**; yönetim ne kadar değişse de devlet sistemi temel hükümlerini olduğu gibi icra ettirmiş, toplum üzerinde egemen bir baskı ve sömürü çetesi olarak örgütlü yapısını devam ettirmiştir. **İkincisi**; çeşitli tarih tezi ve benzeri biçimlerde ideolojik olarak İttihat ve Terakki'den ayrılmaya çalışsa da aslında Mustafa Kemal'in ve CHP'nin esas aldığı Türk milliyetçiliği de özünde İttihat ve Terakki milliyetçiliğinden çok farklı değildir. Neden? Çünkü; faşist-

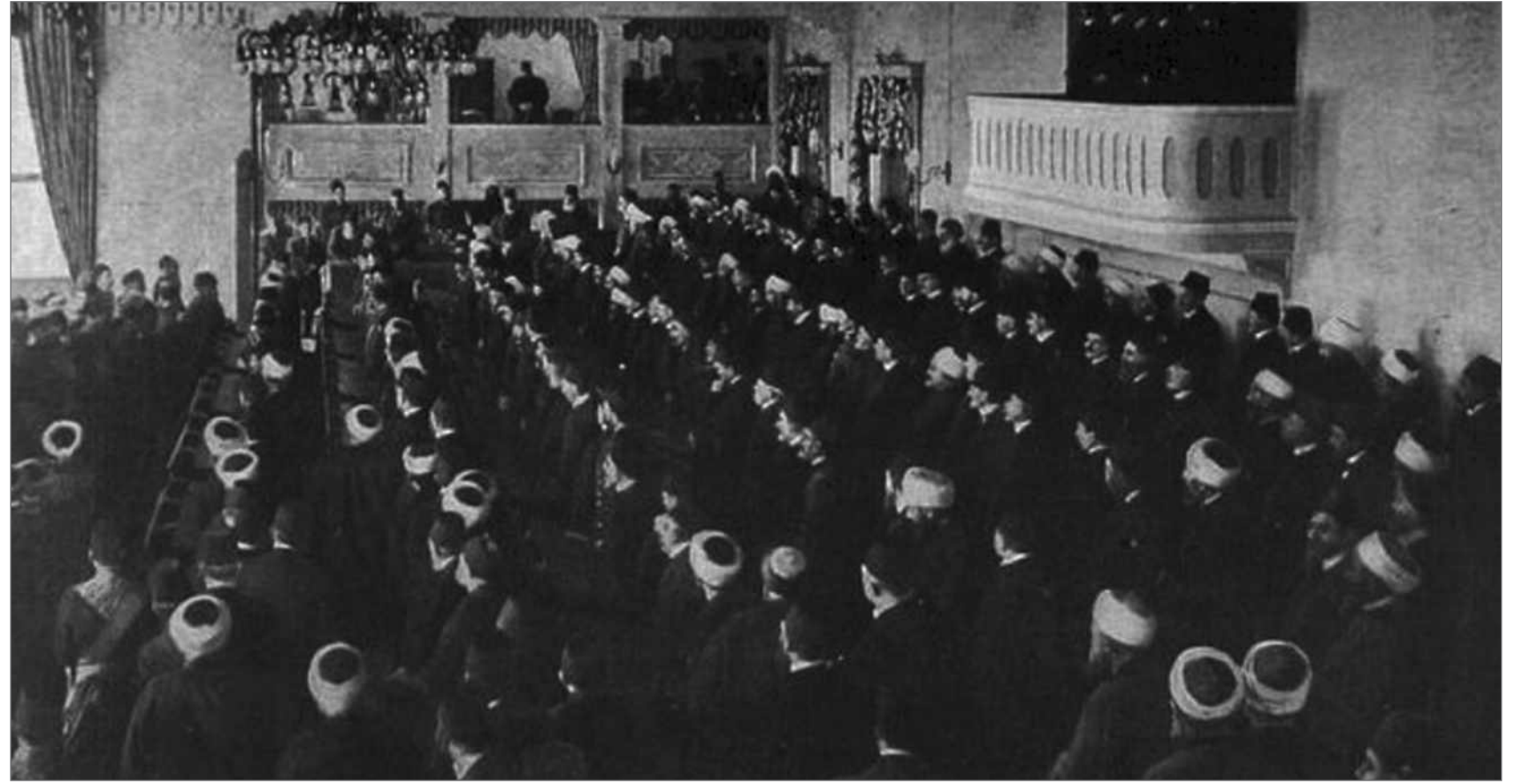
Gerilla direnişi 12 Eylül ile hedeflenen gladio devletinin başarısına fırsat vermemiştir

Kenan Evren cuntasının 12 Eylül 1980 darbesinden sonra Türkiye'de oluşturduğu yeni devlet, tamamen NATO gladiosunun ölçü ve özelliklerine göre bir devlet yapısını şekillendirmeyi ifade etmiştir. Zaten buna yön veren ideoloji olarak Türk milliyetçiliği, kapitalist sistemin küresel hegemonik güç haline geldiği Birinci Dünya Savaşı içerisinde İttihat ve Terakki Cemiyeti eliyle ortaya çıkartılmıştır. Yeni devlet yapılanması, Kemalist hareketin 'cumhuriyet' adıyla örgütlediği devlet yapısında belli kurumlara kavuşturulmuştur. Kenan Evren cuntası ise tüm bunları yeniden bir yapılanmaya tabi tutarak Türkiye'de tamamen NATO gladiosunun ihtiyaçlarına hizmet edecek bir devlet yapılanmasını oluşturmayı öngörmüştür. İdeolojisiyle, siyasetiyle, kurumlarıyla, gelenek ve işleyişleriyle tamamen NATO'nun Türkiye ve Ortadoğu'daki çıkarlarını temsil

darbesiyle hedeflenen gladio devletinin başarıyla oluşmasına fırsat vermemiştir.

Bu durum karşısında zorlanan ve Kürt sorunu denen soykırımcı zihniyet ve siyasetini sürdürmekte ciddi bir sıkıntı içerisine giren kapitalist modernite sistemi, ortaya çıkan bu durumu da kendi lehine dönüştürmek üzere Uluslararası Komplo olarak tanımlanan yeni bir saldırıyı 9 Ekim 1998 tarihinden itibaren uygulamaya koymuştur. Bunu da kapitalist modernite sisteminin Türkiye'deki siyasete, devlet yapılanmasına dönük son operasyonel saldırısı olarak tanımlayabiliriz.

Aslında böyle bir Uluslararası Komplo saldırısıyla NATO darbelerinin gerçekleştirmek istediği gladio devleti önünde engel oluşturan Kürt Özgürlük Direnişi ve Özgürlük Önderliği bertaraf edilmek ve böylece Kürt soykırımını gerçekleştiren bir gladio devletini Türkiye'de egemen kılmak istemiştir. Komplonun temel amacı, askeri darbelerin öngördüğü faşist-askeri diktatörlükleri, yani NATO gladio devletini hayata geçirmek, onun önündeki engelleri ortadan kaldırmaktır.

TC, aslında Osmanlı'nın reformdan geçirilmiş, operasyon yemişi yeni bir versiyonu olarak şekillenmiştir. Adına cumhuriyet dense de esas olarak cumhuriyet ile her hangi bir bağı olmamıştır. Ordunun yönetim, komuta gücü olarak Mustafa Kemal paşanın diktatörlüğü biçiminde şekillenmiştir. Her ne kadar bu cumhuriyet deneyimi için bir meclis öngörülse, sözde seçimlerle yönetimler belirleniyor olsa da, aslında Osmanlı'nın son dönemindeki meşrutiyet sistemini bile aşamamıştır.

ona alternatif olarak gördüğü ve tanımladığı için alternatif bir sistem biçiminde kendisinin Cumhuriyet olduğunu söylemiş ve 29 Ekim 1923 tarihinde ilan etmiştir. Türkiye cumhuriyeti devleti Osmanlı'nın yıkıntıları üzerinde bu biçimde kurulmuştur.

Aslında Osmanlı'nın reformdan geçirilmiş, operasyon yemişi yeni bir versiyonu olarak şekillenmiştir. Adına cumhuriyet dense de esas olarak cumhuriyet ile her hangi bir bağı olmamıştır. Ordunun kurduğu bir devlettir. Ordunun yönetim, komuta gücü olarak Mustafa Kemal paşanın diktatörlüğü biçiminde şekillenmiştir. Her ne kadar bu cumhuriyet deneyimi için bir meclis öngörülse, sözde seçimlerle yönetimler belirleniyor olsa da, aslında Osmanlı'nın son dönemindeki meşrutiyet sistemini bile aşamamıştır.

Evet, bir meclis, sözde oradan çıkan, oradan seçilen cumhurbaşkanlığı, hükümet ve benzeri şeyler olmuştur ama bunlar devlet diye tanımlanan ordunun izni ve yönlendirmesi temeline gerçekleşmiştir. Yani Osmanlı'daki hanedanlığın yerini Türkiye cumhuriyetinde ordu almıştır. Nasıl ki hanedanı padişah yönetici olarak temsil ediyorsa, Türkiye

sömürgeci-soykırımcı zihniyeti ve siyaseti kendisine esas almıştır. Bunu da Ermeni, Asuri-Süryani ve esas olarak da Kürt düşmanlığında, Kürt soykırımcılığında ortaya koymuştur. Diğer bakımlardan ne kadar değişiklik yapmaya çalışırsa çalışsın bu soykırımcı zihniyet ve siyaset esas alındıkça işin özünde ideolojik duruşta çok ciddi bir değişiklik, farklılık olmamıştır.

Kapitalist modernite sisteminin Türkiye'deki devlet yapısına dönük üçüncü operasyonu; 27 Mayıs 1960'tan itibaren gerçekleştirilen askeri darbelerdir. Bunları NATO darbeleri olarak tanımlamak en doğrusudur. Her ne kadar 27 Mayıs 1960 tümüyle böyle ifade edilemese de, yine de esas olan NATO ilişkileri olduğu tartışmasızdır. Bu yön 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbelerinde çok daha belirgin ve başatır.

İlk iki operasyonla tamamen denetim altına alınan Türkiye'deki devlet ve iktidar yapısı söz konusu NATO darbeleriyle tamamen bir gladio devleti haline getirilmek istenmiştir. 12 Mart darbesi ile bu yönlü belli adımlar atılmışsa da tam sonuca gidilemeyince sonuç alıcı adım 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesiyle atılmıştır.

eden bir ön karakolu biçiminde şekillendirilmeye çalışılmıştır.

İyi biliyoruz ki, NATO'nun 12 Eylül darbesi temeline gerçekleştirmek istediği bu gladio yapılanması, PKK öncülüğünde Kürdistan'da geliştirilen gerilla savaşı ve halk direnişiyle ciddi bir darbe yemişi, karşıtlık bulmuş, öngörülen ve istediği başarıyı tam olarak elde edememiştir.

Her ne kadar Türk milliyetçiliği her düzeyde hâkim kılınmaya, Türkiye'deki devlet sistemi en üstten en alta kadar gladio yapısına göre yeniden yapılandırılmaya çalışılsa da, yine Kürdistan'daki özgürlük direnişine karşı 1987 Temmuz'undan itibaren olağanüstü hal ilanı ve olağanüstü hal valiliği çerçevesinde bir özel savaş yönetimiyle karşılanmaya çalışılmışsa da, bütün bunlar NATO gladiosunun 12 Eylül darbesiyle Türk devletleşmesinde ulaşmak istediği düzeyi ortaya çıkartamamıştır.

Kürt gerillasının ve halkının mücadelesi, seksenli yıllardaki o amansız gerilla direnişi, doksanlı yıllarda Kürt Ulusal Diriliş Devrimi temeline gelişen halk serhildanları söz konusu özel savaş sistemini ciddi biçimde darbeleyip parçaladığı gibi Türkiye'de de 12 Eylül

Böylece aslında Uluslararası Komplo sadece hareketimize karşı bir saldırı olmamış, gladio devletini Türkiye'de tesis etmeyi amaçlayan bir saldırı olmuştur. Bir devlet sistemi kurmayı öngörmüştür. Denebilir ki Türkiye'de Uluslararası Komplo yeni bir devlet yapılanması oluşturmıştır.

Dikkat edelim komplonun başlangıcında komployu yönetmekle görevlendirilen Bülent Ecevit yayıf kalınca yanına bu işi başarıyla yürütmesi için Devlet Bahçeli yönetimindeki MHP verilmiştir. Söz konusu koalisyon hükümeti Uluslararası Komplo'yu başarıyla yürütemeyip İmralı direnişi karşısında yenik düşüncü bu sefer Ecevit koalisyonu düşürülmüş, yerine Tayyip Erdoğan yönetimindeki AKP, Uluslararası Komplo'yu başarmak üzere görevlendirilmiştir. Ancak ne zaman ki AKP de bu görevini başarıyla yürütemez, Önder Apo ve PKK direnişi karşısında yenik düşer, başarısızlığa uğrar hale gelince AKP'nin yerine görevlendirilecek yeni bir siyasi elit olmadığı için, daha doğrusu 'Fettullahçılar' olarak tanımlanan hareket, Tayyip Erdoğan ve AKP yönetimini yıkıp yeni bir yönetim olarak Türkiye'de görevlendirilemeyince bu sefer komplo, AKP ile devam ettirilip

başarmak üzere tıpkı Ecevit'e yardımcı vermesi gibi Tayyip Erdoğan AKP'sine de yeniden Devlet Bahçeli başkanlığındaki MHP yardımcı olarak verilmiştir.

AKP-MHP faşist diktatörlüğünü sadece bir hükümet ya da siyasi yönetim olarak görmemek gerekir

Aslında, Türkiye'deki ideoloji ve siyaset gerçeğini, Türk milliyetçiliğini, devlet yapısını MHP'ye bakarak anlamak ve anlam vermek gerekiyor. MHP, İttihat ve Terakki Turancılığı'nı da, Kemalist milliyetçiliği de, NATO gladiosunun sahte Türkçülüğünü de kendi kişiliğinde somutlaştıran ve en iyi temsil eden bir ajan kurum niteliğindedir.

Nitekim 1950'lerin ortasında Türkiye'den NATO'nun gladio eğitimine ilk götürülen subaylardan birisi MHP'nin kurucusu olan Alpaslan Türkeş'tir. Alpaslan Türkeş'in bir gladio elemanı olarak Türkiye'de görevlendirildiği, 27 Mayıs darbesinde bu temelde rol oynadığı, ardından da parti kurdurtularak 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinde rol oynayan bir konumda tutulduğu bilinmektedir. 12 Eylül darbesi için "fikirlerimiz iktidarda biz hapisteyiz" diyebilmiştir. Hapiste olmayı fikirlerinin iktidarda olması karşılığında bir lütuf gibi görece kadar NATO gladio sistemine bağlı kalmıştır. Ardından yerine geçen Devlet Bahçeli'nin de ister 1990'lı yıllarda Kürt gerillasına ve halkına dönük yürütülen topyekûn özel savaş saldırılarında MHP'nin kullanılmasında olsun, isterse Uluslararası Komplonun esas görevli yürütücüsü konumunda olması itibarıyla NATO'nun istek ve ihtiyaçlarına göre hareket eden bir siyasi güç konumunda bulunduğu açıkça ortaya çıkmıştır. İsteddiği kadar kendisini Türkçü, pantürkist, milliyetçi saysın, yerli ve milli ilan etsin, kesinlikle millilikle, yerlilikle, Türklükle bir alakası yoktur. 18 ve 19. yüzyıldan beri gelen 20. yüzyılın ikinci yarısında ise Türkiye'de tümüyle egemen kılınan kapitalist modernite sisteminin Türkiye'deki en temel ajanı, savunucusu, temsilcisi olduğu, her şeyiyle o sistemin Türkiye'deki ajanlığını yaptığı açık bir gerçektir.

Şimdi 2015 yılından itibaren ortaya çıkan, kendini 'Cumhuriyet İttifakı' olarak tanımlayan ve başkanlık sistemi temelinde Türkiye'de yeni bir faşist diktatörlük örgütlemeye çalışan söz konusu AKP-MHP ittifakını işte böyle anlamak gerekir. Bu ne AKP'nin, ne de kendi başına MHP'nin bir marifeti değildir. Tesadüfen

miştir. Bütün bu tarihsel geçmişe dayanmaktadır.

Aslında birbirine karşıtmış ve birbiriyle çelişip mücadele ediyormuş gibi gelişen bu tarihsel süreçleri yeni bir tarih tezinde sentezleyerek tamamen beş bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin, onun son beş yüz yıllık kapitalist modernite döneminin Türkiye'deki uzantısı olduğu, bir bütün bu sistemi günümüzde ayakta tutmaya çalışan NATO gladioculuğunun Türkiye'deki bir acentası, bürosu konumunda bulunduğunu bilmemiz gerekiyor. Yoksa öyle kendi başına bir güç değildir. İktidar ve devlet sisteminin, kapitalist modernite düzeninden, NATO'dan kopuk bir güç değildir. Kuşkusuz Türkiye coğrafyası, toplumsal yapısı, jeopolitiği üzerinde şekillenmektedir. Oranın gücünü, ilişkisi ve çelişkilerini değerlendirmekte, ona göre yapılanmaktadır. Fakat yön verici gücün iktidar

iki boyutlu bir savaşla gerçekleştiği tartışma götürmez bir gerçektir.

Bir yandan Hristiyan toplumları ezecek, teslim alarak, Hristiyan siyasi güçleri, devlet yapılanmalarını yenilgiye uğratarak yeni topraklar fethettiği gibi diğer yandan da demokratik yapıda özgür, komünal biçimde yaşayan çeşitli halk topluluklarını sürekli baskı ve egemenlik altına alarak, onların imkânlarına da el koyarak, onları kendisine bağlayarak egemenlik sistemini yerelde derinleştirdiği görülmektedir. Bu da Osmanlı devletini sadece Hristiyan devletlere karşı, Müslüman olmayan devlet yapılarına karşı savaşan bir güç değil, aslında demokratik topluluklara karşı savaşan bir güç haline de getirmiştir. İktidar ve devlet sisteminin özgür toplulukları yok ederek tamamen devlet himayesinde bir tebaa yaratma mücadelesi içinde olduğu bir gerçektir. Bu

likleriyle bir tür ilişki ve çatışma içerisinde kendi demokratik toplum varlıklarını sürdürdükleri bilinmektedir.

Aynı durum Osmanlı devletleşmesi karşısında daha güçlü ve yaygın bir biçimde yaşanmıştır. Ne zamanki söz konusu devlet yapılanmasını kendisinde somutlaştırarak, sentezleyerek yeni bir saray, hanedan olarak Osmanlı devletleşmesi şekillenip Anadolu, Mezopotamya, Arabistan'a doğru yayılmak istedi, o zaman söz konusu demokratik topluluklar da bunun karşısında varlıklarını sürdürmek istemişlerdir. Devletten gelen baskı-sömürü-hâkimiyet yönelimine karşı mücadele etmişler, direnmişler, savaşmışlardır. Denebilir ki; aslında Osmanlı devleti Hristiyan devlet yapısını yıkmış, İstanbul'u, Balkanlar'ı ele geçirmiş, bir devlet yapısı olarak Arabistan'a, Kuzey Afrika'ya kadar yayılabilmiş ama tabandaki bu söz konusu

isyanlara yol açarken 1806'dan itibaren Kürdistan'da da önemli Kürt aşiret ve beylik direnişlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. 19. yüz yıl boydan boya bu biçimde yaşanmıştır. Batıda daralan, sıkışan, gerileyen merkezi Osmanlı yönetimi daha çok asker ve vergi için kendisini doğuya; Kürt, Arap, Ermeni toplulukları üzerinde baskı ve sömürüyü arttırmaya yöneltmiş; bu alanlardaki aşiret, kabile, beylik toplulukları da söz konusu devlet yönelimine karşı hep direniş içerisinde olmuşlardır. Söz konusu direnişler de günümüzde AKP-MHP faşist diktatörlüğünün alternatifi olan demokratik sistemin tarihsel dayanakları konumundadırlar.

Bu çelişkili ve çatışmalı durum Türkiye cumhuriyeti adıyla Kemalist hareket tarafından kuruluşu gerçekleştirilen devletin kuruluş döneminde de benzer bir biçimde yaşanmıştır. Birinci Dünya Sa-

Bugün AKP-MHP faşist diktatörlüğü biçiminde somutlaşmış iktidar ve devlet yapısının toplumsal alternatifi ya da demokratik alternatifi neye dayanmaktadır, demokratik alternatifinin tarihsel dayanakları nedir diye sorulduğunda bunun cevabını tarihin özgür topluluklarında; klan, kabile, aşiret, kavim, boy biçimindeki demokratik topluluk diyebileceğimiz kesimlerin varlığında aramamız gerekiyor.

ve devlet sistemi, kapitalist modernite düzeni ve NATO gladioculuğu olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir.

Dahası AKP-MHP faşist diktatörlüğünü sadece bir hükümet ya da siyasi yönetim olarak görmemek gerekir. Evet, AKP 2002 Kasımı'nda her ne kadar ABD ve NATO tarafından Uluslararası Komplonun yönetmek üzere görevlendirilmiş olsa da Türkiye'deki siyasi yapı gereği iktidar ve devlet olmakta zorlanmıştır. Ancak ne zaman ki Kürt Özgürlük Hareketi orduya vurduğu darbeleri siyaset üzerindeki vesayetini yok edecek düzeye vardırırdı, işte o zaman AKP-ABD ittifakı bundan yararlanarak 'Ergenekon' denen ordu yapılanmasını geriletmış, onun siyaset üzerindeki egemenliğini ortadan kaldırmıştır. Böylece aslında Kemalist cumhuriyet bir biçimde tasfiye edilerek ve MHP de eklenerek söz konusu AKP-MHP faşist diktatörlüğü ortaya çıkartılmıştır.

Serxwebûn: Tarihsel temellerini ve güncel özelliklerini tanımladığınız faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin temel dayanakları nelerdir? Devrimci mücadelenin çıkış koşulları ve gelişim seyri nasıl olmuştur?

da özgür toplulukların, farklı halk kesimlerinin, kabile, aşiret, boy topluluklarının söz konusu devlet egemenliğine karşı sürekli bir direnişinin, isyanının yaşanmasına yol açmıştır.

Yani bugün AKP-MHP faşist diktatörlüğü biçiminde somutlaşmış iktidar ve devlet yapısının toplumsal alternatifi ya da demokratik alternatifi neye dayanmaktadır, demokratik alternatifinin tarihsel dayanakları nedir diye sorulduğunda bunun cevabını tarihin özgür topluluklarında; klan, kabile, aşiret, kavim, boy biçimindeki demokratik topluluk diyebileceğimiz kesimlerin varlığında aramamız gerekiyor. Türklerde buna 'boy' deniyor, Kürtlerde 'kabile-aşiret' gerçeği var. Araplar aşiret toplulukları olarak ortaya çıkıyorlar. Ermeniler ve Asuri-Süryanilerde farklı isimlerle kendilerini ortaya koyuyorlar ama şunu biliyoruz: Sümer'den itibaren başlayan devletler daha ortaya çıkmadan bu topluluklar vardı. Klanlar, kabileler, aşiretler, boylar vardılar. Özgür topluluklar olarak yaşıyorlardı. Demokratik bir yönetime sahiptiler. Bu Arabistan'da da, Kürdistan'da da, Anadolu'da da vardı. Ortadoğu'ya ve Anadolu'ya göçlerle gelen Türkmenlerde de vardı. Türk-

aşiret, kabile, boy biçimindeki demokratik toplulukları tümünden yok edememiştir. Çoğu yerde onlarla uzlaşmak, ittifak yapmak durumunda kalmıştır. Örneğin; Kürdistan'ı, Arabistan'ı Osmanlı sarayı adına fetheden Yavuz Selim'in Kürt beyleriyle ittifakı bilinmektedir. Aslında Arabistan fethi denen şeyin çok büyük bir kısmı da Arap aşiretleriyle ilişki, ittifak yapma temelinde gerçekleşmiştir.

Kısaca; bir yanda Osmanlı hanedanının, sarayının temsil ettiği devletleşme ve devlet topluluğu var olurken, diğer yanda da Anadolu'da, Kürdistan'da, Arabistan'da demokratik toplum varlığını sürdürmüştür. Devlet+demokrasi diye ifade edilen gerçeklik, tarihsel geçmiş içerisinde bu biçimde yaşanmıştır.

Kemalist hareketin ikiyüzlülüğü Osmanlı saray entrikalarından geri değildir

Osmanlı devletinin bu demokratik toplulukları; kabile, aşiret, boy yapılarını daraltma, daha çok baskı, sömürü altına almadaki her yönelimine karşı bu topluluklar çeşitli düzeylerde direnmişlerdir. Hiçbir zaman Osmanlı merkezi otoritesi söz konusu halk toplulukları üzerinde

vaş ve öncesindeki durumlar daha çok savaş ve çatışma konumunu arz ederken, Birinci Dünya Savaşı ardından cumhuriyetin kuruluş ve şekillenmesi de tıpkı Osmanlı düzeninin kuruluş sürecine benzemiştir. Bir yandan kendisini sözde dıştan gelen kapitalist işgale karşı direnerek var ediyor görünse de işin bu yanı daha zayıftır. Esas olan yanı ise Anadolu ve Mezopotamya'da demokratik zihniyet ve siyaset olarak ortaya çıkan, demokratik topluluk olarak varlık gösteren güçlerin denetim altına alınması mücadelesinde yaşanmıştır.

Yani Türkiye cumhuriyeti devletin kuruluşu resmi tarihin ifade ettiği gibi öyle hep dış güçlerin saldırısı ve onlarla yaşanan savaş temelinde ve böyle bir savaş içerisinde olmamıştır. Zaten Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı imparatorluğu dünyanın kapitalist devletler arasında bölüşülmesi, kapitalizmin küresel hegemonik güç haline gelmesi savaşına aktif katılan bir güçtü. Yani savaşın bir tarafıydı. O durum Birinci Dünya Savaşı sonunda da kısmen devam etmiştir. Yunanistan'ın, Fransa'nın askeri hareketleri biçiminde, onlara karşı kısmi bir mücadele özellikle de başta Kürtler olmak üzere yerel aşiretlerin, toplulukların direnişleri biçiminde ortaya çıkmıştır.

Kemalist hareketin ve cumhuriyet kuruluşunun yaptığı aslında dıştan gelen işgalci saldırılara karşı bu yerel güçlerin direnişlerinin sonuçlarını ele geçirmek, dahası demokratik nitelikteki bu yerel direniş odaklarını ezmek ve dağıtmak olmuştur. Bu konuda 1920'den 1940'a kadar yaşanan olaylar bilinmektedir. Ege'de Yunan işgaline karşı esas direnişi sürdüren Çerkez Ethem ve arkadaşları ve benzeri topluluklar Kemalist hareket tarafından ezilip, etkisiz kılınmaya çalışıldığı gibi doğuda da Fransa ve benzeri güçlerin işgal hareketlerine karşı direnen Kürt aşiretleri, beyleri, beylikleri ezilerek denetim altına alınmıştır. Dahası burada ikiyüzlü, sahte bir davranış da gösterilmiştir.

Aslında Kemalist hareketin söz konusu ikiyüzlülüğü Osmanlı saray entrikalarından geri değildir. 'Osmanlı'da oyun çok' deyimini kat kat aştıracak bir oyun ve hileyle ortaya çıkmıştır. Çerkez Ethem hileyle etkisiz kılınmıştır. Mustafa Suphi ve arkadaşları hileyle Karadeniz'de boğdurulmuşlardır. Kürt aşiretleri ve beylikleri hileyle ezilip, imha edilmişlerdir. Önce 'Kürtlerin ve Türklerin ortak yurdu, ortak devleti' diye cumhuriyet ilan edilmiş, Kürt beylerinin, aşi-

Batıda daralan, sıkışan, gerileyen merkezi Osmanlı yönetimi daha çok asker ve vergi için kendisini doğuya; Kürt, Arap, Ermeni toplulukları üzerinde baskı ve sömürüyü arttırmaya yöneltmiş; bu alanlardaki aşiret, kabile, beylik toplulukları da söz konusu devlet yönelimine karşı hep direniş içerisinde olmuşlardır. Söz konusu direnişler de günümüzde AKP-MHP faşist diktatörlüğünün alternatifi olan demokratik sistemin tarihsel dayanakları konumundadırlar.

ortaya çıkmamıştır. Son beş yıldır yürütülen siyasetin bir gereği olarak da yalnız başına ortaya çıkmamıştır.

Aslında ciddi bir tarihsel dayanağının olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Günümüz AKP-MHP ittifakında Osmanlı ilkağ devlet sisteminin üst düzey bir sentezi olan Osmanlı devlet yapısını, ona dönük Jön Türkler ve İttihat-Terakki'den başlamak üzere gelişen kapitalist modernite operasyonlarının sonucu olduğunu bilmemiz gerekiyor. AKP-MHP ittifakının temelinde Osmanlı devlet geleneği vardır. Tanzimat'tan Meşrutiyet'e, Jön Türklerden İttihat-Terakki'ye kadar gelen kapitalist modernite operasyonu vardır.

Yine Kemalist cumhuriyet operasyonu ve en son 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleriyle 9 Ekim 1998 Uluslararası Komplosu operasyonlarının bir devamı olarak ortaya çık-

Duran Kalkan: Kuşkusuz günümüzde AKP-MHP faşizmi, temsil edilen iktidar ve devlet sisteminin bir tarihsel ve küresel dayanağı olduğu gibi onun alternatifi konumunda olan özgürlük ve demokrasi hareketinin de bir tarihsel geçmişi ve küresel boyutu söz konusudur.

Dönüp tarihe bakarsak Osmanlı devlet yapısının iki yönlü bir saldırı altında şekillendiğini görürüz. **Birincisi;** İslam'ın kılıcı olarak Hristiyan topluma dönük bir saldırı, Hristiyan toplumların egemenliği altındaki alanları, imkânları ele geçirmek için fetih savaşları, **ikincisi ise;** kendi egemenliği altında tuttuğu topraklarda yaşayan çeşitli kabile, kavim, aşiret, boy ve benzeri biçimlerde kendini ortaya koyan topluluklara dönük saldırıları olmuştur. Kuruluşunda önce üç yüz yıllık Osmanlı'yı oluşturma savaşının tek boyutlu olmadığı, kesinlikle böyle

menler de Ortadoğu ve Anadolu'ya boylar halinde geldiler. Türkmen boyları tıpkı Kürt ya da Arap aşiretleri gibi demokratik topluluk yapısına sahiptiler. Her ne kadar bir üst sınıf boy beyliği biçiminde kendini geliştirmek istiyorlarsa da, aslında toplumsallık böyle bir beylik sisteminin iktidar ve devlet gücü haline gelmesine kolay kolay izin vermiyordu. Yüz yıllarca Türkmenler böyle demokratik topluluklar biçiminde yaşadılar. Ortadoğu'nun birçok alanını dolaştılar. Anadolu'ya böyle bir boy sistemi içerisinde gittiler.

Aslında bunlar günümüzde AKP-MHP faşist diktatörlüğünün alternatifi olabilecek demokratik toplumun tarihsel dayanakları ve temelleridir. Önce Selçuklu, bir taraftan İslam, bir taraftan Bizans devletleşmesinin saldırıları karşısında bu toplulukların hep kendilerini yaşatmaya çalıştıkları, devlet egemen-

tam bir hâkimiyet ve denetim kuramamıştır. Saray kendi egemenliğini çeşitli devletlerden çok tebaası altında gördüğü demokratik toplulukların isyanının yıkacağından korkmuştur.

Bu durum Osmanlı merkezi yönetiminin Avrupa kapitalizmi karşısında gerilemeye başlaması ardından çok daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmıştır. Batıdan Avrupa kapitalizminin baskısı ve merkezi Osmanlı yönetimini daraltması geliştikçe, merkezi Osmanlı yönetimi de halk toplulukları olan aşiretler, kabileler, boylar üzerindeki baskı ve sömürüsünü arttırmaya, yerelde gelişen otoritelerin askeri ve ekonomik gücünü ele geçirerek kendi zayıflığını gidermeye yönelmiştir. Kürdistan'a da, Arabistan'a da, diğer alanlara da bu temelde merkezi Osmanlı yönetimlerinin geliştirdiğini biliyoruz. Bu durumlar Arabistan'da çeşitli

retlerinin aktif desteği alınmış, daha sonra ayakları yere basıp bir askeri güç haline geldikten sonra devletin sadece Türk milletine ait olduğu söylemiş, 'tek dil, tek bayrak, tek devlet' ifadesi ile Türkçülüğün egemenliğini ilan ederek Kürtleri dışlamış, buna karşı hoşnutsuzluk duyan Kürtlere ise 'Vay bizim cumhuriyetin otoritesini dinlemiyor, cumhuriyetle geliyor, cumhuriyete isyan ediyor' diyerek en vahşi biçimlerde saldırmış, ezip katletmişlerdir. Kürdistan'da aslında en son 1937-38 Dersim pratiğinde görüldüğü gibi açık bir soykırım uygulamışlardır.

Birinci Dünya Savaşı içerisinde başlatılan Ermeni soykırımı, savaşın ardından Asuri-Süryani, Rum soykırımı olarak sürmüş, esas olarak da Kürt soykırımı olarak pratikleştirilmiştir. Cumhuriyet bu biçimde İttihat ve Terakki'nin soykırımcı zihniyet ve siyasetini olduğu gibi esas almıştır. Soykırımcı bir zihniyet ve siyasetle şekillenmiştir. Türkiye cumhuriyetinin zihniyet ve siyaset şekillenmesi böyledir.

Aslında bütün dillere, kültürlere, halk topluluklarına karşıdır. Ermeni, Asuri-Süryani-Rum katliamlarını yapmışlardır. Fakat bunların hepsi en büyük halk topluluğu olarak Kürtlere dönük soykırımda ve Kürt düşmanlığında somutlaşmıştır. Türkiye cumhuriyeti devleti Kürt düşmanı ve Kürt soykırımcısı bir devlet olarak şekillenmiş, Kürt düşmanlığı ve soykırımcılığı altında bütün dillere, kültürlere, halk topluluklarına karşı soykırım yapmıştır. Bütün ezilen kesimlere dönük baskı ve sömürü uygulamışlardır. En önemlisi de kadın üzerindeki baskıyı, köleleştirmeyi kat kat arttırarak devam ettirmiş olmalarıdır. Bu sayede soykırımlardan arta kalan toplumu kontrol altında tutmayı hedeflemişlerdir.

Bu çerçevede her ne kadar resmi tarih 'dış güçlerle işbirliği yapıyorlardı, haindiler, işbirlikçiydiler' dese de aslında 'dış güç' dedikleri güçlerle ilişki içinde olan, işbirliği yapan, onlarla anlaşılan Kemalist hareketin ve TC'nin kendisi olmuştur. Türkiye'de, Anadolu'da ve Mezopotamya'daki özgürlüğü, demokrasiyi temsil eden topluluklar ezilmişlerdir. Fakat bu saldırılara karşı önemli bir mücadele yaşanmıştır, ciddi direnişler ortaya çıkmıştır. Bütün bu direnişlerin hepsinin günümüzde AKP-MHP faşist diktatörlüğünün alternatifi olan Kürt özgürlüğüne dayalı Demokratik Türkiye'nin temel dayanakları olduğunu bilmemiz gerekir.

Darbeler ve devrimci direnişler Türkiye'nin nereye evrileceğine yönelik çatışmalardır

Söz konusu durumun NATO gladiosu askeri darbeleri biçimindeki müdahalelerine karşı da yaşandığını biliyoruz. Özellikle Türkiye cephesinde 12 Mart 1971 darbesine karşı Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya öncülüğünde THKP-C, THKO ve TKPML-TİKKO örgütlülüğüne dayalı olarak radikal bir silahlı direniş tutumu kısa süreli de olsa oldukça etkili bir biçimde gelişmiştir. Buna paralel olarak işçi ve emekçilerin, aydınların, sanatçıların, Kürtlerin, değişik demokratik güçlerin faşist saldırılar karşısında da önemli duruşları, direnişleri yaşanmıştır.

Aslında 1970 başını Türkiye açısından bir dönemeç olarak değerlendirmek hatalı değildir. Şöyle ki; belirttiğimiz çerçevede kurulan, kendine has özellikleri olan Kemalist cumhuriyet, NATO ilişkileri temelinde 1970 başında bir dönemece gelmiştir. Yani Türkiye nereye gidecek sorusu açıkça sorulur olmuştur. NATO gladiosunun faşist-askeri saldırıları temelinde faşist-oligarşik bir diktatörlük haline mi gelecek yoksa demokratik bir cumhuriyet olarak mı ken-

dini şekillendirip deva edecekti? İşte gündeme gelen ve açıkça sorulan soru budur. NATO gladiosunun yönlendirdiği 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleri Türkiye'nin faşist-oligarşik bir diktatörlük haline getirilmesini öngörürken, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya öncülüğünde gelişen devrimci-demokratik direniş de Türkiye'nin bir demokratik cumhuriyete evrilmesini, demokratik devrim yaşamasını, cumhuriyetin demokratikleşmesini öngören bir siyasi dönüşümün yaşanmasını hedeflemiştir. Böylece "Türkiye nereye gidecek?" sorusuna cevap arayan sert bir çatışma yaşanmıştır.

Mahir, Deniz ve İbrahimlerin katledilmesi, böyle bir çatışmalı durumda faşist-askeri güçlerin ne kadar katliamcı ve saldırgan olduklarını, bunun karşısında demokratik cumhuriyet isteyen devrimci güçlerin de nasıl büyük bir örgütlülüğü, direnişçiliği esas almaları gerektiğini ortaya koymuştur. 20. yüzyılın ilk çeyreği ardından, son çeyreğine de girerken 1970'lerin başında Türkiye böyle bir iç çatışma durumu yaşamıştır. Her ne kadar 12 Mart darbesi karşısında 'Demokratik Türkiye' isteyen devrimci güçler, faşist özel savaşçı güçlerin saldırısı karşısında ezilmiş, yenilgi yaşamış olsalar da aslında 1970'ten itibaren içine girilen 'Türkiye nereye gidecek' sorusuna cevap aranan süreç tamamlanmamıştır.

Türkiye cephesinde Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin katledilmesiyle devrimci-demokratik hareket belli bir zayıflama, ezilme, gerileme yaşasa da başlayan devrimci-demokratik direniş 1970'li yıllarda Türkiye'de ve Kürdistan'da sürmüş, 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesi karşısında ise PKK öncülüğünde, Önder Apo'nun düşünceleri temelinde 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı daha planlı ve örgütlü bir demokratik direniş gelişmiştir.

Kısaca, devrimci mücadele Türkiye'de ilerlerken Kürdistan'da yükselişe geçmiştir. Faşist-oligarşik diktatörlük arayışlarına karşı Demokratik Cumhuriyet mücadelesi Türkiye'den Kürdistan'a kaymış, demokratik direnişin rengi değişmiş, Kürtleşmiştir. Mahir, Deniz, İbrahimlerin başlattığı direniş Önder Abdullah Öcalan öncülüğünde Kürdistan'da Ulusal Özgürlük Direnişi haline gelerek 12 Eylül 1980 darbesine karşı gerilla ve halk direnişi temelinde devam etmiştir. Böylece Önder Apo 12 Mart 1971 darbesine karşı yürütülen mücadeleden gerekli dersleri çıkartarak hem devrimci-demokratik direnişin Kürdistan kolunu güçlü bir biçimde oluşturmuş, yeni bir direnme cephesi olarak Kürdistan'ı açmış hem de 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı gerilla ve halk temelinde Demokratik Türkiye Özgür Kürdistan direnişinde sonuna kadar kararlı, cesur ve ısrarlı davranmıştır.

Hiç kuşkusuz nasıl ki AKP-MHP faşist diktatörlüğünün yakın dönemdeki tarihsel dayanakları 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbeleri oluyorsa, AKP-MHP faşist diktatörlüğünün alternatifi olan Kürt özgürlüğüne dayalı demokratik Türkiye alternatifi tarihsel dayanakları da 12 Mart ve 12 Eylül darbesine karşı Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci-demokratik direnişlerdir. Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya öncülüğünde gelişen direnişlerdir. Önder Abdullah Öcalan öncülüğünde gelişen Kürt özgürlük direnişidir. Bu direnişlerin ortaya çıkardığı düşünsel, örgütsel ve pratik tecrübe, birikim bugün demokratik alternatifi gücünü oluşturmaktadır.

12 Eylül faşist-askeri darbesi temelinde Türkiye'de şekillendirilmek istenen gladio devletine karşı Önder Apo öncülüğündeki PKK, gerilla direnişi her

ne kadar Kürdistan'da söz konusu saldırının ayaklarını kırmış, egemenliğini sarsmış, NATO'nun Türkiye'de şekillendirmek istediği devlet sistemini yıkımla yüz yüze getirmişse de, Türkiye'de benzer bir durumun olmaması sonucu 1990'ların başında ortaya çıkan elverişli zemin demokrasiyi zafere taşımada, gladio saldırılarını yenilgiye uğratmada yeterli olmamıştır. Bu durum Kürt Özgürlük Hareketi'ni NATO gladiosunun saldırıları karşısında yalnız bırakmıştır. Nitekim bunun sonucunda NATO gladiosu tarafından 9 Ekim 1998 Uluslararası Komploları saldırısı uygulamaya konmuştur.

Önder Apo'nun 2002-2003 sürecinde geliştirdiği paradigma değişimi tarihseldir

Tamamen Önder Abdullah Öcalan'ın imhasını ve bu temelde PKK'nin tasfiyesini hedefleyen söz konusu komplocu saldırı Önder Apo'nun dikkatli, duyarlı davranışı, düşmanını iyi tanıyan ve boşa çıkartmayı bilen tarzıyla etkisiz kılınmış, Komploları'nın hem 9 Ekim'deki imha planı hem de 15 Şubat 1999'daki idam planı boşa çıkartılmıştır. Ardından söz konusu Komploları, İmralı İşkence ve Tecrit Sistemi içerisinde yürütme politikasıyla Önder Apo'nun ideolojik-siyasi

bir ikiye bölünmeyle kullandığı İslam ümmeti aldatmacası boşa çıkartılıp, başarısız kılınmıştır.

Böyle bir durum karşısında önce ABD ve NATO güçleri AKP'yi Türkiye'de tümüyle iktidar haline getiren bir çabanın içine girmişlerdir. Fettullahçı hareketle birleştirilerek ordu ve Ergenekon çizgisi karşısında güçlü ve etkili hale getirmişlerdir. Ardından bu da başarılı olmaya yetmeyince bu sefer AKP-MHP ittifakını ortaya çıkartmışlardır.

Devlet Bahçeli'nin bir yandan 1999'da, 2000'de Ecevit'le ittifak halindeyken birden bire 2015'te Tayyip Erdoğan'la ittifak kurar hale gelmesi kuşkusuz bir tesadüf değildir. Tamamen bağlı olduğu merkezin yönlendirmesi temelinde olmaktadır. Uluslararası Komploları AKP eliyle başarıya götürme çabasının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. 2003-2005 döneminde AKP projesi de Komploları başarıya götüremeyip yenilince ABD başka alternatif bir güç bulamamış, dolayısıyla AKP'yi önce Fettullahçılarla ittifak temelinde bir araya getirerek Komploları başarıya götürmek istemiş, fakat AKP-Fettullahçı çatışması gelişip de AKP'yi aşamayınca bu sefer MHP ile ittifak kurdurup Uluslararası Komploları başarıya götürmek istemiştir.

ABD ve NATO'nun 9 Ekim 1998'de başlayan komplosuna karşı her gün,

nereye gidecek mücadelesi günümüzde de İmralı İşkence ve Tecrit Sistemi'ne ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüne odaklanmış bir mücadele olarak devam etmektedir.

Serxwebûn: AKP-MHP faşizminin mevcut durumunu ve geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu faşist yapı nasıl aşılabilir?

Duran Kalkan: İlk iki soruya cevap olarak yaptığımız değerlendirmeler açık bir biçimde ortaya çıkardı ki ne AKP-MHP faşist diktatörlüğü açısından ne de devrimci demokratik mücadele açısından içinde bulunduğumuz durum tarihsel ve küresel boyutlardan kopuk olarak, dar ve yüzeysel biçimde ele alınamaz. Her iki karşıtlığın da çok derin bir tarihsel dayanağı, bölgesel ve küresel boyutu vardır.

Açıkça görülüyor ki, bu topraklar iktidar ve devletleşmeye de imkân ve fırsat sunan özelliklere de sahiptir; aynı zamanda özgürlüğe ve demokrasiye de, demokratik toplumsallığa da sonuna kadar imkân ve fırsat sunan özelliklere sahiptirler. Nitekim toplum-sallaşmanın, dolayısıyla demokrasinin ilk geliştiği, şekillendiği başat olarak tarihsel gelişim sağladığı toprak parçaları yerkürede Anadolu, Mezopo-

imhası öngörülmüş, buna karşı da Önder Apo'nun savunmalarda ortaya koyduğu dâhiyane çözümler ve gelişmeler İmralı mücadelesinde de komplocu güçlerin kaybetmesini, Önder Apo'nun ve Kürt özgürlük direnişinin başarı kazanmasını ortaya çıkartmıştır.

Bu temelde 1999-2002 yılları arasında Bülent Ecevit başkanlığındaki üçlü koalisyon hükümeti başarısız kılınmış, ardından 2002 Kasımı'nda ABD tarafından Komploları başarıya götürmek üzere Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarının oluşturduğu AKP görevlendirilmiştir. AKP'nin dinci-ümmetçi propagandası ve provokatör-tasfiyeci dayatmaları ile sonuç alınmak istenmişse de, Önder Apo paradigma değişimi temelinde Kürt sorununun Demokratik Özerkliğe dayalı, Demokratik Konfederalizm çözümünü düşünsel ve programsal düzeyde geliştirerek başarısız kılmış, yenilgiye uğratmıştır.

Önder Apo'nun 2002-2003 sürecinde geliştirdiği paradigma değişimi gerçekten tarihseldir. Başta Kürt sorunu olmak üzere bütün sorunların devlet+demokrasi formülü içerisinde, Demokratik Özyönetime dayalı Demokratik Konfederalizm projesiyle çözümünü öngörmüştür. Nasıl ki Demokratik Ortadoğu Özgür Kürdistan çözümüyle Ecevit'in bireysel haklara dayalı sahte çözüm yaklaşımı başarısız kılınmışsa, Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çözümüyle de AKP'nin büyük

her an yürütülen mücadele, tarihin en büyük, en onurlu, en anlamlı özgürlük ve demokrasi mücadelesidir. 15 Şubat 1999'dan sonra İmralı İşkence ve Tecrit Sistemi'ne karşı başta İmralı Direnişi olmak üzere Kürdistan, Türkiye ve dünyanın dört bir yanında gelişen direnişler tarihin en anlamlı ve en onurlu varlık ve özgürlük direnişleridir.

İdama karşı mücadele de böyledir. İmralı çürütme politikasına karşı mücadele de böyledir. AKP'nin 'İslam ümmeti' oyununa karşı mücadele de böyledir. AKP-Fettullah ittifakının saldırılarına karşı başta İmralı olmak üzere, Kürdistan ve Türkiye'nin her alanında yürütülen mücadele de böyledir. Nitekim tarihin en kurnasız, ahlaksız, acımasız ve en ağır saldırısı olan AKP-MHP faşist soykırımcı saldırganlığına karşı son 6 yıldır İmralı'da, Kürdistan ve Türkiye'de, dünyanın dört bir yanında yürütülen mücadele de böyle bir mücadeledir.

Dikkat edilirse Uluslararası Komploları'nın Önder Apo'yu imha ve PKK'yi tasfiye planı geçen 22 yıl içerisinde boşa çıkartılmış, başarısız kılınmıştır. Ama İmralı İşkence ve Tecrit Sistemi de göstermektedir ki, Uluslararası Komploları tümünden yenilgiye uğratılamamış, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü sağlanamamış, dolayısıyla Kürt özgürlüğü yaratılamamıştır. Bu da Türkiye'nin demokratikleşmemesi anlamına gelmektedir. Kısaca 1970'ten başlayan Türkiye

tamya merkezli Ortadoğu coğrafyasıdır. Tabii ilk devletleşmenin de burada ortaya çıktığını ve bütün dünyanın dört bir yanına bu zeminden yayıldığını biliyoruz. Bundan dolayı iktidar ve devlet sorununu, demokratik toplum olmayı, yönetim gerçeğini, toplumsallaşma ve yönetim sorunlarını bu zeminde dar ve yüzeysel ele almamak, tarihi derinlik ve küresel boyut kapsamında ciddi biçimde yaklaşım değerlendirmek kesinlikle gereklidir. Böyle yaklaşmayanlar başta hata yapmış olurlar. Dolayısıyla da sorunları ortaya doğru koyamaz ve gerçekleştirilebilir doğru çözüm yolları bulamazlar. Bunun sonucunda da pratikleşemezler. Cesaret ve fedakarlık gösterebilir de boşa gider. Pratikleşme çabaları sonuç vermez. Başarılı sonuç alan, zafer kazanan bir pratiğin sahibi olamazlar. Bu nedenle her boyutta ciddi ve derinlikli bir yaklaşım, özellikle yönetim sorununu çözme noktasında gereklidir.

'Kamu yönetimini biz sağlıyoruz' yalanı altında toplum üzerinde ağır bir baskı ve sömürü kuran devlet çetesine mi tarih evet diyecek; bu coğrafyada toplumlar üzerinde kanserleşmiş durumda olan ulus devlet modeline toplumu ve bireyi bitirme noktasına gelen iktidar ve devlet sistemi hala devam mı edecek, yoksa bunlar aşarak gerçekten özgür toplum ve demokratik yönetim düzeyi mevcut

gelişmişlik koşullarında yeniden ortaya çıkacak ve insanlık tarihinin en güzel ve en anlamlı dönemini mi yaşayacak? İşte önümüzdeki soru budur. Sorun buradaki halklar, Ortadoğu bölgesi, şu hükümet, şu devlet ve parti sorunu olmaktan öteye tarihseldir, küreseldir. Tüm insanlığı ilgilendirmektedir. Aslında insanlığın geleceğinin nasıl olacağı sorusuna cevap arama düzeyindedir. Böyle bir çerçeveden baktığımızda günümüzde AKP-MHP faşist diktatörlüğü olarak somutlaşan kurumsal siyasi yapıyı, AKP-MHP'nin durumuna, tarihsel geçmişlerine, iç sorunlarına bakarak hafife almamak gerekiyor.

AKP-MHP'yi ve Türkiye'yi yöneten derin, küresel güçler var

AKP ve MHP gerçekten de çok eski partiler değillerdir. Ne kadar parti olup olmadıkları da tartışma götürür. İç gelişmeleri çok fazladır. Birçokları bu duruma bakarak yönetemezlik durumunun yaşadığını ifade etmektedir. Gerçekten de derin bir çelişki ve çözülüş durumu vardır. Ama durum bir boyutu ile böyleyken her şey bu biçimde ortaya konabilir de denemez. Bundan öte AKP-MHP'nin görünen güncel durumunu da aşan bir tarihsel-küresel gerçekliği ifade ettiklerini, güçlü dayanaklara sahip olduklarını da bilmemiz gerekir. Ancak zayıf ve güçlü yanlarını doğru ve yeterli biçimde ortaya koyarsak karşıımızdaki olguyu tam tanımlamış ve dolayısıyla ona karşı nelerin nasıl yapılması gerektiği sorularına yeterli cevap vermiş oluruz.

Bu çerçeveden baktığımızda günümüzde AKP-MHP faşizmi şeklinde ortaya çıkan siyasi yapının, güçlü bir tarihsel temelinin bulunduğunu görmemiz, bilmemiz gerekiyor. İşte bu temel 12 Mart ve 12 Eylül darbelerine dayanıyor, cumhuriyete dayanıyor, İttihat ve Terakki'ye, Osmanlı'ya dayanıyor; Osmanlı'nın da İran, Sümer, Mısır, İslam, Roma ve Bizans devlet geleneğinin 13-16. yüzyıllar arasında şekillenen yeni ve son sentezi olduğunu ifade ettik. Osmanlı sistemi tekil bir sistem değil. Altı yüz yılı aşkın bir sürece yayılması da bunu net bir biçimde gösteriyor. Bu durum Osmanlı hanedanının

güçlerinin yürüttüğü Uluslararası Komplotu saldırısı ile bağını ortaya koyduk. Bütün bunlar birer gerçek.

Şunu ifade etmek istiyoruz: AKP-MHP yönetimi gibi görünen sistem sadece AKP-MHP'ye ait değildir. Sadece TC'ye de ait değildir. Mevcut sistemin, küresel kapitalist modernite sisteminin, dolayısıyla iktidar ve devlet sisteminin bir parçası, bir şubesi olduğu çok açıktır. Bu temelde NATO ile bağı var, NATO ve Avrupa sisteminin bir parçasıdır. NATO-Gladio'sunun yoğun saldırılarına maruz kalmış, operasyonlarını yaşamış ve ele geçirilmiş bir yapılanmadır. Dolayısıyla AKP-MHP faşizmi bir Gladio sistemidir. Bunu net olarak ortaya koymamız gerekiyor. Uluslararası Komplotu yönetimidir. O da NATO-Gladio'sunun bir yönetimidir. Bu düzeyde küresel dayanakları var. Küresel iktidar ve devlet sisteminin kapitalist modernite düzenine,

Kemalist cumhuriyet çok zayıf temellerde doğdu

Avrupa kapitalist modernitesinin başkaları altında gerekli değişim ve dönüşümü sistem çıkarları doğrultusunda yapamayan Osmanlı'nın Birinci Dünya Savaşı içerisinde yenilip yıkıldığını, parçalandığını biliyoruz. Bu gerçekten de çok önemli bir sentez olan ve beş yüz, altı yüz yıla dayanan güçlü ve sağlam Osmanlı sisteminin parçalanması anlamına geliyordu. Çok önemli ve ciddi bir durumdu. Bu kadar yüzyıla yayılmış bir sistemin parçalanması önemliydi. O parçalanmanın yıkıntıları üzerinde Kemalist cumhuriyet çok zayıf temellerde doğdu. Daha doğuş yapmadan İttihatçılarla uzlaştı. Hemen Osmanlı'yı yıkan devletlerle, sistemle uzlaştı. Tayip Erdoğan bile o aşırı uzlaşmacı yaklaşımı eleştiriyor. Neden Kemalist hareket söz

laşma ortaya çıkardı. İkinci Dünya Savaşı'nda da bu kurumlaşma gerçekten ciddi politik oyunlar yaparak kendisini sürdürmeyi başardı. Yenilgi alan Hitler'den yana olmasına rağmen, ideolojik ve siyasi olarak Hitler'e yakın, onunla ilişki ve ittifak halinde bulunmasına rağmen Hitler faşizminin yenilgisinden benzer bir yenilgi olarak çıkmadı. Politik oyun yaparak kendisini Hitler karşıtı cepheye yer bulur konuma getirebildi. Bunlar Mustafa Kemal ve İsmet İnönü yönetiminin etkinlikleriydi. Kendisini bu şekilde Hitler karşıtı cephenin bir parçası haline getirdi ama bu beraberinde, Türkiye'de iktidar değişikliğini gerektirdi. CHP hükümeti Bayar-Menderes öncülüğünün oluşturduğu Demokrat Parti'ye yönetimi bırakmak zorunda kaldı. Kurulan cumhuriyetin şekillenmesinde bazı değişiklikleri Demokrat Parti yönetimi ortaya çıkardı. Bunları garantiye bağlamak, sü-

dusuna karşı Özgür Kürdistan'ı, Demokratik Türkiye'yi temsil eden bir gerilla üstlenmesi ve mevzilenmesini ortaya çıkardı. Bu oldukça önemli bir gelişmeydi. Tam da adı cumhuriyet olan ama özünde cumhuriyetin gerçek özelliklerini taşımayan Kemalist devlet sistemini Gladio müdahalesiyle yeni bir Gladio devletine dönüştürüp 'sonuç aldık' hesabı yapılırken, böyle bir Kürt Özgürlük Hareketi ve gerilla direnişi ile karşılaşmış olmaları mevcut devlet sistemini ciddi bir biçimde sarstı, zorladı. Bunu yok etmek için TC devletine ve ordusuna her türlü desteği verdiler; askeri, siyasi, ekonomik, istihbari-teknik destek verdiler. Dünyanın her tarafında PKK'yi terör örgütü ilan ederek etkisiz kılmak, TC'yi Gladio müdahalesi temelinde başarılı hale getirmek için yoğun çaba harcadılar. Fakat, tüm bu destekler 12 Eylül devletini ayakta tutmaya yetmedi. Bunun üzerine biraz da Orta-

AKP-MHP yönetimi gibi görünen sistem sadece AKP-MHP'ye ait değildir. Sadece TC'ye de ait değildir. Mevcut sistemin, küresel kapitalist modernite sisteminin, dolayısıyla iktidar ve devlet sisteminin bir parçası, bir şubesi olduğu çok açıktır. Bu temelde NATO ile bağı var, NATO ve Avrupa sisteminin bir parçasıdır. NATO Gladio'sunun yoğun saldırılarına maruz kalmış, operasyonlarını yaşamış ve ele geçirilmiş bir yapılanmadır. Dolayısıyla AKP-MHP faşizmi bir Gladio sistemidir.

onun kurumlarına, sermayesine, siyasetine ve ideolojisine dayanıyor. Onlar tarafından yönetiliyor. Onlar tarafından ayakta tutuluyor.

Dikkat edelim, 2016'da AKP'nin yerine Fethullahçıları koymak istediler. Tayip Erdoğan'a ufak bir operasyon çekmeyi öngördüler. Yerine Fethullahçı hareketi koyacaklardı. Fakat başaramadılar. Başaramayınca hemen çelişki ve çatışmayı derinleştirmekten uzak durdular. Tekrar Tayyip Erdoğan'la, AKP ile uzlaşma yolunu seçtiler ve hemen MHP'yi devreye koydular, koluk değneği yaptılar. Fethullahçı darbenin ortaya çıkardığı olumsuzlukları MHP desteği ile gidererek sistemi fazla yara almadan, karşıtları olan demokratik devrimci güçler yararlanmadan ayakta tutmak, düzlüğe çıkarmak istediler. Bu nedenle Türkiye'yi AKP-MHP yalnız başına yönetmiyor. AKP-MHP'yi, onların seçilmiş yönetimleri yönetmiyor. AKP-MHP'yi ve Türkiye'yi de yöneten derin güçler var, küresel

konusu uzlaşmaları yapmak durumunda kaldı? Zayıf olduğu için. Bunun anlaşılmayan bir yanı yoktur. Eğer söz konusu uzlaşmaları yapamayı varlığını sürdürüp sürdüremeyeceği tartışma konusuydu.

Elbette şimdi buradan bakıp da varlığını sürdürmüş olan bir devlete ya da yönetime geçmişte niye öyle uzlaşmalar yaptın demek kolaydır. Ama bu yaklaşımın siyaset gerçekliği ile ne kadar bağı var, tartışma götürür. Çok fazla bir bağı yoktur. Neden? Çünkü; o zamanın koşulları farklıydı. O koşullarda ancak o tür uzlaşmalar yaparak ayakta kalabildi. Bir tarafla uzlaştı ki, kendisi için tehlike gördüğü yanları da ezebilirdi. İşte, Ege'den Karadeniz'e, Kürdistan'ın dört bir yanında ortaya çıkan, demokrasi isteyen direnişleri ezebilmesi için söz konusu uzlaşmaları yapması zorunluydu. Eğer onları yapamayı, demokratik direnişler başarılı olacak, Kemalist diktatörlük şekillenemeyecekti, ömrünü uzatamayacaktı.

rekliklik kazanır ve yıkılmaz hale getirmek için cumhuriyet sisteminin kurucusu olan ve temel dayanağı konumunda bulunan ordunun sistem tarafından güvenceye alınması gerekti. Bu temelde 1950'lerin başında NATO'ya giriş gerçekleşti. Cumhuriyeti ordu, orduyu da NATO güvencesine alarak, böylece zayıf konumda olan cumhuriyetin yaşatılması, yıkılmaktan kurtarılması, güçlendirilmesi sağlanmak istendi.

Aslında NATO ilişkisi temelinde ABD ve müttefikleri, iktidar ve devlet sisteminin Ortadoğu'daki temel bir karakolu haline getirecek müdahaleleri yapmaya yöneldiler. İşte 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri bu amaçla gerçekleşti. Ordu yönetimindeki devleti güçlendirip güvenceye almak, ona dayanarak Sovyetler Birliği'ne karşı sistemi korumak ve enerji yatakları olan Ortadoğu'da sistemin çıkarlarını sürdürmek istiyorlardı. Önemli gelişmeler de sağladılar. 12 Mart darbesi belli bir direnişle karşılaşsa da onu kırmayı başardılar. Ar-

doğu'daki gelişmelere bağlı olarak, Üçüncü Dünya Savaşı'nın geldiği aşama göz önünde bulundurularak Saddam Hüseyin yönetimini tümünden yıkmak için Irak'a daha kapsamlı bir müdahale yapabilmek amacıyla öncelikle Önder Apo'nun, PKK'nin, Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin etkisizleştirilmesi gerekiyordu.

Zaten Ortadoğu'ya müdahalenin birinci aşamasında, 1990 başında Körfez Savaşı'yla Saddam Hüseyin yönetimi daraltılmış, Bağdat etrafında kuşatılmış, Filistin ve Kürdistan devrimleri ise kuşatmaya alınmış, sınırlandırılmışlardı. Özellikle Başûrê Kurdistan, NATO'nun Çekiç Güç operasyonu ile PKK'ye kapatılıp PKK Bakurê Kurdistan'da sınırlandırılmak istenmişti. Ortadoğu'ya kapitalist-emperyalist müdahalenin ikinci adımı olan 1990 sonunda Saddam Hüseyin yönetimini tümünden yıkmayı hedefleyen müdahale ise Önder Apo'yu hedefleyen Uluslararası Komplot ile başlatıldı.

sürecini yaşıyor. Dayandığı temellerin tarihsel ve küresel boyutlarının o kadar güçlü olmasına rağmen günümüzde AKP-MHP faşizmi ve onun temsil ettiği iktidar ve devlet sistemi son derece zayıf bulunuyor.

Osmanlı'nın çözülüşü var, cumhuriyetin zayıflığı var, Gladio saldırılarına karşı 12 Mart darbesi karşısındaki direniş var, 12 Eylül karşısındaki direniş var, Uluslararası Kompro'ya karşı direniş var. Bütün bu zayıflığı bu direnişler yarattı. Kendisini ayakta tutabilmek için bir yandan Gladio saldırıları, 12 Eylül ve en sonunda Tayip Erdoğan yönetimi cumhuriyetin birçok kural ve kurumunu da ortadan kaldırdı, iktidar olup ayakta kalabilmek için yenilmiş olan ordunun ve sayetinden kurtulmak istedi. Var olanları yıkıp yenisini kurmaya çalıştı fakat henüz yenisini de kuramamış durumdadır.

AKP-MHP faşist diktatörlüğü bir hükümet olmaktan çıkarak bir devlet haline gelmek istiyor

Dikkat edilirse bir yandan Türkiye'deki devrimci-demokratik hareket ve özellikle de Kürdistan Özgürlük Hareketi bu Kürt düşmanı, halk düşmanı, kadın düşmanı, faşist-sömürgeci-soykırımcı iktidar ve devlet sistemini yoğun bir mücadele ile darbeledi, parçaladı, zayıflatı. Diğer yandan ayakta kalmak amacıyla AKP de yenilerini inşa edebilmek için eski birçok şeyi aşmak, değiştirmek zorunda kaldı. Her iki taraftan gelen darbeler, var olan sistemi de iyice parçaladı.

Şimdi AKP-MHP faşizmi bunu aşmak ve kendini kurumsallaştırmak istiyor. Fakat bunu henüz başarabilmiş değil. Bu nedenle zayıf görülüyor. Evet, devrimci-demokratik mücadele tarafından Kürdistan Özgürlük Mücadelesi tarafından darbelenerek zayıf hale getirilmiştir. Ama bir yandan da küresel ve tarihsel dayanakları vardır. Bunları görmemiz lazım. Diğer yanı sıra söz konusu zayıflıkları aşabilmek için yoğun bir küresel destek ile de AKP-MHP ittifakı temelinde iktidarcı-devletçi sistem bir Gladio yapılanması olarak Türkiye'deki derin devlet sistemini yenilemeye, yeniden yapılandırmaya yoğun olarak çalışmaktadır. Bu gerçekliği de görmemiz lazım.

Ayrıca söz konusu zayıflığın küresel iktidar ve devlet sistemi tarafından, yine AKP-MHP yönetimi tarafından bilindiğini, onun aşılması için yoğun bir çaba içerisinde olduğunu bilmemiz gerekli. Bu konuda AKP-MHP ittifakı birkaç yıl ıktır. Fakat AKP-MHP ittifakının ideolojik, siyasi, tarihsel, kültürel yaklaşımları bakımından son 7-8 yıldır yapılanlara bakılırsa bu ittifakın önceden ciddi hazırlıklarının yapılmış olduğu görülür. AKP-MHP ittifakı bir yandan söz konusu ittifak ile çok yoğun bir yeniden inşa faaliyeti sürdürüyor, ifade ettikleri cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi temelinde yeni bir sistem oluşturmaya çalışıyor. Diğer yandan sanki önceki yıllarda öyle bir ittifakın temeli atılmış, zemini hazırlanmış gibi bir durum da gözüküyor. Çünkü; yapılmış olan birçok şey AKP-MHP ittifakının zeminini hazırlamak için yapılmış gibi görünüyor. Nitekim onların sonucunda AKP-MHP ittifakı da bir anda hiç sarsıntı yaşamayan bir ittifak biçiminde ortaya çıkmış bulunuyor.

Bu temelde şunları söylemek gerekli: Mevcut durumuyla AKP hükümettir, MHP destekliyor. Ama bir partiler ittifakı var. Yasaları da değiştirdiler. AKP-MHP 'Cumhur İttifakı' olarak bir araya geldi. Sanki bir hükümet, bir faşist yönetim gibi gözüküyor. Fakat öyle değerlendirmek yanlış. Evet başta bir hükümet olarak başladılar. Başlangıçta kendilerini bir faşist yönetim ittifakı olarak gösterdiler. Ama gerçeğin böyle olmadığı, AKP-MHP ittifakının bir iktidar ve devlet ittifakı olduğu

tarihsel olarak ifade ettiğimiz devlet gerçeğine ve küresel iktidar ve devlet sisteminin ihtiyaç ve çıkarlarına göre AKP-MHP ittifakının yeni bir devlet şekillendirmeye çalıştığı açık bir gerçektir. Bunu net bir biçimde görmemiz lazım. Bunu sadece AKP-MHP partileri de yapmıyor. Aslında Türkiye'deki devlet kalıntıları, çeşitli kurumlaşmalar da yapıyor. Hatta bunlara karşıt muhalefet olduğunu söyleyen Kemal Kılıçdaroğlu başkanlığındaki CHP yapıyor. Sözde MHP'den ayrıldığını söyleyen İyi Parti yapıyor. Diğer sistem içi muhalefet partileri yapıyor. HDP dışındaki bütün partiler böyle bir faşist yeniden yapılanmaya, bir Gladio diktatörlüğünün oluşmasına hizmet ediyorlar. Aynı zihniyet ve siyasetin içinde bulunuyorlar. Böyle bir yapılanmayı en güçlü bir biçimde NATO sistemi, ABD ve Birleşmiş Milletler destekliyor.

AKP-MHP faşizminin başta Kürdistan olmak üzere Irak'ta, Suriye'de, Yemen'de, Ortadoğu'da, Avrupa'da, Amerika'da işlediği insanlık suçlarına, ihraç ettiği terör gruplarının yarattığı suçlara herhangi bir ses çıkartmıyorlar. Hep müsamaha

hullahçılar bile yalnız başlarına kalmalarına rağmen kimse ile ittifak yapmıyorlar. Durmadan yakınıyorlar, sadece kendilerine zarar verilmemesini istiyorlar. Öyle AKP-MHP'nin oluşturmak istedikleri sisteme karşı çıkan ve onu engellemek için gereken her türlü politik tutuma giren bir yaklaşımları söz konusu değil.

Şimdi bütün bunlara dayalı olarak AKP-MHP faşist diktatörlüğü, imkân ve fırsatları azami derecede değerlendirmeye çalışıp kendini bir devlet sistemi olarak kurumsallaştırmak istiyor. Bir hükümet, dolayısıyla bir yönetim olmaktan çıkarak bir devlet haline gelmek istiyor. Böyle bir planlaması var. Bu temelde çalışmaları da var.

Evet, eski devletin birçok kurumunu yıktılar ama faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset temelinde kendi devlet ve iktidarlarını kurumsallaştırmak için de yoğun bir çaba içinde oldukları tartışma götürmeyen bir gerçek. Bu anlamda planlı, çok yönlü çalışıyorlar. Dört başı mamur bir Gladio özel savaş sistemini inşa etmek istiyorlar. Böyle bir inşanın yoğun çabası içerisinde.

olduklarını ifade edebilir. Bu gerçeğin kesinlikle görülmesi lazım.

Bu temelde kendilerine göre yeni bir tarih anlayışı, yeni bir zihniyet, yeni bir ideoloji, yeni bir siyasi yapılanma, kültür, ahlak yaratmak istiyorlar. Bunu da AKP-MHP faşist ittifakı temelinde esas olarak Türkiye'nin faşist Gladiocu ilk ve tek partisi olan MHP'nin anlayış ve ölçüleri temelinde gerçekleştiriyorlar. Dolayısıyla faşist duygu, düşüncüyü, zihniyet, siyaset ve ideolojiyi üretim topluma yedirmeye, bu temelde ırkçı, şoven, milliyetçi, savasçı, Kürt düşmanı, halk düşmanı, demokrasi düşmanı bir insan ve toplum yaratmak istiyorlar. Türk ulus devletini bu biçimde yeniden şekillendirmeye çalışıyorlar. Böyle çok yönlü ve planlı bir çabanın var olduğu açıktır. Ortaya çıkan sonuçlar bunu gösteriyor. Bu çaba sadece bir Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli marifeti değil. AKP-MHP çabası da değil. Onları çok aşan birçok çevrenin içinde olduğu bir çaba. Aslında Tayip Erdoğan ve Devlet Bahçeli'ye, AKP ve MHP'ye bu çerçevede bir rol oynatıyorlar. Bunu böyle görmek lazım. Onlar da kendilerine

dırlar, onu yöneten AKP-MHP'den yadırlar. Kürtlere karşı çıkıyorlar.

Kürt sorununun çözümü küresel sistemi değiştiriyor. Kendi varlıklarını bu sistemde bulmuşlar. Sistemin değişimini istemiyorlar. Ondan zarar göreceklerinden korkuyorlar. Dolayısıyla bu sistemi ayakta tutmak için Kürt özgürlüğüne karşı çıkıyor, Kürt soykırımından yana oluyorlar. Bu nedenle de Kürt soykırımını en vahşi yöntemlerle yürüten AKP-MHP diktatörlüğüne en son çare olarak destek veriyorlar. Bu gerçekleri görmemiz lazım. Bu nedenle buradan aldığı güçle AKP-MHP faşizmi kendini güçlendirmeye, yapılandırmaya çalışıyor. Harıl harıl böyle bir planlı çalışma içerisinde.

O halde örgütlü ve planlı bir mücadele olmazsa sistem kendini ayakta tutabilir. Her hâlukârda yıkılır, aşılır dememek lazım. Bazı çevreler öyle ezbere konuşuyorlar, 'AKP-MHP faşizmi er geç yıkılır' diyorlar. Bu biraz hamaset edebiyatı gibi bir şeydir. Nasıl yıkılacak, ne zaman yıkılacak, neyle yıkılacak? Bunları ortaya koymamız lazım. Diğerini kendini kandırmaktan, dolayısıyla faşizmin değişimine su taşımaktan başka bir şeye hizmet etmiyor. Yanılmamak lazım.

Evet, AKP-MHP faşist diktatörlüğünün yıkılacağını öngörmek gerekli ama nasıl yıkılabileceğini de sorup, iyi değerlendirip onun gerektirdiği tutumu, davranışı, çabayı göstermek lazım. Yoksa, öyle bir çaba göstermeden, dahası nasıl yıkılacağını değerlendirmeden, 'er geç yıkılacak' demek son derece düz, olgucu, düz ilerlemeci bir mantıktır. Pozitivist, kaba materyalist, düz ilerlemeci zihniyetin, anlayışın bir sonucudur. 'Her şey yıkılıyor, bu da yıkılır' demek hiçbir şey dememektir. Yıkılabilir ama ne zaman, nasıl yıkılır, belli bile değil. Kuşkusuz hiçbir şey baki kalmaz ama buradan kalkarak AKP-MHP faşizmi yıkılacak demek hiçbir anlam ve değer ifade etmiyor. Böyle düz, ezbere yaklaşımlardan uzak durmak gerekli.

Bütün bunlar temelinde ele aldığımızda AKP-MHP faşizminin yıkılabileceğini ama onun için doğru, çok yönlü, yaratıcı, devrimci-demokratik bir mücadeleyi başarıyla yürütmek gerektiğini tespit etmemiz lazım.

Faşizme anladığı dille cevap vermek gerekiyor

Hiç kuşkusuz böyle bir faşist diktatörlük altında kalınmaz. Hiçbir gerekçe böyle bir diktatörlüğün varlığına boyun eğmeyi, yaşamasına izin vermeyi kabul etmez, kaldırmaz. Dolayısıyla bedeli ne olursa olsun, hangi zorlukları içerirse içersin mutlaka bu faşist diktatörlükten kurtulmak, onu aşmak gerekiyor. Hiçbir mücadele zorluğu, yaratacağı acı ve kayıp, faşist diktatörlüğün ortaya çıkarıldığı baskı, zulüm, katliam, işgal ve sömürden daha ağır olamaz. Bu nedenle her şeyi göze almak ve mutlaka küresel kapitalist sistemin, iktidarcı-devletçi düzenin en zayıf halkası olan AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkıp baskı ve sömürü düzenini bu halkadan kırarak insanlık için özgür ve demokratik yaşamın önünün mutlaka açılabilmesi gereklidir. Bu tarihin en anlamlı görevidir.

İkincisi; AKP-MHP faşizmi kendisini bir özel savaş sistemi olarak, Gladio devleti olarak yeniden inşa etmeye çalışıyor. Henüz bunu yapamamış. Bundan yararlanmak, dolayısıyla AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi sonraya ertelemek, bunu günümüzde en ileri düzeyde yürütmek gerekli. **Üçüncüsü;** dört başı mamur bir özel savaş sistemi kuruyor. Faşist diktatörlük tüm alanlarda, bütün yöntemlerle, her türlü imkânı seferber ederek saldırıyor. Topyekûn, faşist, soykırımcı özel savaş saldırısı yürütüyor. O halde AKP-MHP faşizmine karşı mü-

gösteriliyor, tolerans tanınıyor. Dikkat edilirse bu diktatörlüğü ayakta tutuyorlar. Diğer yandan ise kendileri ile çalışmadığı sürece ihtiyaç duyduğu her türlü imkân ve fırsatı veriyorlar. Küresel kapitalist sistemden Türkiye'nin iktidar ve devlet güçlerine kadar bütün iktidarcı ve çıkarıcı güçler, kendi çıkarlarını, geleceklerini büyük ölçüde AKP-MHP faşizminin kurumsallaşmasında görüyorlar. CHP, İyi Partimuhalefeti gerçekten değiştirmek mi istiyor, yoksa muhalefet edenleri azaltmak, toplumu yanıltmak mı istiyor, bu tartışma götürür. Şimdiye kadar ikincisi daha çok etkili oldu. Dikkat edilirse demokratik bir muhalefet bloku oluşturmayı engellediler. HDP ile diğer demokratik güçler ile bir muhalefet bloku, demokrasi bloku olmak yerine, AKP-MHP faşizminin sıkıştığı her yerde onu desteklemeyi kendi yararlarına buldular.

Evet, ABD, Avrupa, Rusya, Ortadoğu'nun çeşitli devletleri ile ilişkileri var ama bunlar büyük ölçüde çıkar ilişkileridir. Söz konusu sistem içerisinde bu ilişkiler doğaldır. Bu ekonomik ve politik çıkar elde etmek için yürütülen bir mücadele anlamına geliyor. O ilişkileri görmek, değerlendirmeye çalışmak lazım ama ona bakarak iktidarcı ve devletçi sistemin, onun çeşitli kurumlarının AKP-MHP devletine karşı çıktıkları sonucuna varmamak gerekli. Hatta dikkat edelim; en çok karşıt görünen, en çok darbe yemiş olan Fet-

Tam bir Gladio devleti, özel savaş devleti, Kürt düşmanlığı, kadın düşmanlığı, halk düşmanlığı, demokrasi düşmanlığı temelinde inşa etmeye çalışıyorlar. Bunu her boyutta ele alıyorlar. Böyle bir inşanın ideolojik boyutu var, tarihsel boyutu var, kültürel boyutu var, ekonomik, siyasi, askeri, güvenlik boyutu var. Yani yaşamın tüm alanlarında planlı faşist diktatörlük için inşa çalışması yürütüyorlar. Bu gerçekliği görmemiz lazım.

Bunun için yeni bir tarih tezi oluşturuyorlar. Türk tarihi içerisindeki ilişkileri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Yani ne tam İttihat ve Terakki'nin, MHP'nin eski Turancılığını ne de Mustafa Kemal'in Sümer'e dayalı devletçiliğini tam alıyorlar. Osmanlı-cumhuriyet kopukluğunu ortadan kaldırmayı öngörerek hepsini uzlaştıran, Orta Asya'dan gelmiş Selçuklu'dan Osmanlı'ya dayanan İslam'ı rehber edinmiş bir devletçi tarih tezini oluşturmaya çalışıyorlar. Bu yeni bir tarih tezi çalışmasıdır. Buna dayanarak yeni bir yaşam felsefesi, yeni bir ideolojik çerçeve, yeni bir güvenlik anlayışı, yaşam tarzı oluşturmaya çalışıyorlar. Bu çerçevede edebiyatı, sanatı, sağlığı, ekonomiyi, eğitimi, askerliği kullanıyorlar. Özellikle basını, propaganda araçlarını, psikolojik savaş en ileri düzeyde kullanıyorlar. Kitaplar yazıyorlar. Diziler, filmler ortaya çıkarıyorlar. Ekonomik kaynaklar oluşturuyorlar. Yani insan çok rahat bir şekilde çok yönlü ve planlı bir çaba içerisinde

biçilmiş bu rolü başarıyla oynamak için büyük bir gayret içindeler. Açık olan gerçeklik bu.

Örgütlü ve planlı bir mücadele olmazsa sistem kendini ayakta tutabilir

Şimdi bütün bunlardan çıkaracağımız sonuçlar nedir diye sorulursa, şunları söyleyebiliriz: **Birincisi;** kuşkusuz böyle her yönüyle kurumsallaşmış bir faşist diktatörlük henüz inşa edilememiştir. Zayıf, parçalı bir durumu yaşıyor. Çöküş ve çözülüş emareleri güçlü. Bu nedenle eğer böyle bir faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir mücadele planlı, programlı, yaratıcı yöntemlerle geliştirilebilirse bu faşist diktatörlük aşılabılır. Aşılmaz, yenilmez, tarih sahnesinden kaldırılamaz değildir. Kesinlikle kaldırılabilir. Bu gerçeği görmek gerekiyor.

İkincisi; AKP-MHP faşist diktatörlüğünün aşılması, öyle kolay, mücadelesiz, kendiliğinden gerçekleşebilecek bir durum da değildir. Ne kadar zayıf da olsa eğer onu yıkacak, aşacak, örgütlü ve planlı bir mücadele olmazsa ömrünü uzatacak, kendini ayakta tutacak güce ve etkenlere sahiptir. Bu yönlü tarihsel, küresel dayanakları, iç örgütlülükleri mevcut. Yani Gladio ayakta tutuyor, sistem ayakta tutuyor. Kürt sorunundan dolayı Kürt sorununu ortaya çıkartan bütün güçler nihayetinde TC'den yana-

cadeleyi de topyekûn devrimci-demokratik direniş olarak ele almak, yaşamın bütün boyutlarında yürütmek gerekiyor.

Yani hiçbir mücadeleyi dışlatamamak lazım. 'Şu mücadele yöntemini uygulamam, bunu uygulamam' dememek gerekli. Faşizme karşı bazı mücadele yöntemlerini uygulayanları doğru bulup bazılarını yanlış bulmamak gerekli. Bütün anti-faşist yol ve yöntemleri doğru bulmak, kabul etmek, geliştirilmesini istemek, bu temelde bir anti-faşist demokrasi mücadelesinden yana olmak, bir demokrasi programı, demokratik birlik anlayışı ve demokratik mücadele çizgisi oluşturmak, herkesi, her yerde anti-faşist demokrasi mücadelesine çekmek, çağırmak, sevk etmek, seferber etmek lazım.

Dördüncüsü; böyle bir mücadelenin stratejisini doğru kurmak lazım. AKP-MHP bir hükümet değildir. Dolayısıyla bu hükümeti yıkılım yenisini kuralım denemez. O halde bir seçimle değişmesi zordur. AKP-MHP faşizmi artık seçimle gitmez. O bir hükümet değil ki seçimle gitsin! O artık bir devlet, iktidardır. Dolayısıyla seçimle gitme devri aşılmıştır. Kendini seçim stratejisiyle başarıya götürme anlayışından uzak durmak lazım. AKP-MHP faşizmi seçim yapar. Kenan Evren de seçim yaptı, Saddam Hüseyin de seçim yapıyordu. Hitler de seçimle iktidara geldi. Fakat onlar demokratik, adil seçim değildir. Dolayısıyla faşist iktidar seçimle de düşmez. Her türlü hileyi yapar. Hükümet değişikliği ile AKP-MHP'den kurtulmak mümkün değildir. Onun için sadece seçimle, seçim stratejisiyle AKP-MHP'den kurtuluncağı söylemek doğru değildir.

Diğer yandan, yüzeysel mücadele yöntemleriyle de olmaz. Yalnız başına diploması, propaganda, yürüyüş, açıklamalarla AKP-MHP faşizminden kurtulmak mümkün değil. Kuşkusuz onlar etkilemiyor değil ama yıkıcı darbeler vuramıyor, vuramaz da! Çünkü; karşı taraf çok yönlü mücadele ediyor. Ekonomi, sanat, siyaset, kültür, silah, terörü de etkili mücadele yöntemleri olarak kullanıyor. Kesinlikle faşizme anladığı dille cevap vermek gerekiyor.

özgürlük savaşını yürüterek, barışı-özgürlüğü mücadele ile, savaş ile kazanmak gerekli. Bu temelde bir anlayış düzeltmesine kesinlikle ihtiyaç vardır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç; tabii topyekûn bir devrimci-demokratik direniş, anti-faşist demokrasi mücadelesi olmalı. Her türlü yol ve yöntem kullanılmalı ama bunların merkezinde de faşist teröre karşı devrimci şiddet olmalı. Faşizmin imha eden, ezen, katleden yaklaşımlarına karşı, devrimci savaş, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele, devrimci direniş, devrimci-demokratik, silahlı mücadele kesinlikle uygulanmalı. Bir bütünlük halinde dağda, ovada, şehirde faşist saldırganlığı kırarak, faşizmi anladığı dille karşılayacak bir temelde silahlı direniş yürütülmeden sadece diğer mücadele yöntemleriyle sonuç alınmaz.

Dahası, faşizm sürekli saldırı halinde. Şiddetle saldırıyor. Vuruyor, katlediyor,

ele alıp, yürütmekle gerçekleşebilir. İşte Halkların Birleşik Devrimci Hareketi bu anlayış temelinde ortaya çıktı. Oldukça önemliydi, anlamlıydı. Kesinlikle birleşik devrim gerekiyor, çok yönlü mücadele, silahlı devrimci direniş gerekiyor.

Serxwebûn: KCK'nin ilan etmiş olduğu hamle de düşünüldüğünde, AKP-MHP faşizmine karşı toplumsal mücadelenin yol ve yöntemleri neler olabilir, nasıl daha sonuç alıcı hale getirilebilir?

Duran Kalkan: Aslında AKP-MHP faşizminin ne olduğunu ve nasıl yenilip aşılabacağını önceki soruda ortaya koyduk. Fakat ortada belli ölçüde bir karışıklık var. Bu biraz da tarihsel gelişme sonucunda oldu. Gerilla, uzun bir süre 12 Eylül faşizmine karşı Kürdistan'da savaş yürüttü. Kürdistan'da faşist diktatörlük sarsıldı, etkinliği kırıldı. Ulusal Diriliş

geliştirdi. Projeler ortaya çıkardı. PKK ve Kürt halkı, yine demokratik kamuoyu da bu çabaları büyük ölçüde destekledi. Öyle bir eğilim ortaya çıktı ki, hem demokratik siyaset güçlendi, siyasi çözüm zemini güçlü hale geldi hem de sanki böyle bir çözüm olacaktı gibi bir umut oluştu. AKP oyunları ve hileleri de bu durumu uzun süre canlı tuttu. Daha sonra açığa çıktı ki 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde bir imha ve katliam hazırlığı yapılmıştı. Aslında bu tutumlar, bu hazırlıklar için gösteriliyordu. Nihayetinde 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren AKP, ABD ve MHP ile ittifak yaparak, sözde 'DAİŞ'e karşı koalisyon oluşturduk ve mücadele ediyoruz' adı altında PKK'ye karşı topyekûn imha ve tasfiye saldırısını başlattı. Kuşkusuz bu daha önceki saldırılardan çok daha ileriye, tam bir faşist-soykırımcı-katliamcı saldırıydı. Hiçbir ahlaki-hukuki kural dinlemedi. Her hedefe saldırdı. İşte böyle

Biraz da ifade ettiğimiz tarihsel gelişme sonucunda bunlar açığa çıktı. Hareket olarak yeni gelişmeyi, 24 Temmuz 2015 topyekûn faşist-soykırımcı saldırısını doğru anlama ve yeterli tutum geliştirmede yetersiz kaldık. Bütün devrimci-demokratik güçler olarak yetersiz kaldık. Evet, saldırılar karşısında direniş içerisine girdik ama bunu bir stratejik planlamaya, örgütlenmeye kavuşturamadık. Herkesi ortak anlayışa çekemedik. Böyle topyekûn bir direnişin güçlü öncülüğünü yapacak silahlı direniş etkili bir biçimde geliştiremedik.

Kısaca nerede saldırı varsa orada direnmekle yetinildi. Cizir'den Sûr'a, şehirlerde de etkili direnişler oldu. Efrin'den Serêkaniyê'ye, Rojava'da da büyük direnişler oldu. Haftanın'den Xakûrkê'ye, Medya Savunma Alanları'nda da büyük direnişler oldu. Dağda da gerilla büyük direndi. Halk direndi. Demokratik siyaset mücadele etti. Fakat

Hareket olarak 24 Temmuz 2015 topyekûn faşist-soykırımcı saldırısını doğru anlama ve tutum geliştirmede yetersiz kaldık. Bütün devrimci-demokratik güçler olarak yetersiz kaldık. Evet, saldırılar karşısında direniş içerisine girdik ama bunu bir stratejik planlamaya, örgütlenmeye kavuşturamadık. Herkesi ortak anlayışa çekemedik. Böyle topyekûn bir direnişin güçlü öncülüğünü yapacak silahlı direniş etkili bir biçimde geliştiremedik. Kısaca nerede saldırı varsa orada direnmekle yetinildi. Topyekûn faşist-soykırımcı saldırıya karşı Devrimci Halk Savaşı temelinde bütün mücadeleler yürütülemedi.

savaş yapıyor, linç ediyor, hakaret ediyor, zindana koyuyor, çürütüyor, zehirliyor, tecavüz ediyor. Yani her türlü hakareten, onur kırmadan, duygusal, ruhsal saldırıdan fiziki imhaya kadar her türlü yöntemi uyguluyor. O halde öyle bir saldırganlığa karşı onu boşa çıkartacak, saldırganlığı durduracak, saldırganlığı kırarak bir direnişçilik her düzeyde gerekli. Bu da ancak Devrimci Halk Savaşı ile olur. Devrimci öz savunma savaşı ile olur. Topyekûn anti-faşist direniş ile olur. Özellikle kentlerde gelişecek bir savaş olmadan, faşist saldırganlık devrimci savaş ile kırılmadan AKP-MHP faşizmini yenmek mümkün değildir.

O halde topyekûn direniş olmalı, her türlü mücadele yöntemi kullanılmalı

Devrimi gerçekleştirdi. Demokratik Ulus oluşumu ortaya çıktı. Demokratik siyasetin öne açıldı. Son otuz yıldır da bu temelde yeni bir mücadele yöntemi olarak demokratik siyasi mücadele ortaya çıktı. Gerillanın yanında halk serhildanları ortaya çıktı. Devrimci demokratik mücadele, özgürlük mücadelesi çok boyutlu bir mücadele haline geldi.

Şimdi ortaya çıkan bütün bu gelişmeler Kürdistanı özgürleştirme ve Türkiye'yi demokratikleştirme yönünde Önder Apo ve PKK tarafından kalıcı sonuçlar elde etmek için önemli bir çaba yürütüldü. Önder Apo, 1993 Mart'ında ilk ateşkesi bu temelde ve bu amaçla ilan etti. 90'lı yıllar boyunca bunun mücadelesini yürüttü. Aslında Avrupa'ya gitmeyi öngör-

bir katliam-soykırım yürüttüğü gibi saldırıyı Başûr'a, Rojava'ya, Ortadoğu'nun diğer alanlarına da taşıdı. Böylece kendisini içte katliam ve soykırım, dışta ise işgal ve savaş rejimi haline getirdi.

Demokratik siyaset sanki faşizmi yıkmamanın öncüsü olacaktı gibi algılandı

Bu durum bir çelişki arz etti. Uzun süre demokratik siyasi çözüm olacak diye beklerken, böyle bir güç ortaya çıkmışken, bu değerlendirilmeyip, buna bir anda böyle topyekûn bir faşist-soykırımcı saldırı dayatılınca birçok çevre bunu anlayamadı. Bu durum zamanında anlaşılamadı. Dolayısıyla AKP-MHP faşiz-

şunu ifade etmek gerekiyor; devrimci şiddet, gerilla dağda kaldı. Dağ-ova-şehir savaş bütünlüğüne ulaşamadı. Topyekûn faşist-soykırımcı saldırıya karşı Devrimci Halk Savaşı temelinde bütün mücadeleler yürütülemedi, demokratik siyasete çok fazla rol biçen, umut bağlayan bir konumda kaldı. Bunu aşmak için toplumsal eylemlilik düzeyinde, gerilla düzeyinde çeşitli hamleler oldu. Bunlar da parça parça gelişti. Bir stratejik bütünlüğe ulaşmadı.

Halk işbirlikçiden, katilden, tecavüzcüden hesap soran konuma gelmelidir

Bu noktada KCK'nin 12 Eylül'de ilan ettiği 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi bütün bu parçalılığı, tek yan

melidir. Faşist imha, linç, saldırıya, şiddete karşı devrimci mücadeleyi, devrimci şiddeti kendi çapında geliştirmelidir.

Devrimci-silahlı direnişi sadece dağdaki gerillaya bırakmamak lazım. Dağda, ovada ve şehirde yapmak gerekli. Yaşamın her alanında geliştirilmelidir. Şehirde, mahallede, okulda her genç yapabilir. Her çalışan işçi yapabilir. Kadınlar böyle örgütlenebilir. Mesela, linç ediyor, linç edene sen de aynı şekilde mukavemet edeceksin. Tecavüz ediliyor, tecavüzçüden hesap soracaksın. Hep diyorlar “AKP-MHP'nin adaleti neden yargılamıyor, adalet yok mu?” Hangi adalet aranıyor? Faşizmde adalet mi olur?! Eğer devrimci-demokratik güçsen sen kendini yargılama gücü haline getireceksin. Adaleti kendin sağlayacaksın. Ortada o kadar gerici-faşist, halk düşmanı, katil, serseri, tecavüzçü var. Fakat bunlara kimse bir şey demiyor. Herkes birbirinden bekliyor.

Dahası bunlara karşı AKP-MHP'den mücadele edilmesi isteniyor. Halbuki AKP-MHP faşizmi bunları planlı ve örgütlü olarak yapıyor. Kendi yaptığını yargılar mı? Kendi işlediği suça ceza verir mi? Vermeyeceği çok açık. O halde suçu işleyen AKP-MHP faşizmidir, yargılayan halk olacak. Kadınlar olacak, gençler olacak, devrimci-demokratik güçler olacak. Herkes kendinde yargılama yetkisini görecektir. Suçluyu değerlendirecek, kararlaştıracak, cezasını verecek. Böyle bir ceza verme gücünü göstermek gerekli. Bu bakımdan bir defa anti-faşist devrimci direnişi herkes görev bilmeli. Özellikle kentlerde, yaşamın her alanında böyle bir direniş uygulanabilmeli. Herkes kendini sorumlu görebilmeli. Bunun için çok profesyonel olmaya, öyle çok eğitim görmüş olmaya gerek yok. Az bir eğitimle de her türlü işbirlikçiden, hainden, ajandan, katilden, tecavüzçüden hesap sorulabilir. Halk, devrimci-demokratik güçler, kadın ve gençlik hareketleri kendini yargılayan, hesap soran konuma getimeliler. Pasif, edilgen, başkasından bekleyen konumda olmamalıdır.

Anti-faşistler mücadelecî olmalı, atak olmalı, vurucu olmalı

Kısaca şunları söyleyebiliriz; anti-faşist devrimci-demokratik mücadeleyi 'Ben şunu istiyorum, bunu istiyorum' üslubundan kurtarmak lazım. İstemek değil yapmak lazım. Gerçekleştirmek gerekli. Hiç kimse o istekleri karşılamaz. İkinci olarak, söz konusu mücadeleyi sadece açıklamak yapan ve yürüyüş yapan eylemlerden de kurtarmak gerekiyor. Şimdi anti-faşist mücadele denince hemen demokratik siyasetin öncülüğü akla geliyor. Bu yanlış. Böyle bir mücadelenin, demokratik devrim mücadelesinin, özgürlük devrimi mücadelesinin öncüsü demokratik siyaset değildir, devrimci-demokratik güçlerdir. Devrimci örgütlerdir. Devrimci ittifaklardır. Halkların Birleşik Devrim Hareketi buna aday oldu. Kendisini geliştirmeli, daha da büyümeli. Böyle bir mücadelenin tek biçimi açıklama yapmak, bildiri yayınlamak, halka çağrı yapmak, en fazla yürüyüş, miting yapmak olamaz. Bunlar en geri ve en pasif yöntemlerdir. Şimdi bunlar en etkili yöntemler olarak görülüyor, yanlış. Bunları aşmak gerekiyor. Kuşkusuz bunlar da yürütülmeli ama daha ötesini yapabilenler yapabildikleri mücadeleleri yapabilmeliler, görevlerine sahip çıkmalıdır. Faşizme karşı etkili bir mücadele yürütme gücünde iken öyle yapmayıp da geri, pasif durumda olunmamalı. Ondan sonra da tanrıdan inayet beklercesine 'Şunu istiyorum, şunu bekliyorum, şuraya çağırıyorum' demekle bir şey elde edilemez. Bundan kurtulmak lazım.

Şimdi gerçekten zayıf bırakan yan bu oluyor. Esas olan mücadele görüle-

miyor, sahip çıkılmıyor. Öyle bir yönelim yok. Dikkat edelim, AKP-MHP bu kadar çete örgütledi, sokağa bu kadar hâkimler, bu kadar saldırganlar, kendi etkinliklerini, egemenliklerini korumak için hiç göz açtırmıyorlar, bu kadar yalan söylüyorlar, hiçbir suç yokken tutup hapse tıkkıyorlar. Helikopterden atıp katlediyorlar. Faşist bu kadar saldırgan olacak ama anti-faşist sadece 'istiyorum' diyecek, açıklamak yapacak ya da sadece yürüyüş yapacak. Bu yetmez, böyle olmaz. Anti-faşistler de mücadelecî olmalı, atak olmalı, vurucu olmalı. Doğru eylem biçimlerini tespit etmeliler. O sana bir vuruyorsa en az sen de bir vur. Hatta mümkünse iki vur. Devrimcilik, demokratik pasifizm değildir, mücadeleyi gerektiriyor. Sadece söz söyleme demokratik değildir. Önder Apo, "Demokrasinin dili eylemdir" dedi. Yani demokratik mücadele, faşist diktatörlüğü yıkma mücadelesi oluyor. Faşizme anladığı dille cevap verme mücadelesi oluyor.

Faşist özel savaş bütün yöntemleri kullanıyor. Ekonomik mücadele yürütüyor, siyasi mücadele yürütüyor; askeri, kültürel, sanatı, propagandayı kullanıyor. Bunun karşısında biz de çok etkili bir propaganda yapmalıyız. Asla psikolojik savaşın etkisinde kalmayan, devrimci direnişi yayan, faşizmi teşhir eden bir propaganda olmalı. Etkili bir sanatsal mücadele geliştirmeliyiz. Ekonomimizi mücadelenin gereklerine göre, savaşan

nişi, savaşı geliştirecekler. Şehirde, ovada, kırdan yapacaklar. Ama hiçbir faşist saldırganlık, suç karşılıksız kalmayacak. Hepsinin hesabı da sorulacak. Bunu yapabilmeliyiz. Biz yeni hamle ile bunları yapmayı öngörüyoruz. Bizden olan, yurtseverim, demokratim, devrimciyim diyen, AKP-MHP faşizminden kurtulmak ve Demokratik Türkiye, Özgür Kürdistan yaratmak istiyorum diyen, Kürdistan'da olur Türkiye'de olur, Türk olur, Kürt olur, Arap olur, Çerkez olur, Ermeni olur, kim olursa olsun, hangi millettendir, dinden olursa olsun, bu AKP-MHP faşizmine karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde direnmesi lazım. Elindeki fırsatları, imkânları böyle bir direnişte kullanması gerekli.

Devrimci Halk Savaşı'nın gereklerini hayata geçirelim. Bunun için, başta öz savunmayı geliştirelim. Herkes öz savunmasını geliştirsin. Yani örgütlü olsun, bilinçli olsun, donanımlı olsun. Birisi saldırıyorsa uyanık olsun, fırsat vermesin. Saldırgandan hesap sorsun. Herkes hesap sorucu olmalı, kimse kimseden beklememeli. Öz savunma demek, herkesin kendi güvenliğini sağlaması, kendi savunmasını yapması demektir. Kadınlar katlediliyorlar, o halde katledilmeyecek bir savunma tedbiri geliştirecekler. Örgütlenmelerini ona göre yapacaklar, donanımlarını ona göre yapacaklar, eğitimlerini, bilinçlenmelerini ona göre yapacaklar. Kürtler linç ediliyorlar, o halde

miting mi yapacaksın, buna da AKP-MHP faşizmi izin vermiyor; o halde faşizme karşı mücadele edilemezmiş gibi bir hava çıkıyor. Miting yapamazsan, sen de bir faşisti cezalandırabilirsin. Bir tecavüzçüden hesap sorabilirsin. İki kişi bir araya gelip her türlü hesap sorma eylemini yapabilir. Bunlar en büyük eylemlerdir.

Şimdi bu kadar işbirlikçi, sömürücü, hain, ajan ortalıkta dolaşarak, halka zulüm ediyor, kimse bu zalimlerden hesap sormuyor. Böyle gençlik olmaz! Böyle özgür-demokratik toplum ve yaşam olmaz! O bakımdan mücadelenin birinci ayağı kuşkusuz anti-faşist devrimci direnişi geliştirmektir. Faşist saldırganlıktan hesap sormaktır.

Roja'nın görevi işgale karşı devrimci savaşı geliştirip işgali kırarak bir savaşı yürütmektir. Devrimi koruyacak savaş yürütmek, devrimi yaymaktır. İşgal edilen toprakları kurtaracak. Başur, işgal saldırılarına karşı savaşmak üzere seferber olacak. Sadece biz bu hamleyi kabul ediyoruz, amaçlarını benimsiyoruz, işte işgal olmasın, faşizm yıkılsın, demokrasi gelsin demekle olmaz. Faşizmi sen yıkacaksın. Demokrasiyi sen kuracaksın. Demokrasi, özgürlük, başarı ancak öyle gelir.

Şimdi mevcut durumda görev ve sorumluluk üstlenmemek var. Hep başkasından istemek ve beklemek var. Bu da bir küçük burjuva bireyciliği, hayal-

Şimdi hareket olarak da bizim kendimizi böyle bir öncülük haline getirme çabamız var. İşte söz konusu hamleyle ulaşmak bunu ifade etti. Parti örgütlülüğümüzün bulunduğu her yerde kesinlikle buna göre mücadele edecek. Parti öncülüğü bu rolü oynayacak. Yani öncü savaşacak. Devrim için savaşmayana sosyalist denmez, partili denmez. Parti öncüsü olunmaz. Özgürlük için savaşmayan özgürlüğü hak bile edemez. Hazır özgürlük isteyemeyiz, bekleyemeyiz. Faşizm durduk yerde yıkılsın diyemeyiz. Biz mücadele edeceğiz, biz yıkacağız. Parti öncülüğü her yerde bunun gereklerini yerine getirecek. Öz savunma direnişini her yerde geliştireceğiz. Kadın ve gençlik öncülüğü öz savunma temelinde örgütlenecek, mücadele edecek.

Yoksa faşizm başka bir yaşama ve mücadeleye izin vermiyor. Eğer faşizmi yıkalım, aşalım diyorsak o halde bizim de her alandaki eğitimimizi, örgütlenmemizi, mücadelemizi faşizmi yıkmak temelinde yürütmemiz gerekiyor. İşte böyle bir düzeltmeye ve hamleyi doğru anlayıp başarıyla uygulamaya ihtiyaç var. Aslında 10 Ekim 'Önder Apo 'ya özgürlük eylemleri' ile birlikte böyle bir sürece de girdik. Hareket ve halk olarak mücadeleyi daha çok zenginleştirmek, çeşitlendirmek, daha farklı, yaratıcı mücadele yöntemleri kullanmak, en önemlisi de faşizmden hesap soran, faşizmi

Özgürlüğü Sağlama Hamlesi'nde Avrupa sahası stratejik bir role sahiptir

Ülkemizin, halkımızın ve mücadelemizin dışa açılan temel penceresi olan Avrupa sahası, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması hamlesine bilinçli, inançlı ve eylemci direngenlikle sahiplendiğinde birçok gelişmeyi açığa çıkarabilecektir. Her dört parça Kürdistan'da gelişen, 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesine Apocu ruhla ve yurtseverlikle sahiplenildiğinde, özgür Önderlikle ve dolayısıyla özgür ülkeyle buluşmak zor olmayacaktır.

12 Eylül 2020'de startı verilen ve topyekûn direnişe geçip sömürgeci faşist soykırım rejimini yenilgiye uğratmayı hedefleyen hamle sürecine girdik.

Her dört parça Kürdistan ve tüm yurtdışı alanlarını kapsama alan bu hamle, özgür Önderlik, özgür ülke hamlesidir. Rêber Apo'nun özgürlüğünü sağlamak, özgür bir ülke ve demokratik özgürlükçü bir yaşamı kazanmanın anahtarıdır. İmralı işkence sistemi yıkılıp aşıldığında, sadece Önder Apo üzerinden 22 yıldır yürütülen komplo değil, aynı zamanda son yüzyıldır Kürdistan'a dayatılan soykırım sistemi de tümünden yenilgiye uğratılmış olacaktır.

İmralı kapıları açıldığında faşizm yenilmiş, tarihin, sömürgeci faşist rejimlere tahsis ettiği çöplüğe atılmış olacaktır. Bu şekilde işgal ve soykırım rejimi yenilgiye uğratılacaktır. Aynı zamanda bölge halklarına karşı, hegemon güçler tarafından jandarmalık rolü verilen ve nerede bir özgürlük arayışı varsa ona karşı bir sopa olarak kullanılan faşist TC'nin soykırım sistemi de aşılmış olacaktır.

Bu nedenle sadece Kürdistan halkı açısından değil, tüm bölge halkları açısından da tarihi öneme sahip bir hamle sürecine adım atılmıştır.

Tüm Kürdistan ve bölgede yürütülecek hamlenin önemli ve stratejik alanlarından biri de Avrupa alanıdır. Hem tarihsel hem de güncel misyonu dolayısıyla Avrupa, stratejik bir konuma sahiptir. Her şeyden önce, Ortadoğu'nun bir çatışma bölgesine dönüşmesi ve Kürdistan'ın dört parçaya bölünerek bir kadavra gibi sömürgeci soykırımcı güçlere peşkeş çekilmesi Avrupa devletlerinin eserdir. Ortadoğu'da yaşanan kanlı yüz yılın mimarı olan Avrupa sistemi, bugün de başta Kürdistan halkı olmak üzere, tüm bölge halklarına dayatılan kıyım komplosunun temel merkezidir. Belki temel güç konumu zayıfladı ancak hegemonik güç olma, bunu sürdürme savaşında ve arayışında hala önemli bir role sahiptir. İmralı tecridi ve işkence sisteminin yaratılmasında da ana aktörlerin başında geliyor. Bu gerçeklik dikkate alındığında, bu konunun; tecrit, faşizm ve işgal politikalarına verdiği desteğin teşhir edilmesinde Özgürlüğü Sağlama Zamanı Hamlesi açısından da önemli merkezlerden biri olma konumundadır. Ayrıca, yurtdışında Kürdistanlıların ve dostlarının kitlesel olarak en yoğun olduğu bir coğrafyadır. Önder Apo paradigmasının yaygın tartışıldığı, birçok kesim tarafından büyük bir merakla incelendiği merkezlerin başında geliyor. Önderlik paradigmasına bu ilgi, Kürdistan halkının yanına, ciddi bir enternasyonalist dayanışma gücünü de koyuyor. Tüm bu etmenler göz önünde bulundurulduğunda, Önder Apo'nun özgürleştirilmesi, işgal ve soykırım saldırılarının yenilgiye uğratılması ve faşizmin alaşağı edilmesi mücadelesinde Avrupa çok büyük rol oynayabilir. 40 yılı aşkındır yürütülen direniş mücadelesinin Avrupa boyutunda oluşturduğu büyük tecrübe ve açığa çıkan potansiyel hakkıyla harekete geçirilmediğinde, beklenenin ötesinde sonuçlar yaratabilecektir.

Potansiyelin hakkıyla harekete geçirilmesi, sadece -zaten sürekli ve ayakta

olan- temel kitlemizle başarılabilir. Özgürlük direnişimizin açığa çıkarıp etkilediği kitle gücümüzün, sahaya yansıyanın çok ötesinde olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Esas kitle gücümüz, mücadele tarihimizin kimi kritik anlarında sahaya yansıyan ve halkımıza karşı geliştirilen saldırı ve komplolara karşı tepkisini ortaya atarak egemenlere geri adım attıran kitle gücümüzdür.

Temel sorun, bu kitle potansiyelinin istenilen zamanda harekete geçirilemiyor olmasıdır. Bu, özü itibarı ile bir örgütlenme sorununa ve yetersizliğine işaret ediyor. Muazzam etkileyen, sempati uyandıran ama onu somut bir örgütsel sisteme ve yapılanmaya dönüştüremeyen gerçekliğimiz, istenilen anda kitlesel hareketliliğin hakkıyla açığa çıkmamasına yol açıyor. Şu bilinen bir doğrudur: Etkilemek yetmez, dokunup ilgilenmediğin bir insanı ya da topluluğu örgütleyemezsin. Örgütsel bir güç haline getiremezsin. Bu insan ya da topluluklar mücadeleden etkilendikleri için bazı kritik anlarda harekete geçebilirler. Yaşananları kendi duyumsadıkları veya anladıkları oranda kimi zamanlarda devreye girebilirler. Ancak dokunulup, ilgilenilip örgütlü bir yapı haline getirilmediği için örgütsel gündeme ve çağrılara her zaman istenilen ölçüde dahil olmazlar. Bunlar etkilenmiş ama günlük yaşam içinde birçok farklı uğraş peşinde koşan, farklı gündemleri olan insanlardır. Bu nedenle, Özgürlüğü Sağlama Zamanı Hamlesi aynı zamanda, bu eksikliği giderecek örgütsel seferberlik hamlesi anlamına da geliyor. Hamle kapsamında örgütleyip kitleleri seferber ettiğimiz oranda, tecride, faşizme ve işgale son verme ve özgürlüğü sağlamada başarı imkanı ortaya çıkacaktır.

Önder Apo ve Kürdistan gerçekliği bir birinden ayrı düşünülemez

Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün zamanı gelmiştir. Geç bile kalındığı her Kürt tarafından kabul edilmekte. Ulusal, toplumsal ve insani değerlerde bağlı olan herkesin böyle düşündüğünü varsaymak abartı olmayacaktır. Geline aşamada Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması ve bu yolda yapılması gerekeni en üst düzeyde yapmak vicdani, onursal ve ulusal bir görev olmanın ötesinde bir zorunluluktur.

Avrupa'da yaşayan Kürt halkı ve dostlarının meseleye ve dolayısıyla özgürlüğü hedef alan hamleye böyle yaklaşması büyük önem taşıyor. Sömürgeci faşist soykırım saldırıları ve bölgede süren büyük kaos aralığında, Önder Apo'nun özgürlüğü etrafında geliştirilecek topyekûn direniş, saldırıları boşa çıkarmanın ve özgür bir ülke hedefine ulaşmanın temel dinamiği rolünü oynayacaktır. Altı hep çizilen bir hakikatin tekrardan hatırlatılmasında büyük yarar var. Önder Apo ve Kürdistan gerçekliği bir birinden ayrı düşünülemez ve ele alınmaz hale gelmiştir. Önderlik, kendi birey tarihinde ve önderlik yürüyüşünde bir halkı, onun kimliğini ve ülkesini yeniden yaşama döndürmüş, yaşama tutunmasını sağlamış ve var oluşunu özgür kılmak için tepeden tırnağa direnişe çekmiş bir iç içeliktir söz ediyoruz. Nitekim mücadele tarihimiz bunun

böyle olduğunu birçok pratik süreçte ortaya koymuştur. Dolayısıyla ulusal varoluş, ulusal özgürlük ve statü için Önder Apo'ya yaklaşım ve onun durumu temel kriter haline gelmiştir.

Buradan yaklaşıldığında Önder Apo'nun özgürlüğü, Kürdistan ülkesinin ve halkının özgürlüğü olmaktadır. Yani Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü sağlandığında, soykırım kaskadında olan ulusal kimliğimizin ve dolayısıyla tek tek hepimizin özgürlüğü kazanılmış oluyor. Bu anlamda hamlemiz de kendi varoluşumuzu özgür kılmamızın hamlesi oluyor ki, ona katılım göstermek özgürlüğümüz için mücadele etmek anlamına geliyor.

Hamleyi rutin ve bilinen kimi eylemsel kampanyaların ötesinde ele almak gerekiyor. Kadrodan meclislere, komünlere, çalışanlara ve halktan tüm dostlara kadar, AKP-MHP-Ergenekon faşizmini devirip, özgürlük ve demokrasinin zaferini sağlayana kadar direnişe ve eylemde olmak gerekiyor. Ayrıca örgütsel seferberlikten diplomatik seferberliğe, ajitasyon ve propagandanın, kurumsal inşa ve büyümeye kadar yaşamın her alanında hamleciliği esas almak, sürece cevap olmanın vazgeçilmez gereği oluyor.

Dönem görevleri mevcut örgütsel kapasite ile karşılanamaz

Mevcut durumda Avrupa'nın birçok merkezinde farklı boyutlarda ve kimi temel mücadele ihtiyaçlarını karşılayan bir örgütsel yapılanma mevcuttur. Meclislerden komünlere, onların farklı komisyonlarına dayanan bir örgütsellik vardır. Bu örgütsel yapının faşizmin ve soykırım saldırılarına karşı uzun yıllara dayanan ısrarlı direnişi de devam ediyor. Bu olumlu pozisyona rağmen, sözü edilen örgütsel yapı ve düzeyin kesin zafere kilitlenmiş bu hamle sürecine istenilen ölçüde yanıt olmayacağı da kabul edilmesi gereken bir gerçektir. Bu yapı belki düşmanın, sömürgeci soykırım rejiminin başarı kazanmasını engelliyor ancak zafer yürüyüşünde ileri hamle yapmaya yetmiyor. İçinde bulunduğumuz süreçte ise böylesi bir yetmezlik hali, tehlikelere kapı aralıyor. Dönem ve dönemin dayattığı keskin görevler, mevcut örgütsel düzey ve kapasite ile karşılanabilir olmaktan uzaktır. Sınırlı sayıdaki görevler ve etkinlikler etrafında mobilize olan bir örgütsellik, özgür Önderlik, özgür ülke hamlesine cevap olabileme şansı neredeyse yok gibidir. Temel gündem olarak Önder Apo'nun ve ülkenin özgürlüğü gündemine dönen, tüm edim ve eylemlerini onun etrafında yapılandırılan bir örgütsel yapıya ihtiyaç vardır. Öncelikli olanla tali olanı doğru sıralayan, faşist rejimin her gün müdahalelerle değiştirip, saptırmaya çalıştığı farklı gündemlerin peşine takılmayan, devrim ve özgürlük gündemini asla ıskalamayan bir örgütsel yapı ve duruşa gereksinim vardır. Kuşkusuz gündemi doğru belirlemek ve ondan sapmamak tek başına yeterli bir tutum olmayacaktır. Belirlenen doğru gündemin gereklerini en etkin ve hızlı bir şekilde yerine getirebilmek en önemli boyut oluyor. Halkla ilişkide, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında yıllardır sürdürülen alışkanlıkları terk edecek ve en yaygın şekilde halka ulaşmayı esas alacak

yöntemleri esas alan bir çalışma tarzı gerekiyor. Belirlenmiş gündemler ne kadar doğru olursa olsun, kitleler benimseyip dahil olmadığı sürece, sonuç almak mümkün olmayacaktır. Bu genel doğrudan hareketle ulaşabileceğimiz en temel sonuç; örgütsel yapımızın kitle ile bağını ve ilişki biçimini çok yönlü olarak gözden geçirip düzeltmeyi buradan başlatmaktır.

Anti-faşist ve sistem karşıtı dost güçleri hamleye dahil etmek gerekiyor

Özgürlüğü Sağlama Zamanı Hamlesi herhangi bir zaman süresini önüne koymadı. Hamelenin süresini hedefin gerçekleştirilme süreci olarak belirledi. Soykırımcı faşist rejim düşürülene ve Önderliğin fiziki özgürlüğü sağlanana kadar devam edecek olan bir hamlenin startı verildi. Bu perspektif, belli süreyi kapsayan ve onunla sınırlı kalan eylemsel yaklaşımı aşmak gerektiğini de ortaya koyuyor. Birbirini besleyen ve her aşamasında bir üst boyuta sıçrayan, hedefleri net, amaca kilitli eylemsel planlama yaklaşımını dayatıyor. Birbirinden kopuk, uygulamanın her aşamasında stratejik amacı gözetmeyen çalışmalar ve eylemsel etkinlikler, başarı getirmeyecektir. Bu nedenle, tüm örgütlü yapı ve bileşenlerin en üst duyarlılıkla ortaklaşp, koordine olmaları sürecin gereğidir. Ayrıca, tüm bileşenlerin ve örgütsel yapıların ulaşabileceği dost, anti-faşist ve sistem karşıtı güçleri hamle sürecine dahil etmeyi hedeflemesi temel bir çalışma olmalıdır.

Rojava Devrimi ve Rojava Devrimi'ni koruma temelinde gelişen büyük direniş tüm mücadele tarihinde görülmemiş düzeyde uluslararası dayanışma dinamiklerini açığa çıkardı. Rojava somutunda toplumsal bir zemine kavuşan Rêber Apo paradigması, muazzam bir enternasyonalist buluşma ve ortak direniş mevsizi yarattı. Önder Apo'nun Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nı alternatif bir yaşamın ve dünyanın programı olarak gören, bununla umutlanan büyük bir enternasyonalist dalgalanma açığa çıktı. Dolayısıyla bugün dünyanın her kıtasında birçok örgüt ve birey Önder Apo'nun özgür olmasını talep ediyor. Tüm hareket yapısının ve özellikle de diplomasi alanının bu kesimlerle etkin buluşma zeminleri ve harekete geçme platformlarını oluşturmalarının tam da zamanıdır. Klasik yöntemleri ve yaklaşımları aşarak, hızla bu çevrelerle en geniş ve yaygın buluşmanın sağlanabileceği platformları açığa çıkarmak bu hamle sürecinin temel gereksinimidir.

İngiltere sendikalarının geliştirdiği Önderliğin özgürlüğü talebini esas alan etkinlikler uluslararası boyutta nasıl bir zeminin, talebin ve imkanın açığa çıktığını göstermesi açısından hayli önemlidir. Ortaya çıkan bu yeni durum ve imkanı her düzeyde hem çoğaltmanın hem de sonuç alıcı kılmanın ortamı fazlasıyla oluşmuştur. Bu ve bunun gibi birçok etkinliği, temel stratejik hedefe ulaşmanın önemli parçaları olarak görmek, bunlara her gün yenilerini eklemenin arayışı içinde olmak, hızlı düşünen ve hızlı hareket eden dinamik bir örgüt ve diplomasi çalışmasını açığa çıkarmak gerekiyor.

Mevcut yoğunlaşma düzeyiyle ve temposuyla hedefe ilerleyen çok yönlü planlamaları geliştirebilmek ve uygulamak zordur. Bu sürecin çok dinamik bir tempoyu gerekli kıldığı kesindir. Alışlagelmiş yoğunlaşma düzeyleriyle, temposuyla Özgürlüğü Sağlama Zamanı direnişine cevap olmak mümkün değildir.

Avrupa'nın bu hamlede oynayabileceği stratejik rolü görmek, buna inanmak ve ona denk düzeyde harekete geçmekle başarılı pratikler geliştirilebilecektir.

Bu alana bağlı olarak özellikle son on yılda uluslararası akademi çevrelerinde Önder Apo'ya ve görüşlerine büyük ilgi geliyor. Bu çevrelerin var olan ilgileri ve duyarlılıkları farklı açıklama, çağrı ve etkinliklerle de açığa çıktı. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü esas alan Özgürlüğü Sağlama Zamanı Hamlesi kapsamında bu çevrelere ilişkin de yeni ve etkin planlamalara gitmek, temel bir çalışma alanını oluşturuyor. Birçok merkezde bu çevreleri hamleye katan platformlar oluşturmak, dünya kamuoyunda duyarlılık oluşturup desteklerini açığa çıkaracak çalışmalar yaptırmak büyük önem taşıyor. Geçen yıllarda bu çevreler ile beraber organize edilen bir dizi etkinlik böyle bir zemin yaratmıştır. Özgün düzenlemeler ile bu alanlara yönelmek ve çalışmaları yoğunlaştırmak önemli sonuçlar yaratacaktır.

Sözü edilen tüm bu alan ve çalışmaların, hamlenin sonuç alıcı kılınmasında önemi tartışmasızdır. Ancak sürecin ana gidişatını belirleyecek olan halkımızdır, örgütsel yapımızdır. Genel, kadın, gençlik, inanç alanları ve tüm kurumlarımıza kadar tüm yapıların ana gündem etrafında kenetlenerek harekete geçmeleri, hamlenin gidişatını belirleyecektir. Açık ki, bu gibi süreçlerde tali gündemlere boğulmak, iç sorunlarla uğraşmak hamle karşıtı tutum anlamına gelecektir. Halkımızın ve Önderliğimizin özgürlüğünden önemli hiçbir gündem ve sorun olamaz. Önder Apo'nun ve halkımızın en yoğun saldırılarla karşı karşıya bulunduğu ortamda, iç sorunlara neden olmak, kendisiyle uğraştırmak ve böylece aslı gündemden uzaklaştırıcı bir rol oynamak ne vicdani ne de ahlaki olarak kabul edilemez. Önderlik ve halkın özgürlük gündeminden sapmak, uzak düşmek soykırım saldırılarına alan açmak anlamına gelecektir.

Her kadronun, çalışanın ve tüm yurtseverlerin kendinden başlayarak, Önderlik ve özgürlük gündemine girmesi, onun dışında hiçbir gündeme ilgi göstermemesi, dönemin en hayati görevi olmaktadır. Temel gündeme kilitlenmiş bir örgüt, halkımızın gündemini belirleyebilecek ve hamlenin çok yönlü, birbirini tamamlayan direnişlerini açığa çıkarabilecektir.

Ülkemizin, halkımızın ve mücadelemizin dışa açılan temel penceresi olan Avrupa sahası, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması hamlesine bilinçli, inançlı ve eylemci direngenlikle sahiplendiğinde birçok gelişmeyi açığa çıkarabilecektir. Her dört parça Kürdistan'da gelişen, 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesine Apocu ruhla ve yurtseverlikle sahiplenildiğinde, özgür Önderlikle ve dolayısıyla özgür ülkeyle buluşmak zor olmayacaktır.

Kendimizi ve özgür yaşamı inşa sorunlarımız

Xebat Andok

Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi var olma mücadelesi yürütürken, benzerlerinin başına gelenin kendi başına da gelmesini istemiyor. Özgür, eşit, adil ve kendi olmanın mümkün olduğu bir yaşamı istiyor. Bunun da adı, kimden gelirse gelsin hiyerarşiden, egemenlikten, iktidarcılıktan, cinsiyetçilikten, toplumsal parçalanmışlıktan kurtulmuş olan özgür yaşamın inşası oluyor.

PKK bir taraftan öncülük ettiği ve hakkında soykırım kararı verilmiş olan bir halkın fizikiğini nasıl koruyabileceğiyle, öte yandan da koruduğu bu fiziki insan ve toplumun doğasıyla uyumlu bir ruhla nasıl donatacağıyla uğraşiyor. Yani bir oluş olarak ruh ve beden birlikteliğini mevcut hiyerarşik devletçi sistemin dışında, insan ve toplumun doğasına uygun bir şekilde gerçekleştirmeye çalışıyor. Ancak açık ki bu hiç de kolay olmuyor. Kolay olmuyor, çünkü karşı-sında mücadele verilen sistem kendisini oldukça organize etmiş durumda. Binlerce yıldır insanların aklına, kalbine, diline ve ruhuna hükmetmeye çalışan sapkın bir sistemle karşı karşıyayız. İnsanın yaşadığı sorunları ve bu sorunlar karşısındaki çözümsüzlüğü düşündüğümüzde, bu sistemin epeyce mesafe kat ettiğini de görmek mümkün. Merkezi uygarlık sistemi dediğimiz bu sistem, insan ve toplum üzerinde yaptığı karşıt çalışmalarla insanı ve toplumu komünal olan özünden önemli ölçüde uzaklaştırmış, insan türünün var oluş koşulu olan toplumsallığın yerine bireyciliği geliştirmiştir. Kişiyi kendi içinde parçalamış, bireyin toplumla, erkeğin kadınla ve insanın doğayla olan ve olması gereken bütünlüklü ilişkisini koparmış, bu ilişkilerde büyük yarıklar oluşturarak bunları birbirine karşıt hale getirmiştir. Bu yönüyle kadınlı-erkekli tüm insanlığın ve toplumsal yaşamın genetiğiyle oynamıştır, oynamaktadır.

İşte, erkek egemenlikçi bu sisteme karşı insanın, toplumun ve yaşamın doğasından gelen bir hakikat rejimi ile yeni bir yaşam inşa etmeye çalışıyoruz. Yeni insan, yeni kadın, yeni erkek, yeni toplumsal ilişkiler ve tüm bunların toplamı olarak özgür bir yeni yaşam inşa etmeye çalışıyoruz. Önemli bir mesafe aldığımız bu mücadelede önemli sorunlarla da karşılaşyoruz. Sürekli bir şekilde kendimizi hakikat rejimimize vuruyor, andaki gerçekleştirmelerimizin, görünümümüzün hakikate ne kadar uyduğunu ölçüyoruz. Özgür insan olma ve özgür yaşamı inşa etme yolunda sorunlarımızı doğru tespit etmeye ve hakikat rejimimiz temelinde aşmaya çalışıyoruz. Bu yazının da konusu olan bunu yaşamımızın her anında yapıyoruz, yapmalıyız.

Açık ki PKK'nin bu konuda yaşadığı sorunlar, teorik düzlemde yaşanmaktadır. Zira Özgürlük Hareketi'nin teorik çerçevesini ve zihni örgüsünü, Önder Apo oluşturmaktadır. Önderliğimizin ortaya koyduğu çerçeve sadece özgür bir Kürdistan için değil, özgür bir dünya için de yeterlidir. Önderliğimizin bu gerçekliği, düşünceleri insanlıkla buluştukça daha fazla sayıda insan tarafından kabul görmektedir. Yaşamı inşa için gerekli olan bilgi, teori, ideoloji Önderliğimizin deyimıyla 'süzülmüş bal' kıvamındaki bir gerçeklik olarak önümüzde durmaktadır. Ne kadar istenirse

o kadar isteyen olan bir paylaşım, Önderlik düzeyinde fazlasıyla gerçekleştirilmiş haldedir.

Açıktır ki bir partinin programını gerçekleştirmesi, eş deyişle amaçlarına ulaşabilmesi üyelerinin parti program ve ilkelerine göre davranmalarına bağlıdır. Kuşkusuz ki Özgürlük Hareketi de amaçlarına kadroları sayesinde ulaşacak veya ulaşmaya çalışacaktır. Bu

◆◆◆

Ortada hiyerarşik devletçi sistemden kopmak, onun kökünü kurutacak bir mücadeleyi geliştirmek isteyen bir Önderlik gerçeği var ama bu görevi başarmak için oluşturulmuş olan parti ve partiye, partinin programını uygulamak ve ideolojik esaslarına göre yaşamak için katılan kadroların durumu, bu Önderlik gerçeğine göre değil. Bu, giderek artan bir dozda hissettiğimiz, yaşadığımız en temel sorunumuz oluyor.

◆◆◆

Önderliğimiz daha baştan beri, "Teorisi bizim olmayanın pratiği de bizim olamaz" demiştir. Bu durumu aşabilmek, dahası tersine çevirebilmek için de, ideolojik grup döneminde, öncelikle ideolojik ve ruhsal birliği oluşturabilmek için çok büyük bir eğitim süreci geliştirmiştir. İdeolojik gruptaki her arkadaşın bulunduğu her mekân, ruhsal, duygusal ve düşünsel birliği kurmayı amaçlayan bir okula dönüştürülmüştür.

◆◆◆

yönüyle tüm çıkışlar, hareketler, toplumsal hatta egemen güçler için geçerli olan, Özgürlük Hareketi için de geçerlidir. Özgürlük Hareketi'nin başarıya ulaşıp ulaşamayacağını kadrolarının performansı belirleyecektir. Kadroların

partinin ideolojik-teorik çerçevesini hem kendi kişiliklerine yedirmeleri, bunu özümseyerek temsil etmeleri hem de kendilerinde başardıkları ölçüde topluma taşırmaları başarının kilididir. Var olan potansiyelin, zihni kapasitenin, sahip olunan sınırsız olanakların yeterince harekete geçirilmediği, bunlara uygun bir tablonun olmadığı gerçeği gözetildiğinde, kadronun Önderlik gerçeğine yaklaşımına, dahası bundan ne kadar beslendiğine odaklanmak daha doğru olacaktır.

Önderliğimizin bu konuda adeta sonu gelmez eleştiri ve değerlendirmelerinin olması da böyle davranmamızı zorunlu kılmaktadır.

Bilgi dalgaları, parçacıklar ve biz

Herkes kendi bilgisinin dışavurumudur. Herkes düşündüğünü yapar. Terside doğrudur, herkes yaptığı düşünür, daha doğrusu herkesin yaptığıdır düşündüğü. Keşke herkes söylediği kadar yapsaydı. Dil o yönüyle alabildiğine yalancıdır, belki de insanın en yalancı organıdır. Boşuna 'dilin kemiği yoktur' denmemiştir. İnsan dili sayesinde en güzel sözü söyler ama en kötüsünü bile yaşayabilir. O nedenle insanın sözlerine değil, ne yaptığına bakmalı. Bir-

birimizin düzeyini söylediklerimizden değil yaptıklarımızdan ölçülebilir. Çünkü; söylem yanılabilir. Örneğin; Önderliğin söylediklerini tekrar edebilir, kitaplardan aktarım yapabiliriz ama pratiğimiz ise çok farklı olabilir, nitekim oluyor da. Her davranışımızın arkasında kendi bilgi yapılarımız, bilgi dalgalarımız vardır. O yönüyle herkes aynı zamanda bir düşüncedir, bir bilgi dalgasıdır. Kendi düşüncesinin bir dışavurumudur. Dolayısıyla herkes kendi söylediklerinin değil, yaptıklarının pratiksidir. Yaptıkları gerçek düşünceleridir. O açıdan her davranışın, her bakışın, her duruşun, her oturma biçiminin, her yemenin-içmenin, her kılık kıyafetin bir ideolojik ve zihni karşılığı vardır. Önderliğimizin "yemek ve içmek bile ideolojiktir" söylemini, yaşamın kendisinin ideoloji olduğunu bilerek kavramakta çok büyük yarar vardır. Egemenler için de ezilenler için de öyledir.

Aynı ideolojiyi benimsediğimizi söylediğimiz halde, her birimizin birbirine tezat çok farklı davranışları çıkıyorsa, bunun nedeni farklı düşüncelerimizdir. Önderlikle aynı bakamıyor, aynı olgulara

ilişkin algılarımız farklı oluyorsa, Apo-culaşamıyorsak, Apo klanı içinde kendimizi yeterince eritemiyor, birleşemiyor, kaynaşamıyorsak bunun temel nedeni düşünsel farklılıktır. Tüm farklı pratiklerin temelinde farklı düşünce, teori vardır. Çünkü; pratiğin anası teoridir, zihniyettir, düşüncedir. En temel yaratıcı güç düşüncedir. Düşünce tanrısalıdır ve her düşünce oluşmak, bedenleşmek ister. Her halimiz düşüncemizin bedenleşmesidir. Dolayısıyla kim tanınmak isteniyorsa, onun hal ve hareketlerine bakılmalıdır. Söylem değil, pratik aydınlatıcıdır.

Özcesi teoriyi önemsemek, kendine göreliliklerden vazgeçmek lazım. PKK'nin gücünün gerçekte nereden geldiğini azıcık düşündüğümüzde teorisinin önemini hemen fark ederiz. Önderlik bildik anlamda mermi sıkmadan, düşmanın kökünü kazıyacak alternatif bir yaşam ve sistem kurabilmeyi başardı. Bunu da kendini oluşturarak yaptı. Kendini de bilgi ile oluşturdu ve tabii ki doğru bilgiyle. Bizler de tüm insanlar gibi mevcut durumda bir bilgi dalgasıyız, her hal ve hareketimiz gerek bizden gerekse çevremizden, sistemden vb gelen etkilerle oluşmuş durumda, oluşturulmaktadır. Her birimiz hem komple bir kişilik olarak hem de tek tek davranışlarımız ölçüğünde bilginin bedenleş-

tirmiştir. İdeolojik gruptaki her arkadaşın bulunduğu her mekân, ruhsal, duygusal ve düşünsel birliği kurmayı amaçlayan bir okula dönüştürülmüştür. Dönem devrimcileri yoğunca okudular, araştırdılar, aydınlandılar, aydınlandıkça oluştular. Çünkü; bildikleri ölçüde oluşturalardı. Bilmeleri onları oluştuyordu, o yönüyle tutarlı kişiliklerdi, yekpareydiler. Eksik de bilseler bildiklerini pratikleştirdiklerinden, pratikleri içlerinden geldiğinden, içlerinden gelen duygulara uygun olarak davrandıklarından halka çok büyük bir güç verdiler, halkta inanç oluşturdular. Bu halk da onların öncülüğünde günümüze kadar geldi.

Paradoksumuz

Ortada hiyerarşik devletçi sistemden kopmak, onun kökünü kurutacak bir mücadeleyi geliştirmek isteyen bir Önderlik gerçeği var, ama bu görevi başarmak için oluşturulmuş olan parti ve partiye, partinin programını uygulamak ve ideolojik esaslarına göre yaşamak için katılan kadroların durumu bu Önderlik gerçeğine göre değil. Bu, giderek artan bir dozda hissettiğimiz, yaşadığımız en temel sorunumuz oluyor. Hiyerarşik devletçi sistemin bir ürünü olmaktan nasıl çıkacağız? Nasıl kopacağız? Kopuş ne ile gerçekleşecek? "Biz yeni bir dünya, yeni bir insan, bu temelde yeni bir gelecek yaratmak için yola çıktık. Yeni bir toplumu ortaya çıkarmak için mevcut egemenlik ilişkilerini, mülkiyet tarzını ve bunun içinde barındırdığı eşitsizlik ilişkilerini değiştirmek bir başlangıçtır. Ancak önemli olan bir kopuşa yol açabilmektir. Kopuş ise ideolojik, politik, etik, estetik, kişisel tüm alanları kapsamalıdır."

"Alternatif bir gelecek yaratabilmek için eleştirel bilinç ve bilgiye ihtiyaç vardır. Bunun için herkesin kendini yeterli hale getirmesi gerekiyor. Fakat ahlak ve inançla beslenmeyen bilinç, yetersizdir. Yani karşı duruş, karşı kopuş için; eleştiri, bilgi, ahlak, inanç içselleştirilerek devrimci tutum ortaya çıkarılmalıdır. Köklü kopuş, kapitalist modernitenin insanlığa dayattığı eşitsizlik ilişkilerini kabul etmemek demektir. Köklü kopuş ideolojik, politik, etik, estetik, kültürel ve toplumsal düzeyde yaşandı mı bir anlam kazanır. Bu kopuşun düzeyi, günlük sosyal pratik yaşamdaki mücadele düzeyiyle doğru orantılıdır. Sistemi reddetmek bir başlangıçtır. Bu ret temelinde özgür insan, kendi gerçeğini inşa eden insandır. İnşa çok hayatı bir olaydır. Tek tek tuğlaları üst üste koymak ve giderek kendinden bir yapıt ortaya çıkarmak, ortaklık işidir. Ama bunun için her devrimci usta olmak zorundadır." Alintıdan da anlaşılacağı üzere gerçekte kopuşun nasıl mümkün olabileceği de Önderlik tarafından belirlenmiş oluyor.

Eksik pratikleşmenin nedeni, bilginin yokluğu, materyal azlığı, çözümleme yetersizliği vb değildir. Bu konuda yukarıda da belirttiğimiz gibi, ortaya konmuş olan külliyyat dünyaları inşa etmeye yeter. Ancak sorun Önderliğimizin ortaya koyduğu bu bilgi yapılanmasına, teorik çerçeveye, ideolojik duruşa karşı farklı hatta Önderliğimizin deyimıyla 'karşıt' bir duruşta olmamızdır. Bu pratiğin arkasında bir teori ve bilgi varsa ve Önderlik gerçekliğiyle uyumlayan pek çok gerçekleştirmemiz bulunuyorsa açıktır

ki, Önderlikten farklı düşünüyoruz. Önderliğe katılmış insanlar olarak bunları belirtmek elbette ki ağırdır, ama bize ağır gelme hali, bu durumun dile gelmesine engel olmamalıdır. Bunun dışındaki bir ele alış, açıktır ki kendini kandırmaya götüür ki; bunun da hakikat nezdinde hiçbir kıymeti yoktur. İnşa için ne yapılması gerektiği, dahası bu inşa çalışmalarının nasıl yapılacağı fazlasıyla ortaya konmuş durumdadır.

Bu konuda inşaya yeltenen, bu görevini eksiksiz bir şekilde yapmak isteyen bir kadronun başvuracağı o kadar çok kaynak var ki. O nedenle bu inşa yoluna düşmüş bir kadronun neyi, nasıl yapacağını bilememenin yarattığı bir sorunla değil, inşa yoluna girmeyen, girmek istemeyen bir kadro durumunun yarattığı sorunla karşı karşıyayız. Bu sistemin inşasını önümüze bir görev olarak koyan bir Önderlik, bunun nasıl yapılacağını da tüm boyutlarıyla fazlasıyla göstermektedir. Bu yönüyle mevcut durumda bize düşen ortada olmayan bir şeyi arayıp bulmak değil, ortaya her yönüyle konmuş bir şeyi uygulamaktır. Bu nedenle de yerine getirilmeyen görev, uygulamadır.

Sorunun kaynağı

Sistemden kopulmak istenmiyor, toplumun-insanın doğasıyla uyumlu bir yaşam kurulmak istenmiyor. Kendisi kopmadığı gibi önemli ölçüde onun bilgi yapısının bir ürünü olduğu hiyerarşik devletçi sisteme karşı mücadele

düzeyi.

"Halen bir netsizlik var. Araf'tasınız, yani Araf'ta kısa süreli beklenir. Kırk yıl Araf'ta beklenir mi? Ama maalesef durumunuz böyledir. Modernite yaşamını tümüyle reddedemiyorsunuz. Tümünüyle kendinizi kül edip yeniden yaratamazsanız Araf'ta kalma süreci aşılamaz. Hayal aleminden uyanın. Size ait olmayan, çoktan sizden çalınmış şeyleri halen size ait sanıyorsunuz."

Kendimizi tanımada, bu çelişik halimizi anlamlandırmada zorlandığımız, bunaldığımız zamanlarda -ki bu zamanlar bu çelişik hali aşmaya kadar yaşamımızın her anı oluyor- yine Önderliğimize başvuruyoruz. Önderliğimiz bu arafta kalan halimizin, stratejik düşünemememizin, olanakları doğru kullanamamamızın, hem kendimizdeki hem de toplumdaki potansiyeli açığa çıkaramamamızın, düşmana ölümcül darbeyi vuramamamızın, kendimizde kişilik devrimi yaratamamamızın ve Önderlik çizgisiyle bütünleşmeyen tutuk duruşumuzun temel nedeni olarak içgüdüsel düşünme biçimini görüyor.

"Toplumsal düşünmeden ziyade, içgüdüsel düşünme bir hayli etkindir. Günlük hayatın bütününde duyargalar, toplumsal bilinç, kültür ve ihtiyaçlar ne kadar harekete geçiriliyor? Günlük hayatı ve duyargalarımızı, güdülerimiz mi yoksa toplumsal ve siyasal sorumluluklarımız mı bilincimizi işlevli kılıyor? Biraz derinliğine bakıldığında ve gözlemlendiğinde içgüdülerin fazlasıyla etkili olduğu görülür. Stratejik düşünme

Kendisini topluma feda etmek, bunun için partiye katılmış olmak tek başına yetmemektedir. PKK kadrosu, bazı anlarda ve bazı davranışlarıyla değil yaşamının her anında ve her şeyiyle toplumsal davranmalıdır. Bunun için de kadronun aktifleşmesi, canlanması, akışkanlık kazanması, anda oluşması, iş peşinde koşması, rahatlıktan ve olanaklardan vebadan kaçır gibi kaçması gerekir. Aksi halde insan olmanın özü olan toplumsallaşma, aynı anlama gelmek üzere partileşme sağlanmamış, bireyciliğin sınırına çakılıp kalınmış olur.

zebilir. Toplumsallık dışındaki hiçbir davranış insani bir karakter taşımaz. Varoluşsal olarak toplumsal (ahlaki ve politik) olan insanın her ediminin de insanca olabilmesi için toplumsal olması bir zorunluluktur. Bu durum, bireyci her türden davranışın insani olmadığı doğrusuna ulaştırır bizi. Bu kapsamda Önderliğimizin 'içgüdüsel düşünme' kavramsallaştırmasında eleştirdiği boyut, tam da kendini bir bütün halinde toplumsallaştıramayan duruş olmaktadır. 'Arafta kalmak' kaynağını buradan almaktadır. Biraz toplumsal biraz da bireyci... Temelde engelleyici faktör toplumu olmadığı halde, kendi bireyciliğine ait bir şeylerin olabileceğine, olduğuna yönelik yanılgıdır. "Basit yaşam alışkanlıklarınızı bana dayatmaktan vazgeçin. Bir türlü doğru ve anlamlı bir yola girmemenizin nedeni nedir? Bana öfkeleniz de ondan. Sizi o yaşamdan çekip aldım. Özlem duyduğunuz basitlikleri yaşamınıza müsaade etmedim. O nedenle içten içe bana öfkeleniz. Bunu da parti doğrultusuna girmeyerek pratiğe yansıtıyorsunuz..." diyerek devrimci duruşumuza yönelik tespitlerini yapıyor Önderlik.

Çok büyük bir ciddiyetle tartışılması, üzerinde durularak anlaşılması gereken cümleler oluyor bunlar. Gerçekten de yeterince anlamayan, anlamadığından hissetmeyen, başarıya kilitlenmeyen, tutkulu ve atılgan olmayan, bırakalım olanak yaratmayı mevcut devasa olanakları bile yeterince değerlendiremeyen, tutuk, pasif duruşumuzu artık çözmek,

Bu vesile ile kültür savaşını kazanmadan başarılı olamazsınız.

Ben başardım. Özgür Kürt'ü temsil ediyorum. İşte Mem û Zîn dediğim bu. Burada Zîn açık olarak vatandır. Mem û Zîn'in güncellenmesi gerekiyor ve güncellenmesi, başarı temelinde ele alınmalıdır. Bir de kültürel devrimi çok erken yaşta yaptım. Kadın boyutu bunun en önemli halkasıdır. Mao ve Stalin bu kültürel devrimi kendilerinde gerçekleştiremedikleri için kaybettiler. Her birisinin bir kaç evliliği var, bu başarısızlığın ifadesidir."

Önderliği bu kadar sorumlu, duyarlı, dikkatli, ciddi, kolektif, akışkan, etkili, çekici, güçlü, araştırmacı, inşacı vb kılan bu oluyor. Bizi ise önemli ölçüde bunun tersi veya bahsedilen eleştirilerin muhatabı yapan ise, açık ki bu konuda geliştirmediklerimiz kişilik devrimi oluyor.

Bu Önderliksel gerçekleştirme gelinen aşamada kişisel, örgütsel, toplumsal ve tarihsel sorunların çözümünü 'Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Paradigma'ya bağlamış haldedir.

Psikolog aramaya gerek yoktur, yaşadığımız tüm kişisel sorunlar bu paradigmaya girmemeden kaynaklandığı gibi bu sorunlardan kurtuluş da bu paradigmaya giriş ve buna uygun pratikleşme ile gerçekleşecektir.

Örgütsel tüm krizlerimiz bu paradigmaya göre olmaktan kaynaklandığı gibi, krizli hali aşarak çözüm gücü olmak da bu paradigmaya göre olmaktan geçer.

Toplumsal çürümüşlük ilk toplumun paradigması olan bu paradigmadan uzaklaştığı için gerçekleştiği gibi, toplumsal doğaya dönüş de ancak bu paradigmayla mümkün olabilir.

Tarih, bu paradigmadan koptuğu oranda lanetli hale geldi. Bu paradigmayla tarihsel toplum özüne uygun akabilir, kendiliğini yeniden kazanır.

Toplumsal insan

Katıldığımız, katılmak istediğimiz, kendimizi yoldaşı yapmak istediğimiz Önderlik, bize bu paradigmayla özgür insan olmanın, tüm toplumsal sorunları çözmenin ve hatta artık toplumsal sorun yaşamamanın anahtarını veriyor.

Bu durumda kendimizi inşa etmeye, kendimizde kişilik devrimini gerçekleştirerek, toplumsal tüm sorunları aşmaya çalışırken, ne yapmamız ve kendimizi neye vurmamız gerektiği de kendiliğinden açığa çıkar. Açık ki kendimizi Önderliğimizde ifadesini bulan Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma'ya göre oluşmuş, kültürel devrimini yapmış özgür insan duruşuna vuracağız. Bu da paradigmanın her üç ayağına göre kendimizi ele almayı, ölçmeyi gerektirir.

Yeni paradigma demokrasi ilkesi ile insan ve toplumun demokratik özne haline gelmesini, canlanmasını amaçlar. Tüm toplumun aktif bir şekilde söz-tartışma ve karar hakkını bizzat kullanarak kendi kendini yönetmesi anlamına gelir. Yönetilen değil yöneten bir toplumun inşasının esas alır. Bu nedenle de doğrudan demokrasi temelinde örgütsüz tek bir insanın bile bırakılmamasını öngörür. Böylelikle toplumun yönünün devlete dönmesi engellenmiş olur.

Bu zihniyet, yaşamı komün halinde algılamak, yanı sıra komünü yaşamın her alanındaki en temel örgütlenme biçimi olarak görür. İnsan tanımını ahlaki ve politik duruşa oturtan bu okumadan, herkesin birbiriyle ilişkisinin toplumsal bir karakterde olması gerektiği çıkar. Yani insan varoluşsal olarak toplumsal olduğundan, ona dair her şey de toplumsal olmak durumundadır. O nedenle insan-birey toplumun gelişimi, güzelleşmesi için yoğunlaşır, kafa yorar,

leye yanaşılmıyor. Çünkü; böylesi bir durumda kadro, karşısında mücadele verilmesi gerekenin bizzat kendisi olduğunu görüyor. Bu da kadroya zor geliyor. Verili yaşamı, onun yarattığı alışkanlıkları, alışkanlıklardan doğan rahatlığı aşmak, kendini yormak, reddetmek, reddedilenin yerine yenisini ama doğru olan yenisini koymak, bunun için nefsinin tıpkı geçmişteki büyük insanların, bilgelerin yaptığı gibi büyük bir terbiyeye tabi tutmak, ben'den biz'e geçmeyi başarmak zor geliyor. Kadro bunun için gerekli olan 'eleştiri, bilgi, ahlak ve inanç'ı yeterince göstermiyor. Böyle olunca da Önderlik gerçeği ile kadro arasında sadece makas açılıyor, karşıtlık oluşuyor.

Peki, çok çelişik bir hal alan bu duruma neden geliyoruz? Bir taraftan kendini feda edecek kadar toplumsal davranan, kendisini davasına adanmış bir duruş, diğer taraftan Önderliğimizin deyimiyle 'arafta kalmayı' ısrarlı bir şekilde sürdüren bir ruh hali ve pratikleşme

yetimizin bir türlü gelişmemesi, toplumsal ve siyasal sorumluluk duygusu bilincinin günlük yönlendirici olamaması, içgüdüsel düşünme tarzının etkinliği ile alakalıdır. Doğrusu, üzerinde derinliğine düşünmeyi ve sohbete konu etmeyi gerektiriyor. Örgütün her düzeyinde görülen durumdur..."

Gerçekte içgüdüsel düşünme, varoluşsal olarak insan türünün ulaşmış olduğu düzeyin gerisinde seyretmek anlamına gelmektedir. Tüm canlıların ortaklaşa yaşadıkları beslenme, korunma ve çoğalma sorunlarına cevap oluşturmada kullandıkları düşünme biçimi olmaktadır, içgüdüsel düşünme. Elbette ki insan da bir canlı ve oluş olduğundan bu ortak ve doğal sorunları yaşamıştır, yaşamaktadır. İnsanın da bu sorunların çözümüne bir cevabı vardır, olacaktır. Normalde verilmesi gereken cevap, toplumsallaşma temelinde olmalıdır. Zira insan varoluşsal olarak toplumsaldır ve tüm sorunlarını toplumunu güzelleştirip, geliştirerek çö-

Parti kadrolarının her şeyden önce kişisel eko-sistemlerini doğru kurmaları bir zorunluluktur. Kendi içinde bir bütünlüğü yakalayamayan bir kişinin bütün olan hakikati doğru kavraması ve onu temsil etmesi mümkün olamaz. O halde parti kadrosunun bütünlüklü mü yoksa parçalı mı olduğunu ölçmesi gerekir.

bu duruşun gerçek nedenlerine inmek durumundayız. Kürt kişiliğini en derinliğine çözmüş bir insan olarak Önderliğimizin hem Kürt kişiliği hem de PKK kadroları olarak bizler hakkında yaptığı bu tespitler, derinden ele almayı gerektirmektedir.

Önderlikteki çözüm ve çare

Duruşumuzu bu şekilde çözümleyerek eleştiren Önderliğimiz, kendisinin ise nasıl bu hallere düşmediğini, daha doğrusu kendisini bu girdaptan nasıl kurtardığını da, şu şekilde ele alarak çıkışın yolunu da göstermiş oluyor. "Çok erken yaşlarda kendimde kültür devrimini gerçekleştirdim. Eğer bu konuda başarılı olmasaydım çok kötü kaybederdim. Kadını düşürmek, kovmak, dövmek veya öldürmekten ziyade sonuna kadar onunla mücadele ettim ve kazandım. Bu nedenle kültür savaşını askeri savaştan çok daha zordur. Kültür savaşını kazanılmadan askeri başarı mümkün değildir. Olsa bile geçicidir.

arar, bulur. Tüm bu edimlere 'politika' denir. Politika yapan insan aynı zamanda bulunduğu bu şeyleri uygular, yani pratikleşir, gelişir, geliştirir, güzelleşir, güzelleştirir. Tüm bu edimlerin adı da 'ahlak' olur. Bir şeyin doğasını o şeyin hakikati olarak algıladığından insan türünün doğası olan ahlak ve politikayı insan türünün hakikati olarak görür. Hakiki insan olabilmek için de ahlaki ve politik olmayı şart koşar. İnsan türünün var oluş koşulu olan

Sistemden kopulmak istenmiyor, toplumun-insanın doğasıyla uyumlu bir yaşam kurulmak istenmiyor. Kendisi kopmadığı gibi önemli ölçüde onun bilgi yapısının bir ürünü olduğu hiyerarşik devletçi sisteme karşı mücadeleye yanaşılmıyor. Çünkü; böylesi bir durumda kadro, karşısında mücadele verilmesi gerekenin bizzat kendisi olduğunu görüyor. Bu da kadroya zor geliyor. Verili yaşamı, onun yarattığı alışkanlıkları, alışkanlıklardan doğan rahatlığı aşmak, kendini yormak, reddetmek, reddedilenin yerine yenisini ama doğru olan yenisini koymak, bunun için nefsinin tıpkı geçmişteki büyük insanların, bilgelerin yaptığı gibi büyük bir terbiyeye tabi tutmak, ben'den biz'e geçmeyi başarmak zor geliyor. Kadro bunun için gerekli olan eleştiri, bilgi, ahlak ve inancı yeterince göstermiyor. Böyle olunca da Önderlik gerçeği ile kadro arasında sadece makas açılmıyor, karşıtlık oluşuyor.

toplumsallığın gelişmesi için, tüm enerjisiyle bulan (politika), uygulayan (ahlak) ve komünal yaşayan insan paradigmaya girmiş demektir, böyle davranan bir örgüt ve toplum paradigmaya uygunluk gösterir. Böylesi bir insanın, toplumun yoldan çıkması, toplumsal sorun yaşaması mümkün değildir. Dahası insanlığın şu an yaşadığı tüm sorunlara bulunan çare de bu tip insandır. İşte PKK kadrosunun işlerini ne kadar doğru ve parti çizgisine uygun bir şekilde yapıp yapmadığını anlamanın yolu, kadronun kendisini bu ölçüye vurmasıdır. Kadro ahlaki ve politik davranıyor mu?

Bireysel hiçbir hesap ve kaygıya kapılmadan tüm potansiyelini toplumun, partinin hizmetine kendisini sokuyor mu? Kadro ne kadar katılıyor, gücünü ne kadar açığa çıkarıyor, çıkarmıyorsa bunun nedenleri nedir? Kadro toplumun, eş deyişle partinin gelişmesi, güzelleşmesi, çözüm gücü haline gelmesi için ne kadar çaba sarf ediyor, gündemini bunlarla ne kadar dolduruyor? Kadronun gündeminde ne var, ne kadar buluyor, bulduğunu ne kadar uyguluyor? Kadro ne kadar aktif, ne kadar yaratıcı, kendisini olup bitenler karşısında ne kadar sorumlu ve görevli görüyor? Kadro toplumsal olan özüne uygun ne kadar davranıyor? Yapılması gereken işlere kendisi mi koşuyor, yoksa koşuturuluyor mu? Çalışma motivasyonu diyalektik yani içsel mi, yoksa mekanik yani dışsal mı? Çalışmayıp çalıştırılan kişinin dışsal etkenlerin olmaması halinde durumu ne olur? Kadro sürekli arayış halinde mi, sürekli buluyor mu, buldukça yapıyor, sonra tekrar arıyor mu, yoksa eline geçen en ufak bir şeyle hemen doyuyor mu? Kadro potansiyelini mi açığa çıkarıyor, yoksa çevreyi mi memnun etmeye çalışıyor...?

Açık ki kadronun demokratik bir kişilik haline gelmesinde çok büyük sorunlar yaşanmaktadır. Mademki insan olmanın özü ahlaki ve politik olmaktır ve bu da toplumsallık anlamına gelmektedir, o halde toplumsallaşma,

lamasıyla) tüm ekolojik sorunların halledileceğini değerlendirir. İnsanların simbiyotik (karşılıklı beslenme) ilişkisi tekrardan oluşturdıkları ölçüde her türden toplumsal sorunun yanı sıra ekolojik sorunların da çözüleceğini belirler.

Bu paradigma evreni canlı ve özgürlük ereklili görür. Evreni özünde dayanışma, yardımlaşma, birbirini tamamlama, bir olma ve dengenin olduğu bir canlı organizma olarak görür. İnsanı da evrenin bir gerçekleşmesi olarak 'ikinci doğa' olarak tanımlar. İnsan doğa ilişkisini ana-çocuk ilişkisine benzetir. Hiyerarşik devletçi sistemle bütünlüğünü yitirmiş olan bu ilişkiyi 'üçüncü doğa' diye tanımladığı evrede, yeniden bilinçle örmeyi amaçlar.

Parti kadrolarının her şeyden önce kişisel eko-sistemlerini doğru kurmaları bir zorunluluktur. Kendi içinde bir bütünlüğü yakalayamayan bir kişinin bütün olan hakikati doğru kavraması ve onu temsil etmesi mümkün olamaz. O halde parti kadrosunun bütünlüğü mü yoksa parçaları mı olduğunu ölçmesi gerekir. Kadronun fikri, söylemi ve eylemi bir mi? Kadronun istemleriyle bu istemlere ulaşması için gerekli olan iradesi uyumlu mu? Kadro istemlerine ulaşabilmek için ne kadar çaba sahibi, istem ile çalışma arasında bir uyum var mı? Kadronun duyguları ve düşünceleri bir ve bütün mü? Kadro bildiği kadar yapıyor mu? Kadrodaki

diyalektiğine uygun olarak kendi ekolojisini kurması özgürleşmek için şarttır.

Yaşamın kaynağına doğru yaklaşmak

Paradigmamız kadını bir cins olmanın ötesinde bir değerler toplamı, bir yaşam tarzı ve sistem olarak değerlendirir. Ahlaki ve politik toplum diye tanımladığımız ilk toplumu ana-kadın etrafında şekillenen bir toplum olarak değerlendirir. Bu yönüyle hiyerarşik devletçi sistemi ana-kadın öncülüklü komünal topluma karşı bir çıkış olarak değerlendirir. Devletçi sistemi erkek egemenlikçi zihniyete, 'güçlü kurnaz adam'a dayandırırken, gerçek olan ilk toplumu da komünal zihniyetli 'ana-kadın'a dayandırır. Dolayısıyla her iki cinsi de toplumsal gören ama her soluğu özgür olan toplumsal doğayı da kadın sistemi olarak adlandıran bir tarihsel toplum okumasından bahsetmekteyiz.

Paradigmamız, özgürlük, eşitlik, demokrasi eksenli yürütülen mücadelelerin kadına dönüş arayışları olduğunu söyler. Tüm toplumsal sorunların kadının öncülük ettiği sistemden kopulduğu için yaşandığını ve bu sorunlara da ancak kadının duygu yüklü zekâsıyla çözümler bulunabileceğini belirtir. Bir bütün olarak da kadına yabancılaşmayı, yaşama yabancılaşma, ondan uzaklaşmayı da yaşamdan

bu çerçevede özümsemiş mi? Kadın-yaşam diyalektiği doğru kurulmuş mu? Kadın kendisini böyle görüyor mu? Erkek kendisini ve özellikle de kadını nasıl görüyor? Erkeğin kadına, kadının erkeğe yaklaşımı biyolojik mi, toplumsal mı? Toplumsal bakılmaması halinde yaşanacak olanın güdüselsel bir yaklaşım olacağı farkındalığı var mı? Erkek insanlığın başına bela olmuş olan erkekliliği ne kadar öldürdü? Erkek en az kadın kadar özgürleşmeye ihtiyacı olduğunu bilincinde mi? Kadının örgütlenmesi ve güçlenmesinin erkeğin de özgürleşmesinin yolunu açtığı biliniyor mu?

Kadın-erkek ilişkileri yaşamın genetiğidir. Eşit ve özgür ilişki temelinde gelişmesi halinde özgür ve eşit yaşama, egemen-ezilen veya karı-koca denkleminde örülmesi halinde de bireyin, toplumun, doğanın sömürüldüğü, yaşamın tüm kutsallıklarından kopartıldığı lanetli bir gerçeğe dönüşür. Yedi bin yıllık erkek egemenlikçi merkezi uygarlık sistemi bunun ne olduğunu tüm insanlığa fazlasıyla göstermiş oldu. O nedenle özgür yaşamı inşa, özgür insanlar haline gelmede, odaklanılacak temel husus, kadın-erkek ilişkilerinin özgür ve eşit ilişkiler haline getirilmesidir. Bunu başaramayanların yaşamın herhangi bir alanında başarılı olmaları mümkün değildir. Önderliğimizin düşünüş dolayısıyla yaşayış biçimimizi oturttuğu içgüdüsel veya biyolojik dü-

eş deyişle halklaşma, partileşme, örgütleşme sorunlarımızın derinlemesine yaşandığını idrak etmeliyiz. Kendisini topluma feda etmek, bunun için partiye katılmış olmak tek başına yetmemektedir. PKK kadrosu, bazı anlarda ve bazı davranışlarıyla değil yaşamının her anında ve her şeyiyle toplumsal davranmalıdır. Bunun için de kadronun aktifleşmesi, canlanması, akışkanlık kazanması, anda oluşması, iş peşinde koşması, rahatlıktan ve olanaklardan vebadan kaçır gibi kaçması gerekir. Aksi halde insan olmanın özü olan toplumsallaşma, aynı anlama gelmek üzere partileşme sağlanmamış, bireyciliğin sınırına çakılıp kalınmış olur.

Bütünlüklü insan

Yeni paradigma ekolojiktir. Ekolojiyi en temel bir ideolojik bilinç olarak ele alır. Ekolojiyi dar çevrecilikten ayırır. Ekolojiyi çevrecilikle sınırlı ele alan yaklaşımları sistemi reformdan geçirme ve sistemin ömrünü uzatma temelinde değerlendirir. Tüm ekolojik sorunların kaynağını saptırılmış toplumsal gerçeklik olarak gördüğünden, ekoloji anlayışını 'toplumsal ekoloji' olarak kavramlaştırır.

Toplumu da eko-sistemi olan ve mevcut durumda bütünlüğünü yitirmiş bir gerçeklik olarak görür ve toplumun ekolojisine kavuşmasıyla (çoklu yapının parçalılıktan kurtularak birbirini tamam-

bilme ile oluşma arasında bir bütünlük var mı? Kadro kendisini parti içinde eritmiş mi? Kadro ben'den biz'e geçişi sağlayabilmiş mi? Kadro tekil ve evrensellik denklemini doğru kurabilmiş mi? Kadro kendisinde dile gelenin toplum, yani parti olduğunun ayırıcılığı mı? Kadro duruşuyla başarının da başarısızlığın da temel kaynağı olduğunu bilincinde mi? Daha da artırılabilir bu sorular göstermektedir ki, parçalı kişiliği aşmada, yekpare bir insan olma yolunda daha almamız gereken epeyce bir mesafe var.

Halbuki günümüzün her şeyi parçalayan dünyasında, Önderliğimize dikkatlice bakıldığında müthiş bir bütünlük hemen görülür. Açık ki duygularıyla, düşünceleriyle, güdülerıyla, istem ve amaçlarıyla kendi bedeni ve ruhsallığını bir uyum halinde koordine edemeyen, kendini yönetemeyen, kendine güç getiremeyen bir kişinin hakikati temsil etmesi mümkün olmaz. Tüm büyük insanların çok güçlü bir nefis terbiyesiyle hakikate vardıkları gözetildiğinde, Önderliğimizin de böyle yaptığı bilince çıkarıldığında ne yapmamız gerektiği de kendiliğinden ortaya çıkar. Aynı amaçlara tutunmuş insanlar isek, o halde bizim de öyle yapmamız bir zorunluluk oluyor. Dolayısıyla 'evrenin en mükemmel bir gerçekleşmesi' olan ve 'evrenin özeti' olarak tanımlanan insanın, mevcut kadavra halden çıkarak, kendi oluşum

uzaklaşma olarak görür. Kadınlı yaşamı özdeş görür. Jin-jıyan denklemini özümser, kendini buna uygun hale getirmeyi, insan olmanın temelini yerleştirir. Buna ulaşmak için de kadın aleyhinde gelişmiş olan birinci ve ikinci cinsel kırılmanın aşılması, verili erkekliliğin aleyhine bir üçüncü kültürel kırılmanın yaşanmasını gerekli görür. Cinsiyet eşitliğini sağlayamayan veya bunu erteleyen kişilerin, hareketlerin, çıkışların yenilmekten, sistemiçileştirmekten kurtulamayacaklarını en temel bir doğru olarak görür.

Kadın köleliğini sınıf ve ulus köleliğinden öncelikli görür. Bu nedenle de tüm özgürlüklerin temelinde de bu kaynak olan köleliği kurutmayı koyar. Yani kadının özgürleşmesiyle tüm toplumun da özgürleşeceğini savunur. Toplumun özgürlük düzeyini de kadının özgürlük düzeyi ile ölçer. Her iki cins arasındaki uyumu ve birbirini tamamlamayı da 'özgür-eş yaşam' olarak kavramlaştırır. Bu kavramlaştırmayla yaşamın herhangi bir biçiminden değil, kendisinden bahseder. Yaşamı öyle anlar, öyle kurgular ve yaşar. Her iki cinsi varoluşsal olarak kadın toplumsal görmekle birlikte yaşamın kadın etrafında şekillendiğini, yaşamı erkek egemenlikli sistemden aksine, kadın merkezli tanımlamak gerektiğini değerlendirir.

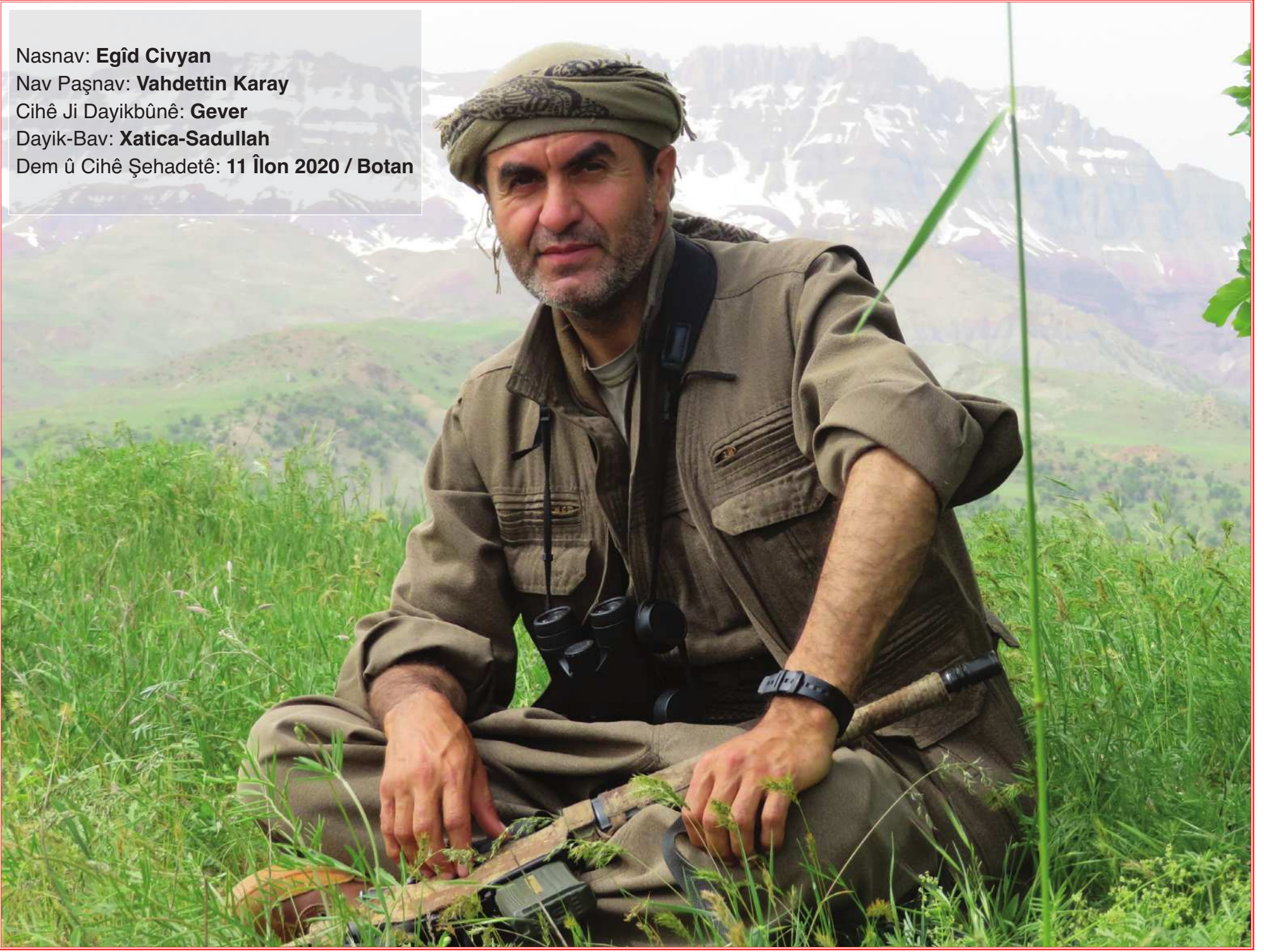
Özgürleşmek yolunda olan kadın-erkek kadro, kadın gerçeğine böyle yaklaşıyor mu? Önderliğin ortaya koyduğu

şünme eleştirisini gözettiğimizde bizim de en fazla üzerinde durmamız gereken konunun bu olduğu anlaşılır. Açık ki kimi palyatif tedbirlerle yetinilemeyecek denli önemli ve hayati bir konudur, kadın-erkek ilişkileri. Özellikle de kadına yaklaşım konusu.

Erkeğin kadındaki yaşamı, kutsallığı, güzelliği, yaratıcılığı, toplumsallığı, zekâyı görmesi ve ona göre bu kutsallığı yok eden başa bela erkekliliği öldürmesi gerekirken, kadının da egemen erkekliliğin kadının ruhunda, duygusunda, düşüncesinde yarattığı ve Önderliğimizin 'içerilmiş kölelik' dediği her türden kiri bünyesinden atması ve anacıl özüyle buluşması gerekir. Dolayısıyla kadına doğru yaklaşım hususu, hem erkeğin hem de kadının önündeki en önemli görev olmaktadır. Kendi özüyle buluşmuş kadının ve egemenlerin yarattığı erkekliliği yok eden erkeğin birlikte kuracakları yeni toplumsallık yepyeni bir yaşamdır. Önderliğimizin bahsettiği alternatif ve yeni yaşam kurulumu tam da budur. Bunu yapacak olanlar da elbette ki PKK'nın kadın-erkek kadrolarıdır. Bu yönüyle PKK kadrolarının görevi kendi kişiliklerinde özgür kadın ve özgür erkeğin nasıl olduğunu göstermektir. Kendilerinde oluşturdıkları bu özgür insan durumunu toplumsallaştırarak yaşamı özüne uygun hale getirmesinin önünde hiçbir engel olamaz.

Nasnav: **Egîd Civyan**
 Nav Paşnav: **Vahdettin Karay**
 Cihê Ji Dayikbûnê: **Gever**
 Dayik-Bav: **Xatica-Sadullah**
 Dem û Cihê Şehadetê: **11 Îlon 2020 / Botan**

Aşk olsun Kato

*Mevsim güz,
 hava serin,
 vakitlerden akşamüstü.
 Sonbahar hüznü çarpıyordu
 Katoların donuk tebessümüne.
 Çarpıp da iz bırakan.*

*Alışkındı buna
 Yıllardan bu yana.
 Bağına basardı çoğu zaman,
 bazen de sırt çevirirdi.
 Kollarını kapatır, şefkatini esirgerdi.
 Utancın suskunluğuna gömer,
 siper olmak isterdi gözleriyle
 darda kalan evlatlarına.
 Ama işe yaramazdı.
 Bedenlere çalan çıplak kurşunlar
 tiz sesleriyle yankılanırdı zirvelerde
 ve utancına utanç eklenirdi.
 Kapatmak isterdi bazen kulaklarını
 eteklerinden yükselen seslere;
 seni arkadaş bilmiş, sığınmıştık,
 zirvelerinde doğan güneşe
 selama durmuştuk.*

*“Aşk olsun Kato”
 Yine bir kahpelik anıydı işte
 körpe bedenlerde
 kancık pusuların
 kahpe kurşunları.
 Ve üç militan yol alıyordu zirvelere
 gülüşüne,
 sevdasına,
 coşkusuna doyum olmayan.
 Üç yürek
 üç dost
 en dar zamanların,
 en yaman vakitlerin.*

*Mevsim sonbahar,
 hava buz gibi,
 vakitlerden Eylül’ün 29’u.
 Ayrılık hüznü çarpıyordu
 yüreklerin zirvelerine.
 Ve taht kuruyorlardı silüetleriyle
 sürekli dalgalanan,
 sürekli yol gösteren!*

*Şebit Egîd Civyan arkadaşın 29 Eylül 2011’de Bêşebab’ta şebit düşen Rojbat Serbat,
 Azad Cûdî ve Rûken Cûdî arkadaşların anısına yazdığı şiirdir*